

"Festa Major" — Il·lustració de Elsa Batallé Gol

Font Vella
El Agua de tu Vida

Font Dor
Aigua mineral natural
Sant Hilari Sacalm (Girona)

Ricard Moragas i Fills, S.A.

Masó Pastisser

bp
Estació Servei Sant Hilari
Ps Font del Cirerer, 43
Tel.: 972 872 030 - Fax: 972 868 168
17403 Sant Hilari Sacalm (Girona)

Diputació de Girona

Font Vella
Hotel Balneari
Sant Hilari Sacalm • Girona

SERVEI 24 HORES
93 883 36 44
OFICINA D'ENGINYERIA I LEGALITZACIONS
GRITECSA
INSTAL·LACIONS I MANTENIMENTS:

INSTAL·LACIONS J. PALLAROLS
- Electricitat - Aigua - Gas - Calefacció
- Aire condicionat - Bombes i regs - Energies renovables
C/ Joan Serras, 9 - Tel. 972 86 81 64 - Fax 972 87 21 74
17403 SANT HILARI SACALM (Girona)
info@jpallarols.com

Alum Net

Disseny gràfic i maquetació: Vilabsurda Comunicació Ltd. (www.vilabsurda.cat)
Impressió: Gràfiques Montseny
D.L. GI 1164-2019

SALUTACIÓ

Il·lustríssim Alcalde Sr. Joan Ramon Veciana

Benvolguts i benvolgudes, un any més ens disposem a celebrar un dels actes festius més importants de l'any a casa nostra, la Festa Major, que arriba com cada final d'estiu per regalar-nos uns dies que ens agrada que siguin diferents. Uns dies per viure'ls amb la família i les amistats, per deixar enrere els problemes quotidians i gaudir de les activitats programades i de la companyia del nostres.

I és molt habitual, també cada any, parlar de com ha canviat la Festa Major, tant d'activitats com de localitzacions.

Els que ja hem viscut moltes festes Majors recordem quan érem petits i les atraccions estaven on ara hi ha la plaça Moragues, o uns anys més tard a sota el carrer Lleida, entre els carrers Barcelona i Joan Miró. O quan hi havia la carpa jove, que estava a la plaça Guilleries abans de ser urbanitzada, o a l'esplanada del pavelló, quan es va tapar la riera i es va fer l'esplanada actual.

I recordo quan desfilaven les "majorettes" abans del carretons, una desfilada que es va recuperar uns anys més tard amb altres joves del poble que van voler reviure la tradició i retre homenatge als que ho havia fet anys abans.

També es van fer xarangues durant molts anys, que ens despertaven als matins passant per davant de casa per animar la festa, o el ball dels diumenges a la nit al pavelló, per acabar la gresca, i moltes altres activitats que s'han anat fent al llarg dels anys.

Però tot evoluciona, i avui en dia tenim les barraques d'entitats, que abans no existien, o la gimcana marrana, que ha tingut molta afluència de jovent des del primer any; en els últims anys s'han fet havaneres el dissabte, també amb molt bona acollida, o la festa holly, amb molt bona acceptació. Però s'han mantingut tradicions com les sardanes amb el ball de gegants, la trobada de puntaires, el concert de divendres a la tarda o el ball de divendres a la nit, en els últims anys amb el sopar al mateix pavelló.

Tot plegat fa que la Festa Major sigui una festa viva, que s'ha d'adaptar als gustos de tots els públics perquè sigui la festa de tothom i on tots i totes hi tinguem cabuda i activitats per gaudir.

Des de l'Ajuntament dediquem molts esforços a vetllar que la festa sigui del gust de tothom, i ens agrada que ens proposeu activitats per millorar-la, que ens feu veure si falten activitats per algun sector de la població, o que hi col·laboreu desinteressadament, com fan moltes entitats del poble, a qui cal agrair, i molt, la seva participació en bé de la Festa gran del poble.

I cal agrair també la feina de les regidores de Festes, de tot el personal de l'Ajuntament, en especial de la Brigada Municipal, que treballen de valent perquè tot surti bé, i la col·laboració de tothom que fa que la Festa Major sigui possible i que ens ajudi a acabar l'estiu de la millor manera possible, celebrant tots i totes junts uns dies de gresca i de retrobament amb familiars i amistats.

Des de l'Ajuntament us desitgem que passeu una molt bona Festa Major!

CONTINGUT

	pàgina
Salutació de l'Alcalde	1
Pregó	3 - 5
Fotos Festa Major 2018	6 - 7
Lletres	8 - 19
Racons d'Història	20 - 41
Fotos que fan història	42 - 43
Fotos Activitats 2018-1019	44 - 47
Programació	48 - 49
Educació	50 - 58
Entitats	59 - 85
Demografia	86 - 87
Telèfons	88
Col·laboradors	89 - 96

PREGÓ FM'18

Bona tarda.

Benvolguts hilariencs i hilarienques. És un honor i un plaer per a mi que se m'hagi convidat a fer el pregó de la Festa Major d'enguany aquí, al meu poble, davant dels meus convilatans: familiars, amics, coneguts, saludats..., la gent que m'ha vist créixer des de petit, la gent amb qui m'he fet, la gent amb qui ens hem fet. Encara que us hagi de confessar un petit secret, eh! Un secret que no té més importància més enllà de l'anècdota. Jo no sóc isard de naixement. Com molt bé em recorda en Fensi Masó de tant en tant, la meva arribada al poble va ser damunt d'una carreta tirada per un bou, conduïda pel meu pare, hilarienc de soca-rel, i a braços de la meva mare, de can Carles del Serrat, mentre el meu germà en Josep corria i jugava davant nostre. Jo tenia mig any. Deixàvem la solitud d'una casa de pagès de Sant Feliu de Buixalleu per instal·lar-nos a la casa del Carrer de la Piscina. Durant un temps, el meu pare pujava i baixava cada dia amb bicicleta des de Sant Feliu per ajudar a fer la casa (ja podeu observar que els meus gens havien de sortir d'algun lloc!).

Els meus records d'infantesa i joventut són llunyans, però n'hi ha algun que ha perdurat per sempre en la meva memòria. I segurament han perdurat perquè m'han marcat en totes les coses importants que he fet, en el gest i l'actitud davant l'aventura de la vida.

Per exemple, la primera excursió amb el Col·legi Sant Josep a Sant Miquel de les Formigues, un dijous llarder, per a mi va ser un dia màgic. Mossèn Joan, que ens acompanyava, des de dalt el cim ens deia el nom

Durant un temps, el meu pare pujava i baixava cada dia amb bicicleta des de Sant Feliu per ajudar a fer la casa (ja podeu observar que els meus gens havien de sortir d'algun lloc!).

PREGÓ

de totes les muntanyes que es veien: Canigó, Costabona, Bastiments, Puigmal, Balandrau, Pedraforca, Puigsacalm, El Far..., i tot un reguitzell de noms més. Em preguntava llavors: com podia aquell senyor saber tants i tants noms? Ens fascinava. I entre aquests noms, un de molt especial, el Pic de l'Infern. Un capellà parlant d'una muntanya endimoniada! Vaig decidir que havia de conèixer aquestes muntanyes.

Un altre record que tinc gravat és el primer cros de Sant Hilari. El vaig córrer amb pantoufles, unes espardenyes d'estar per casa. Aquella nova experiència em va entusiasmar i, quan l'Antoni Ramon va crear la secció d'atletisme dintre la penya barcelonista, m'hi vaig apuntar ràpidament. Amb ell i els altres companys i amics, vaig fer un llarg aprenentatge de l'esport de base que comporta lluita i superació, que ha estat un dels grans motors de la meva vida.

Mentrestant, el capellà, que em tenia fascinat amb la muntanya, home futbolero fins a la medul·la, quan li vaig dir que deixava el futbol per dedicar-me a córrer, va deixar escrita una frase lapidària en una fotografia meva vestit de futbolista, ajupit i amb una pilota entre les cames: Prometió mucho pero no dio nada; pudo ser pero no fue. Tela amb el mossèn de les muntanyes diabòliques!

Els del cros ens trobàvem al camp de futbol a les 6 del matí en ple hivern per anar a córrer. Després esmorzàvem a correcuita, i cap a l'escola o a treballar. Fes el temps que fes, sempre ens trobàvem. Avui cap a can Calabrés o Vilavechia, amb Sant Miquel de les Formigues al fons; demà cap a la Roca d'en Pla, amb l'ermita del Nen Jesús de Praga, un bonic lloc de berenades on anàvem a veure sortir el sol; direcció Villaret Vell, o cap al Pla de les Arenes, enmig d'uns prats densos i verdíssims, i a tocar de la font de l'Arç. Si nevava, sortíem igualment; i si feia fred, corríem més ràpid. Els caps de setmana, un cros aquí i un cros allà. A vegades, els nostres rivals, per justificar-se quan els guanyàvem, ens deien: Ja baixen els isards! Vosaltres rai que correu en alçada, i clar, quan baixeu voleu! Quins anys més intensos que vàrem viure! Però l'entorn on vivim ho simplificava tot.

Més endavant, amb amics del poble, en Pep, en Santi, en Ramonet, en Carlos, en Vadó i amb amics d'Arbúcies, vaig descobrir el món vertical de l'escalada, l'esquí de muntanya i l'alpinisme. I a partir d'aquí la meva vida ja va girar al voltant de la muntanya.

Vam passar del Pirineu als Alps, i d'aquí als Andes i l'Himàlaia.

El 1986 vaig ser al balcó de l'ajuntament amb en Santi i en Pep, després que amb una l'expedició gironina assolíssim el cim del Kanchenjunga. Aquella expedició va marcar un punt d'inflexió. Va ser el començament d'una activitat frenètica. Vingueren cims com el Broad Peak, el Makalu, el McKinley, l'Aconcagua, el Cho Oyu, el Shisha Pagma, l'Everest, el GII, el Daulaghiri VII, muntanyes del Tien San, del Caucas, del Cercle Polar Àrtic, de Kamchatka, d'Islàndia, de l'Àfrica i la Patagònia. A algunes hi he estat amb els meus fills. He tingut la sort i el privilegi de trepitjar el punt més alt de la terra. He gaudit plenament de moments inoblidables, aventures increïbles, i he conegut personatges llegendaris i actuals, d'una gran transcendència històrica dins d'aquest món. El cor m'ha bategat com mai plorant d'alegria i amb la visió d'uns paisatges que mai no hauria pogut imaginar. Assaborint la felicitat.

Però després de cada viatge, el plaer més gran que tinc és arribar al poble i pujar a Sant Miquel o a la Roca d'en Pla, respirar profundament l'aire d'aquesta terra de la qual em sento plenament amb harmonia. Són les Guilleries! Buf... quina terra que tenim!

He tingut la sort de poder viure gairebé l'inici i l'evolució de la competició a muntanya en primera persona. Venint de l'atletisme, de l'escalada, i de l'esquí de muntanya, em va ser molt més fàcil.

Aquella primera cursa amb esquís de muntanya al Mulleres, el 1986, em va marcar per sempre. Què bonic va ser! Faltava millorar la baixada, però quan es tenen ganes i motivació, l'objectiu és a l'abast.

Més endavant van ser les curses a peu per muntanya, i acostumat als desnivells de les Guilleries, l'adaptació va ser instantània.

Vam fundar les seleccions catalanes d'esquí de muntanya i de curses a peu, malgrat el boicot constant d'Espanya, perquè esport i política sempre han anat i van de bracet. I aprofito l'avinentesa per dir que si hi ha algú aquí que no vol que Catalunya pugui decidir el seu futur i ens vulgui fer sentir una minoria en el nostre país, no pot ser benvingut en aquestes terres.

Us he fet cinc cèntims de la meva passió per la muntanya i l'esport, de la meva manera de viure. I de tot això, el que en voldria destacar és que l'esport m'ha permès compartir moments inoblidables amb el meu germà Josep, gran apassionat de la bicicleta, amb els meus fills, amb la meva dona i amb els meus amics. I que amb l'esport i la muntanya he après a estimar i apreciar la nostra terra i a valorar el que tenim.

I entre aquests noms, un de molt especial, el Pic de l'Infern. Un capellà parlant d'una muntanya endimoniada! Vaig decidir que havia de conèixer aquestes muntanyes.

PREGÓ

He après a estimar Sant Hilari, aquest nostre poble situat en calma a més de 800 metres d'alçada, d'estius agradables i d'hiverns freds i crus, ple d'artèries d'aigua que donen tanta vida quan ragen per les seves 100 fonts; un poble aïllat durant molts anys de la resta de la comarca, per unes comunicacions difícils que ens van obligar encara més a tenir una actitud positiva quan, per exemple, ens desplaçàvem per anar a competir als pobles del país. Valoro tot el que he après aquí, entre vosaltres, entre els nostres boscos, roques i prats, corrent per aquesta terra d'en Serrallonga. Estic convençut que sense ser un isard de veritat no hauria viscut la meva vida com l'he viscut. Per això, ara us vull confessar també un altre secret, aquest, però, gens anecdòtic. I és que cada setmana, quan vinc a visitar la família, tinc la necessitat de voltar pels carrers mentre els records van i vénen.

Crec que en el fons, aquest ritual íntim de cada setmana és un senyal de profund agraïment.

Passejo i recordo batalles de boles de neu entre l'escola pública i la nostra del Sant Josep; o quan, durant els estius plens de turistes, pels carrers anunciaven i venien els diaris de l'època: la Hoja del Lunes, el Dicen, el Noticiero Universal, el Tele-Exprés...; o quan, als 15 anys, vaig entrar a treballar a la impremta Duran, que em va permetre aprendre l'ofici d'impressor amb el qual m'he pogut guanyar la vida; o quan vam crear la revista Terra, la primera publicació local després del franquisme. També recordo l'esforç dels pares, i l'empenta i el saber fer del meu germà... I a vegades passejo sense pensar res, és com una manera d'estar íntimament en contacte amb l'aire, les cases i les olors que em transporten a un passat que estimo. I també és la manera de trobar-hi la gent; perquè faig deu passos i ja em veig en la necessitat de parlar amb algú. Crec que en el fons, aquest ritual íntim de cada setmana és un senyal de profund agraïment.

Quan tenia 30 anys, les circumstàncies de la vida van fer que me n'anés a viure a altres indrets. Aquest estiu n'he fet 60 i ara sóc aquí, en aquest balcó de la Cooperativa, gaudint de l'oportunitat d'iniciar la nostra festa més esperada. La mateixa vida ara em fa un regal immens i una rialla festiva. És la vida que ens planteja i ens ensenya com superar muntanyes i transitar per molts camins difícils, amb molts entrebancs. I per aquest repte tan apassionant que és viure, ser com un isard té els seus avantatges, no ho dubteu pas. Felicitem-nos-en.

Permeteu-me, per acabar, que us vulgui fer unes recomanacions per la Festa Major:

Equipeu-vos bé i "poseu-vos les botes" amb el correfoc, la batucada, la gimcana, el correbars, els carretons, els concerts, les sardanes i els dinars.

Mengeu i beveu com uns desesperats. No pareu de fondre gel, però sempre en compte de no patinar!

Prepareu els grampons i la corda... presumiu de piolet. "Grimpeu els uns amb els altres (en parella o en grup).

I com que el temps és imprevisible, protegiu-vos adequadament i tingueu sempre els impermeables a mà.

Mireu les muntanyes i també els estels!

Feu gresca..., oblideu-vos de la feina i gaudiu plenament de la Festa.

Visca la terra lliure

i visca la Festa Major de Sant Hilari!

JOAN CARDONA

Festa Major 2018

42è Concurs Narració Curta

ACTA de la reunió dels membres del jurat del **42è Concurs Literari de Narració Curta**, organitzat per l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Sant Hilari Sacalm, celebrada el dijous 25 d'abril de 2019 a les 7 de la tarda a la Biblioteca Municipal.

Categoria Infantil	5è i 6è de primària	24 p.
Categoria A	1r Cicle d'ESO	31 p.
Categoria B	2n Cicle d'ESO	12 p.
Categoria C	Batxillerat	8 p.
Categoria D	Majors de 18 anys	21 p.
Categoria D Local		1 p.

JURAT:
Núria Giol, Marta Díez, Glòria Rotllant, Miriam Clopés, Raquel Busquets i Mercè Pallarols.

Secretària: Cristina Tejedor

Categoria Infantil
"Malala" de **Kaoutar Ouriaghli**

Categoria A
"Somni d'una nit d'estiu..." de **Coral Riu Manuel**

Categoria B
"Llei de vida" de **Guifré Molist Crous**

Accèssit B
"Shine" de **Hind el Aaouad**

Categoria C
"És l'últim cop que t'estimo, l'últim cop que t'escric, però el penúltim que et penso"
de **Laia Fugarolas Granero**

Accèssit C
"L'aniversari" de **Gemma Masó i Casadevall**

Categoria D
"Amb calma, pacientment i amb un somriure"
de **Jenni Rodà Casado**

Accèssit D
"El bosc dels suïcidis" de **Ramon Obiol Reverté**

Premi D Local
— desert —

Cat. Infantil

Títol:
Malala

Autora:
Kaoutar Ouriaghli

El 12 de juliol al 1987 va néixer una nena, que des de que va obrir els ulls, va aprendre una cosa que normalment un l'aprèn als 10-12 anys: Ser valenta i aprendre a afrontar-se a la vida. La dona de la qual estic parlant és la Malala. Ella tenia un problema: el valor que li donaven a la dona en el seu país, Pakistán.

Però a la vida no només hi ha coses dolentes sinó també hi ha bones, com la seva família, les seves amigues, i la seva estimada professora que sempre li deia: *Malala, ets una noia molt llesta i trempada!!!*

Li agradava molt anar al bar del cantó de casa seva a prendre una llimonada amb el seu pare. També li agradava saltar a corda amb la seva millor amiga.

Ella tenia molts somnis però els talibans no la deixaven viure ni ella ni les noies del seu país. No podien ser lliures, les intentaven silenciar.

Poder van poder silenciar alguna gent, però quan van veure que la Malala que estava més forta que mai, influïa en els altres, li van disparar tres bales de camí a l'escola en l'autobús. Una de les bales la va ferir greument en el front, i la van haver de transportar immediatament a un hospital. Però tot i així, va seguir lluitant i tirant endavant fins a aconseguir el que s'havia proposat.

Va defensar a la dona i es va començar a conèixer a molts llocs del món, fins que al 2014 va aconseguir el premi 'Nobel de la pau' i això encara la va fer més forta.

La vida li va canviar totalment quan es va mudar a Anglaterra, encara que algun dia li agradaria tornar al seu país matern i intentar millorar les coses allà.

L'única cosa que li impedeix tornar són els Talibans que la amenacen de mort.

La vida de la Malala ens fa conscients d'una cosa: que s'ha de lluitar i que les propostes que ens fem no arriben soles. §

Categoria A

Títol:

Somni d'una nit d'estiu...

Autora:

Coral Riu Manuel

Vaig decidir entrar...Aquell matí m'havia aixecat molt tard i, caminant, em vaig dirigir on havíem quedat. Ens trobàvem totes a la plaça de Jacint Verdaguer. Mitja hora més tard ens adreçàvem a la Font Picant, un antic hotel i balneari del segle XIX. Mentre caminàvem, elles anaven xerrant; jo, en canvi, estava més apartada, una mica més endarrere, pensant. Quan estàvem a punt d'arribar, vaig sentir una fressa que venia de l'edifici on ens dirigíem. Ben bé no la sabria explicar, semblava que hi hagués molta gent, i que estiguessin xerrant i ballant... Vaig preguntar si algú s'atrevia a entrar-hi, però tothom va fer un no rotund. Així que l'Eulàlia, la Cristina, la Martina i la Juliana se'n van anar cap a la riera i jo, encuriosida, em vaig dirigir en aquell edifici, que des que havíem arribat m'havia cridat molt l'atenció.

Vaig obrir la porta per entrar i, traient el cap, vigilant que no em veiés ningú, m'hi vaig acostar per contemplar l'espectacle. En un racó, l'orquestra, i, del centre de la sala, dones i homes vestits elegantment, giraven i fruïen del ritme de la música. Així que em vaig asseure en una butaca que era en un racó, en un luxós seient vermell de vellut, i em vaig quedar atrapada en la mirada d'aquells magnífics vestits: faldilles llargues, de diferents colors, tan delicades, i camises blanques de seda que eren precioses. Em vaig deixar portar per l'ambient i, tancant els ulls, em vaig dirigir cap al centre de l'ampla habitació i vaig començar a ballar...

Enduent-me per la música, em vaig adonar que havia comès un error: m'havia posat a ballar allà, al mig de tothom, però era com si ningú em veiés. El cap em donava voltes i sentia els cabells voleiant a cada pas...

Amb la giravoltes vaig arribar a l'extrem de la sala, on hi havia una habitació paral·lela. Amb pas decidit vaig entrar i em vaig fregar els ulls. Era màgia? Persones famoses del meu poble, de quan el balneari tenia vida, cap del 1890, eren allà, a la sala, amb mi. Hi havia en Jaumet del Flabiol, el primer venedor d'aigua de la Font Vella que la repartia als estiuejants del poble amb el seu carro ple de càntirs. A l'esquerra de la sala hi havia el famós doctor Gravalosa, que va descobrir que les aiguës de la Font Picant eren curatives i va donar fama del poble i al balneari. Parlant amb el doctor Gravalosa també hi havia membres de famílies importants com els Gash (que anys més tard regalarien els gegants al poble) i la família que vivia al castell de Montsolís... Un cop vaig travessar aquella sala tot escoltant com el doctor Gravalosa descobria els 'poders' de l'aigua als seus contertulians, em vaig fixar que no hi havia cap sortida. Em vaig girar i, espantada, vaig adonar-me que no hi havia ningú. Érem la immensa habitació i jo.

Encara estava pensant en com sortir d'allà que, de fons, vaig començar a sentir la veu de la meva amiga, la Juliana: "Això és el que diuen que et passa, si entres sola del balneari, Lara. Em sents Lara? M'estàs escoltant? Què et passa? Estàs bé? O és que has entrat a dins?"

Vaig mirar la Juliana i les altres estranyada. No entenia què estava passant, havia entrat del balneari? Havia estat un somni o era realitat? Les nenes em van agafar pel braç per tornar a casa i, mentre anava en xerrant i rient, jo em vaig observar el curiós però majestuós edifici. Estava envoltat de la típica boira de les pel·lícules de por i la llum del sol del matí li donava un aspecte estrany. Era realment esplèndid i s'hi podien observar mil detalls...

Havia estat la meva imaginació un altre cop? S'havia mogut una cortina vermella? Ja no sabia què creure... era un altre cop el meu cap que suposava coses que no eren realitat?

I llavors els vaig veure. Eren ells. De lluny, vaig sentir la música del ball i el frec de les faldilles acompanyat del murmuri de les converses... Sí, definitivament eren ells. §

Categoria B

Títol:

Llei de vida

Autor:

Guifré Molist Crous

Em dic Eduard, però tothom em diu Edu. Des de petit sempre m'ha agradat jugar a futbol, exactament des del dia que vaig complir els 2 anys i em van regalar la primera pilota. Quan en vaig fer 7 ja em deixaven sortir sol al carrer a jugar amb els meus amics a la placeta: encara recordo quan tornàvem a casa ben bruts i esparracats. La mare sempre em deia que vigilés amb el fang i amb les romegueres per no fer malbé la roba. Si arribava brut me la feia netejar: jo ja intentava no embrutir-me, però la missió sempre fracassava i sempre acabava fregant de valent! Als 10 anys els meus pares em van apuntar a futbol perquè veien que se'm donava bé. A la primera temporada ja vaig anotar 53 gols acabant la lliga com a màxim golejador. Per aquest motiu, sempre he portat sempre el número 53 a l'esquena.

Ara mateix tinc 24 anys i he decidit finalitzar la meva carrera de futbolista com a jugador del Barça. Per què? Molt senzill...

Vaig arribar a Barcelona als 19 anys, vaig guanyar una pilota d'or i una Champions League a la meva segona temporada; tot anava bé, però la següent temporada va ser millor: no a nivell futbolístic però sí a nivell vital. Em vaig enamorar, un sentiment del que tothom parla però no tothom pot gaudir-lo. Tot va començar quan vaig sortir a sopar amb una amiga de la infància que feia temps que no veia. Quan vam tornar amb metro, el vaig veure: era ell, no hi havia dubte, seria l'amor de la meva vida. Des d'aleshores accedia diàriament al metro a la mateixa hora per veure'l.

Vaig estar tres setmanes sense dir-li res esperant que ell em vingués a parlar, fins que....

— Hola, em dic Gerard, et veig molts dies aquí al metro! Soc admirador teu, però mai m'he atrevit a dir-te res...

Em vaig quedar bocabadat, m'havia parlat! Sense pensar-m'ho gaire, li vaig respondre nerviós:

— Ahh..h-hola...sí...

— Que passa res?

— No, no.. Encantat de conèixer-te! - vaig dir amb un somriure sospitós. En Gerard va baixar a la següent parada i jo em vaig acomiadar d'ell.

Els dies anaven passant i ens vam anar coneixent més fins que un dia vam quedar per anar a sopar... Estava molt nerviós, sabia que era el dia per confessar-li el que sentia per ell, i així va ser.

— Emm... Gerard t'haig de dir una cosa que segurament no esperaries de mi..

— Què no em puc esperar de tu? - va dir en Gerard amb un to burleta.

— Estic enamorat de tu, des del primer minut, des del primer sospir que em va causar veure't per primer cop: m'agrada tot de tu, les teves imperfeccions per mi són perfectes i què carai, m'agradaria sortir amb tu!

Els dos vam envermellir, l'Edu agafava aire per dir una cosa... En Gerard em va tapar la boca i em va besar.

L'endemà, quan em vaig despertar, vaig sortir a comprar l'esmorzar com sempre. De sobte se m'acostà un "paparazzi" i em va fer una foto; ja estava avesat a això, però vaig notar una sensació estranya... Vaig mirar al meu voltant i em va cridar l'atenció un full que estava enganxat al vidre d'un bar; m'hi vaig apropar per llegir el que deia: Eduard Fernàndez, homosexual?

Vaig anar a casa rumiant: què hi ha de dolent en ser homosexual?

El dia següent el president del Barça em va enviar un correu que deia textualment: Per la privacitat dels jugadors i del club, ens veiem obligats a comunicar al senyor Eduard Fernàndez que la junta del club ha decidit expulsar-lo del Futbol Club Barcelona.

Estava petrificat, què faria jo ara? O més ben dit, què havia fet per merèixer aquella expulsió sobtada? Vaig estar una setmana tancat a casa sense sortir ni saber res del món, excepte d'en Gerard que em venia a veure cada dia.

Un bon dia em va arribar un correu del Girona FC que deia: Bones senyor Eduard Fernàndez, li escrivim des de Girona per oferir-li una plaça com a davanter titular de l'equip. Ens agradaria poder contactar amb el vostre manager i arribar a un tracte, moltes gràcies.

Ja havia passat un mes, jo seguia enamorat d'en Gerard i en Gerard enamorat de mi, jugava com a titular en el Girona FC i li vaig fer 4 gols al Barça. Vaig aprendre que caure era una possibilitat, però aixecar-se era una obligació: és llei de vida. §

Categoria B – Accèssit

Títol: Shine

Autor: Hind el Aaouad

Hi havia una vella llegenda que parlava de les estrelles i de la seva bellesa, tan brillants i resplendents, en mig de tota la foscor de la nit i la lleu brillantor que desprenia la lluna. Les estrelles, astres considerats fantàstics, aportaven màgiques coses a tothom qui creiés en elles. Aquestes, simplement meravelloses, concedien desitjos a les persones que ho mereixien. Es creia que al finalitzar la vida de les personers, les seves ànimes es convertien en astres, depenent de la seva bondat i del seu bon cor. Si la persona havia actuat amb maldat en una vida anterior, creant problemes i molestant als altres, es convertia en un petit meteorit al qual la resta podia molestar tant com ella ho havia fet. En canvi les bones persones, premiades per les seves bones actuacions i bona voluntat, es convertien en grans astres i estrelles precises. Tothom aspirava a convertir-se en un màgic i fantàstic cometa, que passés a gran velocitat per tot arreu regalant il·lusions i esperances. S'ha de dir que molt pocs es convertien en cometes, ja que eren especials i n'hi havia ben pocs. Es deia que eren els únics que podien conferir desitjos perquè tenien tan bon cor que era impossible que fessin el mal; a més, que si utilitzaven els seus màgics poders per fer el mal, instantàniament desapareixerien de la galàxia. Els cometes tenien molts anys, tants que ningú seria capaç de comptar-los.

Alguns afirmaven que la llegenda era certa, que tot el que s'explicava era real sense cap detall fictici; d'altres ho negaven tot i deien que era una fallàcia, que no podia ser real. La llegenda sempre s'explicava als nens quan encara eren petits i sempre se la creien. S'explicava a la infantesa perquè la llegenda també deia que els somriures innocents dels infants eren la màxima energia de tots els astres de la galàxia, perquè els sentiments dels nens petits són els més purs que es poden tenir, sense dobles intencions o altres pensaments a la ment, tan sols la seva esperança per poder-se convertir algun dia en fantàstics cometes.

Els nens sempre creuran tot el que se'ls digui, no perdran l'esperança, sempre conservaran la seva il·lusió, mantindran intacte el seu món de fantasia on viuran un munt d'aventures impressionants... Ells sempre seran ànimes pures que mantindran la fantasia dins un món que no creu en la màgia de l'univers, un univers on no entenem massa coses i intentem donar una explicació a tot, sense voler acceptar que hi ha coses que mai tindran sentit, ni tampoc una explicació. Les coses màgiques són això, coses fantàstiques sense cap sentit: sempre troben una nova manera de meravellar-te, impressionar-te, de deixar-te amb la boca oberta sense poder dir ni una sola paraula perquè estàs tan confós amb el que passa que no tens paraules per descriure aquest tipus de coses.

Aquesta llegenda n'era una d'aquestes coses màgiques que passen al món... Nosaltres no ens assabentem d'elles, o simplement no hi volem creure per por o per buscar una explicació per tot i quan no la trobem tanquem els ulls i fem com si no ho haguéssim vist o sentit. Però amb aquesta llegenda no es podia tancar simplement els ulls i deixar-ho córrer, aquesta era una de les llegendes més fantàstiques però alhora reals que s'hagi explicat en aquest meravellós univers. La llegenda és real com moltes altres coses, està bé viure a la realitat però mai perdre la il·lusió per a fantasia. §

Categoria C

Títol: És l'últim cop que t'estimo, l'últim cop que t'escric, però el penúltim que et penso

Autora: Laia Fugarolas Granero

Les autoritats sanitàries adverteixen que dir un "estic coneixent una persona" a temps, pot salvar les il·lusions de l'estómac i evitar pròximes esquerdes al cor.

Suposo que com que tu sols posar-te el cigarret a la boca, a mode de revòlver el més aviat possible, mai no et fixes en l'advertència de la caixeta. Suposo que ets de fixar-te en allò que et tranquil·litza, com aquella glopada de fum que es perd entre la gent. El dia que et vaig conèixer jo buscava aquella mateixa glopada de fum en una altra part i la vaig descobrir en les teves lletres. Vaig prometre'm que no m'allunyaria de cada una de les teves paraules, encara que no anessin per a mi. Que les agafaria de la mà fortament i no deixaria que s'escapessin de la meva vida, mai.

Sempre he volgut expressar-te què em vas fer sentir quan em vaig posar a plorar sense motiu i, en llegir-te, vaig calmar-me i em vaig adormir. Com quan a un bebè li canten la seva cançó de bressol preferida, o quan arribes al llit després d'un dia sense parar i caus rendit entre els braços de Morfeu.

Recordo les nits que hem passat sense dormir, únicament parlant de com ens agradava besar, de quantes coses teníem en comú i, sobretot, de com ens agradava dormir. Irònic, eh?

Possiblement sempre he donat per fet sentiments que no existien, però admet que tu, contínuament, has fet ballar les meves pupil·les amb les teves paraules i has sabut com enganxar-me fent-me sentir lliure. I creume, això és el que buscava.

Mai no he sabut si de la teva mà potser surt algun maleït fil vermell que es connecta directament al meu dit petit. I tinc una lluita interna entre els sentiments. Marxa ràpid. Perquè no sé si val la pena obrir-me en canal davant teu i deixar que treguis cada trosset que em compon. Però avui em ve de gust dir-te que sí, que necessitava dir-t'ho de la millor manera que sé i que encara que vegi a venir l'hòstia, penso accelerar. Perquè vull sentir-me viva, encara que sigui amb el cop. I aquest cop, potser de l'estat del meu cos, és teu.

Ara ho deixo a les teves mans, que tant de bo, molt aviat, agafin les meves. §

Categoria C – Accèssit

Títol: L'Aniversari

Autora: Gemma Masó Casadevall

Sempre havia esperat el dia del seu aniversari amb la mateixa il·lusió que qualsevol nen espera el dia 5 de gener, però ja feia temps que això havia canviat.

El sol s'aixecava entre les muntanyes en un serè matí d'un diumenge de maig, i els primers rajos es filtraven, tímids, entre les cortines de l'habitació, encara a les fosques, fins a arribar a il·luminar-li la cara. Va obrir els ulls amb mandra i va aixecar-se del llit amb una lentitud totalment oposada als moviments frenètics dels ocells que sentia cantar darrere els vidres. Aquests cants es van veure pertorbats quan va encendre la ràdio i, tot dirigint-se al lavabo, va fer córrer les cortines per obrir la finestra i que el suau aire primaveral li inundés l'habitació.

Aquell dia va passar més temps de l'habitual observant-se el rostre al mirall; va aturar-se a cada marca que tenia a la pell mentre de fons escoltava la veu d'aquella locutora de ràdio de cabells arrissats i rossos. En sortir del bany, va fer el llit, es va vestir amb la seva indumentària característica, va tancar la finestra i, encara amb la ràdio encesa, va dirigir-se a la cuina per esmorzar.

Havien quedat a l'hora de dinar, però el temps li va passar igual que el vol d'aquelles orenetes que sentia a fora, ràpid i sense fre, mirant totes les fotografies que hi havia dins d'aquella vella capsa de cartró, que no va tenir temps de tornar a endreçar pel so de la botzina que l'avisava que sortís. El dia era radiant: el sol brillava amb força i el cel era totalment blau, sense cap núvol. Era tan blau que el mar segurament li tenia enveja, va pensar mentre l'observava des de l'interior d'aquell cotxe negre on sonava una cançó dels Manel.

En arribar al restaurant, es va asseure a la taula i va dinar amb tranquil·litat, amb un mig somriure entre els llavis mentre observava tota la gent que omplia el local i que generava un agradable xivarri que li omplia les orelles. De sobte, però, a l'hora de les postres, els llums de la sala es van apagar i van treure el pastís amb espelmes enceses al damunt; no es va parar a comptar-les, no li interessava. La gent aplaudia i tots alhora, aplegats en un únic crit, deien: "Que demani un desig, que demani un desig!". Va fixar els ulls en un punt imprecís del menjador mentre el seu cap cavalcava buscant un desig i les espelmes cremaven. Tots els assistents l'enfocaven amb les càmeres dels seus innovadors telèfons mòbils i alguna veu comentava: "Que bonic". Va començar a fer córrer la mirada per la sala observant les cares dels assistents: eren gent normal amb somriures exagerats i ulls brillants que estaven esperant que bufés les espelmes. Observant aquells rostres amb el deteniment amb el qual havia observat el seu aquell mateix matí, va dir-se: "No entenen els aniversaris, no entenen que quan tens deu anys, també en tens nou, i vuit, i set, i sis, i cinc, i quatre, i tres, i dos i un. No entenen que quan et lleves el dia del teu divuitè aniversari esperes sentir-te amb divuit anys, però no ho fas, obres els ulls i tot és igual que ahir, l'únic que és avui. No et sents amb divuit anys. Sents que encara en tens disset. I els tens, si més no durant l'any que et fa tenir-ne divuit".

I així, va agafar aire, va observar el pastís i la cera de les espelmes que ja havia tacat aquella superfície ensucrada, i va bufar fins que no va quedar ni una flama mentre el xivarri que havia sentit durant tot l'àpat s'intensificava i s'acompanyava d'aplaudiments, xiulets i balls.

Tornant, absent de la conversa de dins del cotxe, observava com aquell cel blau que havia vist al matí s'estava tornant fosc, gairebé negre, mentre el sol queia darrere les muntanyes, tenyint-lo lleument de taronja.

En arribar a casa, la ràdio encara estava encesa, però ja no hi havia aquella locutora, ara sonava una cançó amb un ritme que s'encomanava. Va apagar-la i va encendre la làmpada de la tauleta de nit. Era tard, la son li pesava a les parpelles i el cansament al cos. Així que va tancar les cortines, es va desvestir, es va posar dins del llit i va tancar el llum. Els seus ulls van trigar a acostumar-se a la foscor, però gràcies a la petita escletxa que havia deixat entre les cortines, entrava una mica de claror a l'habitació. Mirant aquell sostre blanc, que es trobava al seu damunt, va repassar la jornada i es va dir: "Algun dia potser diràs alguna cosa estúpida, i aquesta serà la part de tu que encara té deu anys. O potser alguns dies necessitaràs seure a la falda de la mare perquè tens por, i aquesta serà la part de tu que té cinc anys. I potser algun dia voldràs plorar com si tinguessis tres anys. La cosa és que la manera com creixes és semblant a la de les cebes o com els anells de dins el tronc dels arbres: cada any dins del següent" §

Categoria D

Títol:

Amb calma, pacientment i amb un somriure

Autora:

Jenni Rodà Casado

En Bernat es va vestir de gala: pantalons foscos de pinces, amb la ratlla ben marcada, jaqueta a joc i camisa d'un blau cel molt pàl·lid. Va estar dubtant entre el llacet o la corbata. Finalment va decidir-se per la corbata. Sí, li quedaria més bé. Tenia aquella de seda de color de mar que encara no havia estrenat. La seva dona el va ajudar a fer-li el nus. Amb un gran somriure a la cara. El mateix que tenia cada dia, en totes les ocasions, sempre.

Tant era que tingués el sopar, calent, a taula i que ell arribés tard de treballar i —com ja s'havia convertit en costum— sense avisar-la. La Cèlia agafaria els dos plats i, amb calma, pacientment i amb un somriure, els posaria a dins del microones. Primer l'un i després l'altre. Es disculparia si el tall de carn hagués quedat una mica ressec, perquè ja se sap, la feina és la feina i sempre hi ha imprevistos, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

Tant era que estigués tota la tarda arreglant-se amb la promesa d'anar a la sessió de les deu de la nit al cinema i que al final ell ho anul·lés perquè el seu germà li hagués ofert veure un partit de futbol a la seva televisió de plasma d'última adquisició. La Cèlia es desvestiria, amb calma, pacientment i amb un somriure, es posaria el pijama, agafaria una bossa de fruita seca i una altra de galetes, i aniria engolint tota la programació nocturna. Perquè ja se sap, el futbol és el futbol i hi ha duels que és un pecat perdre-se'ls, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

Tant era que ella hagués de fer la compra setmanal tota sola, carregant bosses i més bosses, i brics i ampolles i capses mentre ell l'esperava al cotxe, ben assegut i amb la finestreta un pèl abaixada, ara que la calor ja començava a notar-se. La Cèlia sortiria del centre comercial i, amb calma, pacientment i amb un somriure, aniria col·locant-ho tot al maleter. Abans de deixar cada una de les adquisicions, les agafaria i les hi ensenyaria.

—Has vist quines escaroles? I aquests iogurts? N'hi ha vuit i costen poc més d'un euro. Els tenen ben amagats, els molt punyeters. Al final n'he comprat dos paquets. I l'arròs? Resulta que feien un dos per un.

I no pararia de fer viatges. Del maleter a la finestreta del cotxe. Per buscar la seva aprovació. Perquè ja se sap, els diners són els diners i cal mirar per on passen, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

Tant era que ella tingués ganes de visitar la seva mare i que, un cap de setmana més, ell li digués que aquell diumenge —un diumenge més— no li anava bé, que l'havien convidat a participar en un torneig d'escacs del barri, i que era important i que no hi podia faltar. La Cèlia trauria la targeta del moneder per assegurar-se que encara li quedava algun trajecte disponible. Era molt millor anar-hi amb cotxe, és clar, però si ell no podia acompanyar-la faria, amb calma, pacientment i amb un somriure, la combinació de metro, autobús i tren. La d'anada i la de tornada. Perquè ja se sap, els amics són els amics i cal fer el que sigui per conservar-los, i ella aquesta frase l'entén, la tolera i la respecta.

En Bernat ha arribat al restaurant on havia quedat amb els seus treballadors. Tot i haver fet una estona de trajecte amb cotxe, continua mantenint tot el vestit immaculat. I és que la Cèlia, de planxar, en sap un niu. Es mira les ungles: tan ben tallades, tan rectes, tan perfectes. Igual que el pentinant que li ha fet el seu barber. Aquesta vegada també li ha demanat que l'afaités. I que li posés una loció especial, que ell té la pell molt fina. Com li brillen les sabates. Noves de fa tres dies. Són tan còmodes. Això sí, potser arreglen una mica massa. Se n'haurà de comprar unes altres per a les ocasions més informals. Es mira el rellotge. Fa anys que en col·lecciona. Però avui s'ha decantat pel daurat. Passen vint minuts de les nou del vespre. Passen vint minuts de l'hora en què havien quedat. Com li agrada fer-se esperar. Com li agrada deixar clar que ell té la paella pel mànec.

Des de fora contempla com els seus dotze treballadors estan perfectament asseguts en una taula rodona de l'entrada de la sala. Miren la carta. Amb estupefacció. Meravellats. Pels quatre sopars a l'any pagats en restaurants selectes. Durant els dies següents a l'àpat no deixen de parlar de cada un dels plats que hi han tastat. I així enfilen dies i setmanes. Després ja arriba la davallada, i s'obliden de la generositat de l'amo i comencen a destapar la cara no tan idíl·lica de la feina. Alguns estan a punt d'engegar-ho tot a dida. Però no ho fan. Tres mesos passen amb una rapidesa relativa. I, de sobte, arriba un altre sopar. I la roda continua. I així passen els anys.

Ara en fa quinze que en Bernat té empresa pròpia —primer estava tot sol, després va contractar un ajudant i ara ja en té una dotzena— i aquests sopars s'han convertit en una mena de ritual. Fer la tria del restaurant és una tasca que el té ocupat durant uns quants dies. Es llegeix revistes, ressenyes i recomanacions, parla amb altres empresaris del sector i escolta totes les seccions gastronòmiques de les diverses ràdios. Té una mena de doctorat —sense títol— en qüestions culinàries. Com va gaudir amb aquell plat que treia fum, com un volcà. I amb aquelles olives, verdes i negres i ambdues sense pinyol, que explotaven a la boca i deixaven anar un líquid dens amb gust de cítrics. I amb aquells trossos de remolatxa que sortien enmig d'un llit de grans de lli. I amb aquelles algues que semblaven fideus. I amb aquella amanida, líquida i tricolor. I amb els tomàquets i els pebrots, que eren de xocolata. I amb aquell licor que t'havies d'untar a les mans per assaborir més bé el tall de pastís d'hortalisses. I tot regat amb els vins recomanats pel sommelier. Acurats, delicats, harmoniosos. I que feien enfilar el menú cap amunt, cap amunt i encara més cap amunt. Sort de la targeta de crèdit, que ho solucionava tot. Perquè ja se sap, la vida és la vida i cal aprofitar cada instant, cada moment, cada ocasió. Cada plaer. I aquest ho era per a tots sentits.

Ell seia satisfet en aquella taula, menjant lloances, floretes i compliments, mentre la Cèlia jeia al sofà de casa, devorant panses, avellanes i pinyons i alguna galeta de xocolata. Però en Bernat en això ni hi pensava. Ni avui ni cap altre dia que sortia. Perquè ja li havia deixat claríssim moltes vegades:

—És que a tu, Cèlia, aquests menjars no t'agradarien. Massa moderns! Així és que ja t'estalvio passar una mala estona.

I ho fa així perquè en Bernat a la Cèlia l'entén, la tolera i la respecta. Que per això és la seva dona.

Es treu un moment la cartera de la butxaca. Per posar-hi el canvi que li ha donat el taxista. El bitllet de cinc fa companyia a un bitllet de cinquanta. Ahir n'hi tenia un altre, també de cinquanta, però li va donar a la Cèlia, des de la finestreta del cotxe, perquè anés a comprar.

"Si t'allarga per a una setmana i mitja, millor", li va deixar anar abans que ella, amb calma, pacientment i amb un somriure, introduís una moneda a la ranura del carro, entrés dins de l'establiment i comencés a buscar ofertes, descomptes i promocions. Primer aniria a la zona de refrigerats. Sí, allà el que està a punt de caducar sempre és al cinquanta per cent. I s'hauria de comprar un tint per als cabells, dels senzills i barats. En Bernat ja li ha dit que no pot anar a la perruqueria tan sovint, que tampoc hi ha tanta diferència quan s'ho fa ella a casa i que amb un parell de vegades a l'any que les professionals la pentinin ja n'hi ha ben bé prou. Ostres, ja cal que no s'oblidi de la fruita seca i de les galetes. Aquesta setmana entre el partit de Lliga, el de Champions i el sopar amb els treballadors, les unes i les altres l'hauran d'acompanyar tres nits. Si és que no hi ha cap altre imprevist. Quan carrega tot el que ha comprat al carro sent que li cruix un braç. Potser sí que finalment hauria d'anar-s'hi a fer un massatge. Fa dies que va tirant. Però quan fa algun esforç, se li escapa un "ui" del mal. Sí, ho preguntarà a en Bernat. Segur que quan li ensenyi la inflor del muscle tindrà clar que li convé. Avui, a més, ha fet un gran estalvi amb la compra. Estarà content i des de la finestreta del cotxe creu que li dirà que sí. Perquè el seu marit és un bon home: treballador, estalviador, amic dels seus amics, senzill i de gustos pocs refinats —que es menja la carn reescalfada del microones quan arriba tard, i sense protestar!— i terriblement generós. Si és que a casa hi té una joia. De les autèntiques. I ho pensa mentre retorna el carro a la fila d'on ha sortit, amb calma, pacientment i amb un somriure. El mateix de cada dia, de totes les ocasions, de sempre. §

Accèssit D

Títol:

El bosc dels suïcidis

Autor:

Ramon Obiol Reverté

Andreu Bonmatí va néixer a finals de la dècada dels setanta en un petit poble del Pallars Sobirà. Cresqué sota el caliu d'una família humil i treballadora que es va desviure en cos i ànima per fer del petit algú de profit. L'Andreu, més llest que una fura, no va tardar a donar mostres de les seves altes capacitats i ben jovenet es va llicenciar en econòmiques com el número ú de la seva promoció. No és d'estranyar, doncs, que no trigués molt temps a signar el seu primer contracte laboral en una de les multinacionals més prestigioses de l'àmbit tecnològic. Amb el pas dels anys, el jove Andreu va mostrar la seva vàlua, i amb esforç i dedicació va ocupar diversos càrrecs fins a convertir-se en el director executiu de l'empresa a Catalunya. Ser el màxim responsable d'una empresa tan prestigiosa li va permetre tenir un elevat estatus social i tota mena de luxes.

No obstant això, ocupar un càrrec de tanta rellevància li va suposar haver de dedicar-se i implicar-se al cent per cent per tal de no defraudar les expectatives dels seus superiors. Les hores de treball a la feina van anar augmentant considerablement a mesura que passava el temps i sense adonar-se'n es va veure immers en una espiral de treball i més treball que el tenia abduït i que el consumia progressivament i de la qual era incapaç de trobar la sortida. Inconscientment, aquest elevat grau d'exigència i les pressions rebudes pels propietaris de l'empresa, van afectar negativament la salut de l'Andreu fins a arribar a una situació extrema d'esgotament físic i mental que li desencadenà un estar depressiu crònic. Els ansiolítics primer i l'alcohol i d'altres drogues blanes després es van convertir en els seus companys de viatge durant tot aquell període a fi de poder evadir-se de la realitat i poder afrontar els problemes.

No van tardar gaire temps a acomiadar-lo de la feina en percebre la situació personal per la qual passava, i en observar que ja no era l'executiu agressiu i ambiciós del passat. Va ser llavors quan, immers en la desesperació més absoluta que qualsevol ésser humà pugui imaginar, va prendre una decisió al respecte. Molts van ser els pensaments i les imatges que li van venir al cap per tal d'acabar d'una vegada per sempre més amb aquell malson. Dubtava si fer-ho amb una sobredosi, tallant-se les venes... Tanmateix, cada cop que hi pensava, un devessall de records de la seva infantesa li afloraven persistentment transportant-lo en el temps a aquella època d'ingenuïtat i innocència en la qual havia estat veritablement feliç jugant amb els amics pels carrers del poble.

Però el temps transcorria sense aturar-se de manera inexorable i va arribar el dia en què la situació personal de l'Andreu era del tot insostenible. De seguida li va venir al cap un documental que va veure a la televisió sobre un lloc al Japó que s'anomenava Aokigahara (que vol dir mar d'arbres),

situat prop del mont Fuji i que formava part d'un parc natural amb una superfície de 3.500 hectàrees. En l'actualitat, se'l coneixia popularment amb el nom del Bosc dels Suïcidis, perquè des de feia dècades hi havia més de cent suïcidis a l'any i moltes persones més desaparegudes de les quals mai no se n'havia trobat el cadàver.

Feia poques hores que l'Andreu havia aterrat al Japó per acabar amb el seu martiri i en definitiva amb la seva vida. Quan va arribar a l'aparcament d'accés al parc per endinsar-se al bosc Aokigahara es va aturar per llegir els nombrosos rètols persuasius que, en anglès i japonès, recordaven que "la vida que els pares ens havien donat era preciosa". Tot i això, estava decidit a portar a terme el seu maquiavèl·lic pla. El tranquil·litzava pensar que la seva seria una mort anònima entre tantes altres i, potser amb sort, mai no descoberta. Va començar a caminar sense rumb fix. Un gran bosc d'arbres de totes les mides i colors el rodejaven per totes parts. Va seguir caminant tot el matí, sota una calor sufocant, a fi de trobar el lloc idoni per executar el seu propòsit. Eren dos quarts de tres quan, exhaust pel cansament del llarg viatge al Japó i per les hores que acumulava caminant, va decidir estirar- se sota una ombra per recuperar les forces i arribar, abans de ben entrada la fosca nit, a les entranyes més remotes del bosc per acabar per sempre més amb aquell calvari.

Al cap d'una bona estona d'estar ajagut, una sonora melodia d'un ocell el va desvetllar d'aquell improvisat descans. Quan va obrir els ulls un subtil efluvi de calma el va embolcallar. Estirat al terra va començar a observar el seu voltant. Es va estranyar en descobrir la quantitat d'animals, plantes, sons... que l'acompanyaven sigil·losament en aquell racó llunyà.

Tot seguit, es va fixar en la seva respiració. Va comprovar com aquell ritme intens i accelerat d'inspiració-espiració que sempre l'havia acompanyat s'anava assossegant a mesura que en prenia consciència, i es tornava més lent i tranquil. Cada cop les inspiracions eren més llargues i profundes, afavorint l'entrada d'oxigen als pulmons, i les espiracions més conscients, facilitant la sortida del diòxid de carboni i expulsant totes les cabòries que el neguitejaven i el feien sentir malament. Amb cada inspiració una plaent sensació d'assossec li entrava al cos a través de l'aire i el feia sentir bé. No va tardar a adonar- se'n que la respiració era el pont entre la ment i el cos. Quan prenia consciència de la respiració es trobava més calmat i serè.

Immers en aquest procés va aprendre que era necessari aturar l'activitat de la ment per començar a obrir i sentir des del cor. Només d'aquesta manera podria ser autèntic, sense els judicis infundats ni els estereotips que durant molts anys l'havien condicionat en el seu dia a dia. Així mateix, impregnat d'una aura d'espiritualitat que li recorria tot el cos va entendre que per ser feliç i lliure li calia treballar el seu propi ego, ja que aquest era el culpable de l'origen de molts dels problemes que el pertorbaven. Feia molt de temps que no havia dedicat una estona a ell mateix, sense trucades, reunions o compromisos ineludibles, fet que li va provocar una sensació estranya alhora que molt agradable. De manera inconscient va començar a valorar les petites coses insignificants que el rodejaven i que havia obviat durant tot aquell temps. Amb l'única companyia d'aquell ecosistema replet d'animals i plantes diverses va comprovar que no necessitava res ni ningú per a ser feliç.

Va entendre que el camí cap a l'èxit personal consistia a estar bé amb la pròpia vida. Mitjançant aquella contemplació tranquil.la va comprendre que existia una energia meravellosa que era capaç de connectar a tots i a cadascun dels éssers vius de l'univers: l'energia de l'amor. Quan ho va assimilar una sanadora sensació de benestar es va apoderar d'ell.

S'havia passat la major part de la vida volent fer grans coses, fins que ara s'havia adonat que la vida estava formada per petites coses. Aquesta connexió amb el seu jo interior, latent fins aleshores, li havia ensenyat una vertadera lliçó de vida que li calia començar a posar en pràctica des d'aquell precís moment. Sabia que havia de trencar amb el passat i alliberar-se de les cadenes que el retenien per a poder començar de zero.

Les emocions negatives que durant tant de temps s'havien instal·lat en ell només li havien desencadenat malalties i turments. Ara havia deixat de sentir por de les emocions negatives i havia après a sentir-les i valorar-les per poder transformar-les en positives.

Calia trencar amb els lligams als quals havia estat sotmès per poder transitar de nou cap a la llibertat. Ara comprenia que la felicitat no li arribaria quan aconseguís fer realitat tot el que anhelava, sinó quan començés a gaudir del moment present. Des d'aleshores va comprendre que no podia tornar enrere i canviar tot el que li havia passat, però sí que podia començar des d'on estava i canviar el futur. Per aquest motiu va decidir estimar-se tal com era sense condicions ni judicis.

Amb aquest bany de misticisme l'Andreu va recuperar les ganes per tornar a viure, perquè des del moment que es va conèixer a ell mateix va descobrir que era veritablement poderós, i des de l'instant en què es va acceptar tal com era va saber que era invencible. §

Notes i Rimes

HOME DE BOSC

I vas néixer fill del bosc
va ser una forma de viure
des de ben clar fins fer-se fosc
deies, que et feia més lliure.
Abraçaves un paisatge
que era tot el teu rebost
la vida que t'agradava
la llenya, els bolets, les flors...
el raig d'aigua de les fonts
una herència inestimable
de la que ara, en gaudim tots.
I m'agradava escoltar-te
que has estat un home savi
tot i que si presumies
era del teu títol d'avi !!
Vas sembrar una llavor
que va créixer per ser un arbre
i ara em queda el teu record
en cada fulla que balla.

Kei.
A Josep Masó Solà.

PARAULES

Des que vas marxar
hi ha paraules que no encaixen
van soles amunt i avall
no es busquen, jo no s'abracen
perquè et troben a faltar
no saben encaminar-se.
I ara, et troba enmig d'estels
el mot perdut, que també et plora
i el poble que et va estimar
orfe de tu... t'enyora.
I tenim en els escrits
que han estat el teu llegat
paraules que entre els teus dits
els agradava jugar
les que avui dia llegim
per poder-te somiar.

Kei.
A Lluís Serrano.

GUILLERIES

Jo respiro Guilleries
sabent-me privilegiada
i us puc dir amb tota certesa
que també n'estic guillada.
Vaig néixer en un entorn poètic
on la natura esclata
on s'escolta el silenci
on el verd és esperança
on l'aigua balla contenta
on els estels, de nit m'abracen
on si em busco a mi mateixa
em trobo en un racó de calma.
Jo respiro Guilleries
i també n'estic Guillada!!

Kei.

SANT HILARI I L'EIX TRANSVERSAL

Abans més sol que un presidiari,
ara, gràcies a l'Eix Transversal
el poble de Sant Hilari
ja té carretera nacional.

En mitja hora anem a Girona,
en menys temps soms a Vic,
la corba llarga, perillosa i rodona ja és història,
és temps antic.

Comarca de La Selva que saludes a l'Eix
amb mar a rerefons
del Montseny et vigilen Les Agudes,
cansat però ja acabes les pulsacions.

Les muntanyes són foradades perquè el cotxe pugui passar,
han fet ponts a fondalades i desmunts a l'alzinar.

Ai quin trànsit tan gros de camions, cotxes i furgonetes,
la quietud i el repòs ja s'han anat a fer punyetes.

Això és el progrés ja res ens fa cap nosa
del dret i del revés tot ho veiem de color rosa.

J.B.C.

PONCELLA PIGOSA

Perquè tens la galteta pigosa. A tu t'entristeix.
Sent que tens la finor de la rosa. Que al teu jardí creix.

Tu no has vist que les flors més tintades,
que al vent es bressolen,
pigolades com tu, clapejades, més belles ser solen?

No es tapissa de pigues la nit
amb estels ben brillants i és més bella?
Doncs, noieta, fora aquest neguit.
Que pigada com ets, ets poncella.

Miguel Sánchez Reina, juny 2018

E L E G I A
(A Lluís Serrano)

Llegué a tu cielo alentador y humano
como un fulgor apenas de cerilla
y en él se enriqueció mi verso llano

ungido de tu luz clara y sencilla.
Ay poeta, amigo por mi suerte,
anda mi corazón por esa orilla

del mar en que tu verso se convierte,
ancho mar siempre a salvo de exacerbo,
sin comprender la urgencia de la muerte

en silenciar la fuente de tu verbo
y reprocho tan brusco desenlace
pues fuiste de la vida adepto siervo.

Absorto en el pesar mi verso nace
en tu recuerdo, mástil derribado
sin árbol de expresión que lo reemplace.

Ya no podrá tu voz, tu verso alado,
desparramar en mí la amena esencia
de otro encuentro fugaz despreocupado,

con tu claro sentir, con tu elocuencia...
¡Dónde irá la canción que corresponda
a tu pluma escribir en obediencia

al corazón prendido de esta fronda,
de este bosque admirado y tan querido
donde quedó tu alma pura y honda!

Aquí, poeta, mi voz ya sin tu oído,
se derrama en palabras como un ruego
para decir; amigo, no te has ido,

aquel callado adiós fue un hasta luego.
Volveremos al verso, a nuestra gloria,
allá, por ese aparte de sosiego,

cuando se cierre el libro de mi historia,
cuando al fin como tú deje mis dones
apurando desde otros corazones
instantes de este tiempo y la memoria.

Manel Ruiz. Febrero 2019

QUIERO

Quiero abrigar tus huesos con mis huesos.
Quiero llenar tus ojos con los míos;
Quiero pintar tu boca con mis besos,
Quiero quererte hasta tener frío.

Quiero decirte con palabras mudas
Lo que a raudales corre por mí, dentro.
Quiero gritarte la verdad, sin dudas,

Volcado en ti todo mi pensamiento.

Quiero llegar al fondo de tu ombligo
Y desatar allí la primavera.

Anidar al abrigo de tu abrigo.
Retozar a la sombra de tu higuera.

Quiero estar amarrado, encadenado;

Enredadas mis venas en tus venas.
Tu corazón y el mío en un candado
Confundidos de amor a manos llenas.

Quiero vaciarme entero, gota a gota,
Y embutirme de ti, hasta quedar lleno.
De la esencia divina que en ti brota
Rellenarme y hartarme de tal bueno.

Quiero, en fin, respirar lo que respiras.
Que me alimente sólo tu alimento.
Estar siempre presente cuando miras.

Ser la materia de tu pensamiento.

Miguel Sánchez Reina, agost 2018

L'HOME DE L'ABRIC GRIS

La campaneta de llautó empolsinat va sonar insistentment quan ell va obrir la porta.
L'aire gelat del carrer es va escolar sense demanar permís dins la botiga, fent que la dona que esperava asseguda el seu torn es creués el jersei de llana sobre el pit fent un clar gest de disgust.
L'home de l'abric gris fins els genolls va entrar amb pas segur cap dins. Era alt, elegant, de mirada càlida. Uns quants cabells blancs a les temples li donaven un aire encara més interessant.
El rebombori de les dones parlant just abans que entrés va desaparèixer de sobte, convertint-se amb pausa, silenci i mirades de cua d'ull.
La mestressa despatxava a una velleta que buscava dins un moneder de tanca daurada, l'import just de la compra, tot lamentant-se de la poca vista que li quedava per culpa del anys treballats de modista.
Darrera seu una dona de mitjana edat guarnida amb bata rosa i sabatilles foradades arronsava el nas mentre mirava el rellotge.
Ell es va situar pacientment al final de la cua confirmant que la noia de cabells de pastanaga que el precedia era l' última.
Mentre es treia els guants de pell mirava de lluny les atapeïdes prestatgeries de fusta mig corcada amb l'aparença que, d'un moment a altre, s'haguessin de partir pel mig deixant caure tot aquell munt de llaunes i queviures.
Jo l'observava del meu lloc estant. Vergonyosa. Amagada rere les meves companyes.
El vaig mirar fins que els seus ulls foscos es van fixar en mi. La seva mirada era tan forta i penetrant que em sembla que cap dona li podria aguantar gaire estona.
...
Als pocs minuts, ves quina bogeria, sortia de la botiga agafada de la seva mà.
Em va portar de bracet en tot moment mentre amb pas decidit travessàvem els carrers blancs de neu. Ara no portava els guants posats, així que podia notar la seva pell delicada en contacte amb la meva.
Vàrem caminar en silenci. Tan sols el va trencar en una ocasió per xiuxiuejar-me que li encantava el meu perfum.
El passeig va acabar quan es va aturar davant d'una casa d'estil modernista amb el mateix aspecte elegant que ell. Sobre el llindar de la porta, vigilant qui entrava i sortia, hi restava immòbil la imatge d'un sant de galtes arrodonides i braç mutilat.
Va buscar dins la butxaca i en va treure les claus que va fer girar dues vegades dins del pany. Jo observava en silenci els seus moviments, embadalida. Qualsevol cosa que fes, la més senzilla em semblava extraordinària.
Va tancar la porta darrera nostra mentre es treia l'abric i el desava gràcilment sobre el penjador de forja que feia guàrdia al rebedor.
Vàrem entrar a la cuina i em va ajudar a treure el fi abric que em cobria. Amb un moviment ràpid em va asseure sobre la taula i en silenci va posar les seves fortes mans sobre el meu cos. Notava els seus dits llargs i suaus acariciant-me delicadament. Tenia les mans grosses, gairebé em podien cobrir tota. Jo em notava calenta. El desitjava com ell em desitjava a mi.
Em va agafar de nou i em va estirar completament sobre el marbre blanc. Amb el seu nas de perfil grec em va olorar una vegada més i va tancar les seves mans sobre el meu cos, fent-me cruixir de plaer. L'espera de sentir els seus llavis carnosos i la seva boca devorant-me em tornava boja. Em feia sentir tan desitjada ! Jo sabia que havia nascut per aquell moment.
...
Em va partir pel mig amb un llarg ganivet de fulla de serra, em va untar amb oli i tomàquet i em va farcir de formatge tendre. Vaig ser la més afortunada de totes les meves companyes de la panera de vímet en ser escollida per l'home de l'abric gris fins els genolls.

Jordi Pallarols — Col·lectiu ENTINTATS
(grup d'escriptura de l'Associació TORNEMI ART)

R

Racons d'història

Maria Busquets: el 30 d'agost fa 100 anys!!!!

Darrere del Japó, Catalunya és un dels països que encapçalen les llistes de major longevitat de les persones. La població centenària es duplica cada decenni: si fa 10 anys hi havia 1.000 persones centenàries a Catalunya, avui en són ja el doble, 350 homes i 1.600 dones.

Maria Busquets Mercader n'és una d'elles. Nascuda el 30 d'agost de 1919 a la casa de pagès de la Talaia, terme municipal d'Osor, era filla de Lluís Busquets i de Carolina Mercader, que dos anys més tard tindrien un nen: Joan Busquets "el barber", que ara ja va pels 98 anys; els dos germans mantenen des de sempre una estreta relació.

Quan la Maria tenia tres anys i el seu germà encara no un any, un llamp va entrar per la xemeneia i matà el seu pare. La Maria, el seu germà i la seva mare es van quedar sols, i essent com eren una família de masovers, això els va suposar moltes dificultats. Llavors van venir a Sant Hilari, on van ser acollits a la Fàbrega. Un mestre rodant que visitava les cases de pagès li va ensenyar a llegir i a escriure.

La gent abans era més pragmàtica, i per això van arreglar el casament de la Carolina Mercader amb en Joan Ripoll, que era vidu, i van tenir dues filles més: la Carme i la Teresa Ripoll.

La Maria va créixer a Sant Hilari amb el seu germà i les seves dues germanes. El 1936, amb 17 anys, es va casar amb en Toribio Pascual, que en tenia 28. S'havien conegut a can Brugués, on feia de mainadera, i poc després en Toribio va anar com a voluntari al front per defensar la República. Van tenir tres fills: en Llibert, en plena guerra, i després la Carme i la Rosa. Cap al final de la guerra la Maria i en Llibert van passar una temporada a pagès, a l'Ullastre, a casa d'una tia, per poder menjar. Més tard, ja a Sant Hilari, van anar a viure al carrer Rectoria, a tocar de la riera; la casa encara existeix, i ella en té molts records. Uns anys més tard van comprar "cal Escloper", al carrer Montsolís, i ella encara hi viu.

Acabada la guerra, en Toribio va ser internat a un camp de presoners a l'Ebre. Quan va poder tornar tingué la sort de que l'avalés el senyor Tintoré. Va anar a Madrid a recollir un camió de fabricació anglesa i va treballar uns anys de recader. Fou un home bonhomiós per a tothom, i fins a la seva mort el 1986, quan tenia 77 anys, treballà en diversos oficis per tirar endavant la família.

Maria Busquets, una dona de fort caràcter, administrava els diners a casa seva, per sort d'en Toribio, molt treballador però poc estalviador. No es deixà manar per cap home i ha preservat sempre la seva identitat. També feu de dida, i els estius llogaven el pis superior de casa seva als hotels: així feien uns calerons. Més endavant va treballar a la cuina de Villaret, amb la seva cosina Lola Busquets i amb en Toribio a la taquilla.

Cuinava bé i es cuidava, ella mateixa decidia la seva dieta. Diu que mai ha pres medicaments, segurament perquè mai no ha estat malalta de gravetat. Es molt presumida, li agrada anar ben vestida i els llavis pintats de vermell. No es religiosa i sempre ha tingut uns principis morals amplis i tolerants.

Als cent anys continua vivint a casa seva, amb una noia que la cuida, i rep la visita dels fills i dels nets. Li fa molta por que la duguin a la residència de la gent gran, perquè ella encara no se sent tan gran. De fet, el dia que l'alcalde i la regidora de gent gran van anar a casa seva per entregar-li la medalla que atorga la Generalitat a les persones centenàries, creia que la volien ingressar a la residència i es va mostrar esquerpa i malhumorada fins que van marxar tots. Casa seva és la seva pàtria, on hi guarda els records d'una vida en principi molt difícil però que al llarg dels anys va saber modelar al seu gust.

Mentre ens acomiadem, la seva neta Eva diu: "Ara, si tot va bé, en pocs dies serà rebesàvia. Per als nets i els besnets es la millor iaia del món".

80 anys del final de la guerra civil espanyola i encara resten deures per fer.

Enguany es compleixen 80 anys de la fi de la guerra civil i el govern espanyol encara té els deures pendents de fer. Centenars de fosses comunes resten en l'oblit, mentre els familiars dels cossos que hi ha enterrats clamen justícia i una sepultura digna. Però tenim la sensació que el que realment preocupa al govern espanyol, o com a mínim ho utilitza com a arma electoral, és on enterrar el cos del dictador. Tot plegat és una gran vergonya!

A Sant Hilari hi ha una data fatídica que també cal recordar, el bombardeig del 31 de gener de 1939. Segons el llibre «Notes de la Guerra Civil a Sant Hilari Sacalm», aquell dia l'aviació feixista italiana va descarregar unes primeres bombes a prop del Turó petit, el camí que enllaçava el Serrat amb la carretera, així com sota can Batlle, on una de les quals no explotà. Però la cosa no quedà aquí, altres bombes van caure a prop de l'antic taller de can Rosquellas i de can Torrent, ferint a la Pepita Jordana i causant la mort de dos soldats. També en van caure a can Puntí, on ara hi ha el bloc de pisos de can Barnet, on en aquells temps hi havia la seu de les Joventuts Llibertàries i on sembla ser que hi van morir un grup de soldats. També hi morí la Concepció Serrat Mosull, mentre que la seva filla Pietat hi va perdre els braços. Les bombes llançades sobre can Tarré, on hi havia can Tordera, van causar la mort de la Rita Lleonard Moragas, una nena de 4 anys que havia fugit de Barcelona per por de les bombes i tenia família a Sant Hilari. Les germanes Antònia i Rosa Rabionet, de 16 i 11 anys respectivament, també foren assassinades mentre jugaven al carrer. En Jaume Busquets Ferrer, de 62 anys, fou una altra de les víctimes d'aquesta atrocitat.

En un altre fragment extret de l'escrit de l'Àngel Serradesanferm publicat al Programa de la Festa Major del 2003, la Dolors Planiol parla d'un segon dia de bombardeig sense víctimes, entre el 3 i el 4 de febrer, dates que coincideixen amb l'ocupació d'Arbúcies i la posterior entrada de les tropes colpistes a Sant Hilari.

Una altra bomba caigué a prop del Serrat, pel cantó d'Arbúcies, deixant unes línies de comunicació completament destruïdes. Aquesta bomba no es va escoltar des del nucli del poble.

Després del bombardeig arribà l'èxode, diverses famílies fugiren cap a qualsevol lloc que pogués ser segur. L'avaluació dels danys fou un altre drama.

Durant la guerra, també es visqueren situacions difícils a Sant Hilari. La notícia del cop d'estat per les tropes feixistes del 18 de juliol de 1936, fou rebuda amb nerviosisme i a aquella incertesa s'hi afegiren les cartes d'incorporació a files per anar a fer la guerra.

A partir del 23 i 24 de juliol, arribaren camions de milicians, es saquejà l'Església i el convent de les Germanes Carmelites, es cremaren robes, quadres i mobles. Les escales de l'Església foren enderrocades i construïdes davant l'Espiga d'Or, mentre que l'Església passà a ser el mercat on la gent anava a comprar el peix, la carn i el pa. Per tal d'evitar que les notícies sobre les tropes franquistes arribessin a les cases, es van requisar el major nombre de ràdios que van poder, no gaires més de 15 o 20 aparells.

El local del Cafè Tívoli, on fins a les hores era punt de reunió de la gent de la Lliga, fou confiscat, així com el Cafè la Unió, que feu de magatzem de tot el que es confiscava. La Cooperativa seguia sent la seu dels sindicats, mentre que el Cafè Centre era la seu d'ERC o Centre Republicà Federal Nacionalista. Al carrer Ximeno, on avui hi ha la Mapfre, era la seu del PSUC i com ja hem dit més amunt, la de les Joventuts Llibertàries era a can Puntí.

La sindicació obligatòria provocà que la Societat de Roders, el Grup de Carboners i la resta d'associacions de bosquerols passessin a formar part de la CNT.

El 6 d'agost es reuní el consistori per aprovar la seva composició, quedant integrat per Narcís Corbera (ERC) com alcalde, Salvador Ginesta i Llorenç Sunyer, d'ERC; Antoni Ramon, Gabriel Miralpeix i Ramon Vila, de la CNT; Conrad Miralpeix i Ramon Comas, del PSUC; Ramon Planxart, del Sindicat Agrícola Cooperatiu, adscrit a la Unió de Rabassaires. L'alcalde Corbera, abans i durant la guerra, portà a terme diferents millores al poble, com el clavegueram, les escoles públiques, l'asfaltat dels carrers, l'aigua corrent al barri del Serrat, etc. També afrontà la guerra intentant salvar el màxim nombre de persones de dreta dels temuts Comitès Antifeixistes, fins el punt de ser retingut a casa seva perquè no pogués evitar l'execució de Salvador Rovira.

Durant els mesos següents a l'inici de la guerra, destacats militants de la dreta foren empresonats, alguns capellans perseguits i d'altres se'ls deixava tranquils a canvi de pagar uns diners. A tots aquells que havien fugit, se'ls confiscaren les cases i les terres eren cedides als treballadora o masovers. Altres no tingueren tanta sort i foren executats. Es calcula que unes 14 persones foren executades a la zona republicana i enterrats a Sant Hilari. Moltes d'aquestes execucions foren dutes a terme pel Comitè d'Osor, un dels més violents de la comarca. Un dels casos més coneguts fou l'execució del mossèn Salvador Rovira Valls, la Guilla, afusellat davant d'un centenar de persones a l'antic cementiri.

La guerra també suposà un gran nombre de refugiats, arribats a Sant Hilari a partir de l'octubre de 1936. La segona gran onada arribà l'estiu de 1937, després de la caiguda del font del nord. La tercera, i la més forta, fou a finals de 1938 amb la desfeta del font d'Aragó. Tota aquesta gent fou ubicada en diferents cases particulars, segons la seva grandària i les possibilitats econòmiques. Veient que no s'aturava el nombre de persones arribades, foren instal·lades als hotels Sacalm, Oriental i Espanya. Per acabar de rematar el problema d'espai, el gran nombre de ferits arribats del front provocà requisar i convertir en hospitals militars l'hotel Suizo, el convent de les Germanes Carmelites i can Saleta. El Balneari de la Font Picant, es convertí en hospital d'oficials i carrabiners.

El 5 de maig de 1938, l'Ajuntament feu un recompte de refugiats i afirmà que la població de Sant Hilari havia augmentat un 20% (més de 500 persones refugiades). Segons les dades consultades, uns 41 moriren al poble, mentre que el nombre de soldats i militars morts als diferents hospitals hilariencs foren uns 28.

Acabada la guerra, el recompte de morts i desapareguts fou esfereïdor. De Sant Hilari, els morts al front foren 32 del bàndol republicà, 3 del franquista, un de desaparegut i un possiblement afusellat. Dels milers de catalans assassinats als temibles camps d'extermini i de treball, també n'hi hagueren de famílies hilarienques, concretament al camp de Mathausen perderen la vida dos dels germans Artola Casals i els dos germans Donadeu Buixalleu.

La repressió franquista també causà estralls a tots els nivells. Segons publica la Revista Sàpiens al número 207 del passat mes de juny, a Catalunya 65.590 persones van ser sotmeses a Consells de Guerra des del 1938 fins el 1978. L'escarni també es reflecteix en les 3.358 persones que foren executades (el 96% entre el 1939 i el 1945). La mitjana de condemnes de mort diàries era de 10, dictades entre el maig i el juliol de 1939. I per acabar-ho d'adobar, van haver 116 afusellats en tres dies a Tarragona per commemorar el tercer aniversari de la mort de Primo de Rivera. L'imperi del terror dominava tots els racons d'un país que agonitzava en la misèria.

Les dades de Sant Hilari són també terrorífiques. Com succeí a molts pobles, les famílies quedaren divididas i les relacions veïnals confrontades. Els judicis sumaríssims, consells de guerra, afusellaments, presons preventives o perpètues, foren el que patiren els més de seixanta veïns de Sant Hilari que apareixen en els llistats de víctimes per la repressió franquista (1938-1978), que periòdicament actualitza l'Arxiu Nacional de Catalunya. Aquesta iniciativa fou endegada l'any 2017 per l'aleshores Conseller de Justícia, Sr. Carles Mundó, en aplicació de la llei 11/2017, del 4 de juliol. Aquesta llei, aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya, declara il·legals «els tribunals de l'Auditoria de la IV Regió Militar, que van actuar a Catalunya a partir de l'abril de 1938 fins al desembre de 1978, per ser contraris a la llei i vulnerar les més elementals exigències del dret a un judici just. I en conseqüència, es dedueix la nul·litat de ple dret, originària o sobrevinguda, de totes les sentències i resolucions de les causes instruïdes i dels consells de guerra dictades per causes polítiques a Catalunya pel règim franquista». El Departament de Justícia posa a disposició de totes aquelles persones que estiguin interessades, un document de reparació jurídica de les víctimes del franquisme. L'Ajuntament de Sant Hilari Sacalm ja disposa d'aquests documents, es van demanar a finals de la legislatura passada. Trobar els familiars d'aquestes persones és una tasca lenta i difícil, però estic convençuda que durant aquesta nova legislatura que tot just encetem, es podrà dur a terme el projecte i fer entrega d'aquests documents al màxim de familiars. Així doncs, totes aquelles persones que trobin un familiar o conegut en el llistat, seria molt interessant que contactessin amb l'Ajuntament i facilitessin el màxim de dades possibles. Si hi ha algun familiar que desitgi corregir algun error, només ha de contactar amb l'Arxiu Nacional de Catalunya i l'hi informaran de la documentació que cal aportar. *(Vegeu llistat pàgina seguent)*

Malgrat hagin passat 80 anys de pors i silencis, personalment crec que les noves generacions tenen dret a saber què va passar durant la guerra civil espanyola i la dictadura, i per tant, a reclamar justícia en nom de totes aquelles persones que van perdre la vida mentre clamaven per la República, la democràcia i la llibertat.

Cristina Tejedor Sala

Bibliografia

Programa de la Festa Major 2003, escrit de l'Àngel Serradesanferm «Sant Hilari sota les bombes».

«Notes de la Guerra Civil a Sant Hilari Sacalm». Xavier Clos Jordana i Núria Pujol Bruguera. Ça-Calm Exprés, 2005.

Revista Sàpiens, número 207, juny 2019.

Arxiu Nacional de Catalunya: www.anc.gencat.cat

Cognoms, Nom	Edat	Tipus Procediment1	Tipus Procediment2	Ant inicial	Ant aprovació/resolució	Pena	Commutació/Indult(demanat)	Afusellades
ANDREU CLOS, Florencio	53	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
ANDREU MIRÓ, Pedro	28	Consells de guerra	Sumaríssim	1940	1943	Dotze anys i un dia de reclusió temporal		
ARGEMÍ CANTAL, Segismundo	34	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1942	Mort		executat/da
ARTOLA CASALS, Manuel	39	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Reclusió perpètua		
BASSET TALLEDA, José	54	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Sobreseïment provisional i dos mesos d'arrest major		
BASSÓ SURINYACH, Manuel	24	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
BAYER GARRIGÓS, Luis	43	--	--	1939	1939	Llibertat		
BOIX ANDREU, José	32	--	--	1939	1940	Sense declaració de responsabilitats		
BUSQUETS MIRALPEIX, Diego	32	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
BUSQUETS TORRAS, Baudilio	30	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Mort		executat/da
CABRERA OLIETE, Agustin	32	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1943	Arxiu		
CAMPMAJOR BOIX, Jaime	39	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1941	Mort	Reclusió perpètua	
CANALS ROST, José	27	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Vint anys de reclusió temporal	Sis anys de presó menor	
CAROS BASET, Juan	25	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1941	Sobreseïment		
CARRERAS COMAS, Juan	37	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal	Sis anys i un dia de presó major	
CARRERAS RIERA, Camilo	44	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1943	Dotze anys i un dia de reclusió temporal	Sis mesos i un dia de presó menor	
CASAS FERRER, Martín	26	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1943	Arxiu		
COLL JUANHUIX, Juan	34	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Dotze anys i un dia de reclusió menor		
COLLBATALLÉ DURAN, Isidro	45	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
COMAS XIRAU, Ramón	31	Consells de guerra	Sumaríssim	1940	1942	Reclusió perpètua		
CROUS VILARRASA, Martín	39	Consells de guerra	Sumaríssim	1945	1946	Sis anys i un dia de presó major		
CROUS VILARRASA, Martín	23	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal	Dotze anys de presó major	
DONADEU ANDREU, Lorenzo	40	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Dotze anys i un dia de reclusió temporal		
DONADEU BUSQUETS, Ramón	57	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Sobreseïment provisional i dos mesos d'arrest major		
DONADÉU MATAMALELLA, Lorenzo	34	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Llibertat		
FABRÉ HOSTA, José	24	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
FERRER CASAS, Hilario	26	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Reclusió perpètua	Dotze anys de presó major	
FONT CULLELL, Ramón	26	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1942	Dotze anys i un dia de reclusió temporal	Dotze anys de presó major	
GUASCH PUDEVILLA, Enrique	59	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1941	Sobreseïment		
GÜELL FRADERA, Francisco	37	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal	Dotze anys de presó major	
HORRA ROVIRA, Andrés	31	Consells de guerra	Sumaríssim	1940	1940	Sobreseïment		
ISACH SURIÑACH, Jaime	35	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1941	Quinze anys de reclusió temporal		
JUVANTENY MONTANA, Pedro	32	Consells de guerra	Sumaríssim	1939		Sobreseïment		
LÓPEZ BUIXALLEU, Juan	55	Diligències prèvies	Diligències prèvies	1939	1941	Sense declaració de responsabilitats		
MASNOU CAMPRODON, Baudilio	45	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
MIRA CAVERO, Juan	55	Consells de guerra	Causa criminal	1939	1939	Absolt		
MONER OBIOLS, José	40	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Quinze anys de reclusió temporal	Sis anys i un dia de presó major	
MONTALT CLOS, Emilio	26	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Dotze anys i un dia de reclusió temporal		
MORAGAS BACH, Francisco	27	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1941	Mort		executat/da
PALLAROLS CLOPÉS, Francisco	24	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Mort		executat/da
PALLAROLS CLOPÉS, Jaime	31	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
PIDEMUNT VILA, Emilio	38	Diligències prèvies	Diligències prèvies	1947	1948	Sense declaració de responsabilitats		
PIDEMUNT VILA, Francisco	42	Diligències prèvies	Diligències prèvies	1947	1948	Sense declaració de responsabilitats		
PLANAS VILARÓ, Luis	37	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Sobreseïment		
PLANCHART COLL, Ramón	33	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal	Sis anys i un dia de presó major	
PUIG FORNÉS, José	45	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal	Sis anys de presó menor	
PUJOL BUSQUETS, Juan	42	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Dotze anys i un dia de reclusió temporal		
RAMON MASMIQUEL, Juan	26	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Mort		executat/da
RAMON MIRALPEIX, Francisco	38	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
RIERA CABALETA, Juan	47	Diligències prèvies	Diligències prèvies	1939		Sense declaració de responsabilitats		
ROCA CASAS, Joaquín	40	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal		
ROCA JULIÀ, Isidro	57	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Quinze anys de reclusió temporal	Dotze anys de presó major	
ROTLLAN ROVIRA, Hilario	27	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Mort		executat/da
RUSIÑOL COMELLA, María	21	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Reclusió perpètua	Vint anys de reclusió menor/ Indultat/	
SERRA PASCUAL, Joaquín	41	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Sobreseïment		
SERRA RICART, Buenaventura	30	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
SUÑÉ INGLÈS, Lorenzo	73	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal		
TORRENT BONADA, Joaquín	40	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Mort		executat/da
TORRENT CRISTIÀ, José	53	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Reclusió perpètua	Dotze anys de presó major	
TURÓN MOLIST, Domingo	44	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Sis anys i un dia de presó major		
VERNEDA CASALS, José	39	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal		
VERNEDA CASALS, José	40	Consells de guerra	Sumaríssim	1940	1944	Mort	Reclusió perpètua	
VILA CLARA, Clemente	35	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1939	Sis anys i un dia de presó major		
VILÀ CLARÀ, Ramón	42	Consells de guerra	Causa acumulada	1939	1939	Vint anys de reclusió temporal		
VILARÓ TABERNER, Jaime	41	Consells de guerra	Sumaríssim	1939	1940	Dotze anys i un dia de reclusió temporal		
VIÑAS FREIXAS, Juan	47	Consells de guerra	Sumaríssim	1941	1942	Vint anys de reclusió menor		

Record del meu pare i el seu ofici.

L'ofici de ferrer requereix una correcta utilització de cames, braços, canell, mans i dits, força física i muscular, i resistència a la fatiga. També necessita memòria visual i retentiva, sentit estètic, capacitat d'organització i una bona percepció de mides, volums i formes. El treball de forja és la deformació del ferro en calent, a cops de martell, sobre l'enclusa, per tal de donar forma al metall i obtenir objectes útils. Els objectes fets de ferro són d'allò més variat: reixes, baranes, frontisses, ferradures, ferros per a la llar de foc, etc.

Es fa de moltes maneres: escalfant, corbant i tallant el metall sobre l'enclusa, i també donant forma al metall calent mitjançant la utilització d'un martell mecànic. En aquesta feina individual, es fa servir eines pesades i mitjans de protecció personal, ja que hi ha risc de cops i talls. Es desenvolupa majoritàriament en ambients tancats, amb llum artificial, pols, olors i sorolls.

A l'edat mitjana, els artesans de les ciutats pertanyents als diferents oficis, es constituïen en agrupacions anomenades gremis, que representaven una eina per resoldre conflictes. Als ferrers els convenia de formar part del gremi, ja que aquest defensava el seu treball de l'intrusisme i de la competència deslleial. A Catalunya perdurà el treball de forja a l'estil gòtic durant els segles XIV i XV, que foren un període d'esplendor. En els segles XVI, XVII,i XVIII no hi havia mitjans econòmics per abordar la construcció d'importants edificis públics. La feina dels forjadors en aquest període, no fou monumental sinó més aviat casolana: baranes, balcons, decoració d'interiors, etc. Ja molt avançat el segle XIX, s'introduí la fabricació del ferro colat, això representà un cop molt fort pels tallers de forja. No obstant, la forja va viure una època de ressorgiment degut a la instauració del modernisme, que fou un estil caracteritzat pel predomini de la corba sobre la recta, la riquesa del detallisme de la decoració, l'ús freqüent de motius vegetals i el dinamisme de les formes. La utilització del ferro forjat a la construcció, va continuar després del període modernista i durant uns anys, es feren balconades i portes d'escala. Però les noves tecnologies van anar canviant la fisonomia de les cases. Els nou canvis tecnològics, no solament fan possible les noves coses, sinó que fan impossibles les velles. I va desapareixent aquesta feina tan lligada amb la tradició: la de la forja i els forjadors.

Recordo el meu pare com un ferrer amb ànima d'artista. Va començar a treballar a Can Terradellas (Cal Manyà) fent de manyà molts anys. Però la seva autentica vocació era la de ferrer, on va començar a Can Jombo a les nits. El recordo com disfrutava treballant el ferro; primer feia el dibuix i després ho treballava; ell sempre feia una cosa original, mai intentava copiar. Els diumenges, la seva distracció era fer làmpades de ferro, ferros de foc, etc. Durant un temps, solament es dedicava a fer estufes, baranes i portes. Es pot dir que moltes portes de ferro del poble van ser fetes per ell. Jo el recordaré sempre com un artista del ferro.

Josep Ramón Solà

Tot recordant mossèn Carles Giol i Bayona

Encara tenim ben present el comiat a mossèn Carles. Ens deixava la vesprada del dia 31 de maig d'aquest any i ens costa acostumar-nos a la seva absència, després de 24 anys de rector de la nostra Parròquia i 61 anys de capellà. Tenia 88 anys.

Nascut a Centelles el dia 11 de maig de 1931, va ser ordenat el dia 21 de març de 1958. Va ser nomenat rector de Sant Hilari el dia 9 de setembre de 1995.

Durant tots aquests anys, ens ha marcat amb el senyal de la bondat i la generositat. Amb il·lusió al capdavant de la Parròquia mare de Sant Hilari Sacalm, però amatent a totes les altres parròquies de Sant Mateu de Joanet, Santa Margarida de Vallors, Santa Creu d'Horta, Sant Andreu de Bancells i Santa Maria de Mansolí, cuidant les festes i els aplecs de cadascuna d'elles.

Tots tenim viva la seva presència feta servei. A molts ens ha batejat, ens ha donat la primera comunió, ens ha preparat per rebre la Confirmació, ens ha casat, ens ha visitat quan hem estat malalts casa, a l'hospital o a la residència, i a quants familiars ha acompanyat en la celebració de l'enterrament i fins al cementiri compartint el dol...

Qui no haurà rebut d'ell una salutació amable, una paraula de consell i d'encoratjament, un somriure, una mirada, una ajuda...?

Com ens ha presidit sempre quan ens hem reunit per pregar, per celebrar... i ens ha fet propera la Paraula de l'Evangeli en català i en ruandès, si calia!

Trucar a la rectoria era rebre d'ell estimació, respecte, caritat... fos qui fos que s'hi acostava!

Bé podem dir amb agraïment que era un home bo, un pare espiritual, un germà, un familiar, un amic, un capellà sencer de dalt a baix, que ha passat pel món i pel nostre poble fent el bé a tothom.

Creiem que s'ha abraçat amb el bon Déu al Cel i que prega pel nostre poble i per tots nosaltres.

Com deia un seu nebot en el comiat final, bé ens podem acostumar a fer servir les seves tres paraules preferides. La primera era: "Gràcies", la segona era: "Gràcies" i la tercera era: "Gràcies".

GRÀCIES MOSSÈN CARLES!

Ell que volia simplicitat, segur que avui, tot recordant-lo, ens diu que vol que tinguem una Festa Major alegre i festiva.

Bona Festa Major !

Consell Pastoral de la Parròquia, agost 2019

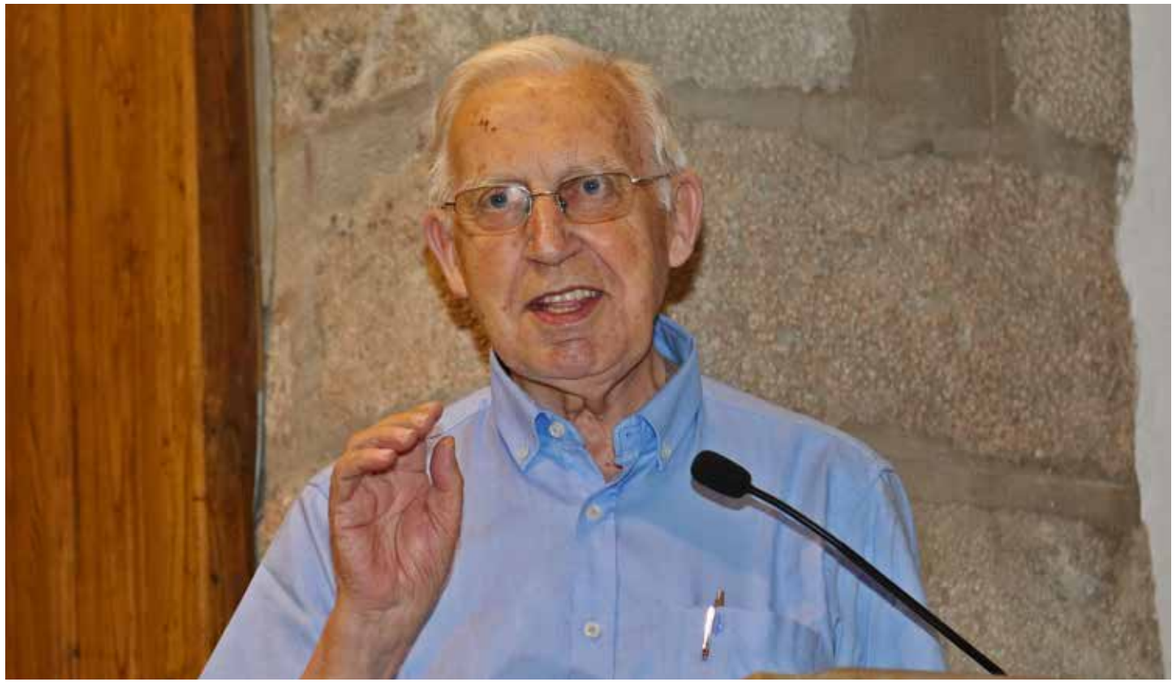

Figura 1: Vista general aèria de la «casilla» de baix. Podem veure com encara hi havia la carretera vella asfaltada els anys 60. Font: Cristina Planeses

Feines d'abans: Els peons de la carretera

La carretera

La mobilitat humana per les Guilleries des de ben antuvi era evident. Aquesta però es produïa per una sèrie de camins veïnals que s'havien anat configurant mitjançant el sistema d'usos i costums. Durant l'edat mitjana i, amb l'augment del poder de la corona, és quan els camins més importants que comunicaven diferents ciutats i pobles passen a ser camins reials (camí ral). Posteriorment, ja en el s. XIX amb la configuració de l'Estat Liberal, seran camins de caire estatal.

Vers l'any 1750 la principal ruta que comunicava Sant Hilari era la que enllaçava Girona i Vic. És a dir: Girona, Santa Coloma de Farners, Sant Hilari i Vic[1]. Malgrat aquest camí «(Les Guilleries) el seu efecte barrera ha estat un fenomen geogràfic destacat i persistent, malgrat la seva moderada altitud. Aquest efecte hauria contribuït, històricament, al manteniment d'un baix nivell de relacions entre les àrees de Vic i Girona, malgrat llur proximitat» (Font, J., 1999, p.47). L'intent de posar en contacte aquestes dues ciutats (i nusos de comunicació) per facilitar el comerç i la indústria, propicià que aquesta ruta fos la primera que portà una «carretera estatal» a Sant Hilari Sacalm, això sí, fins a finals de S. XIX com a camí de ferradura.

És més, en el mapa que fa el militar Pere Serra i Bosch el 1808[2] la comunicació d'Hostalric, Arbúcies i Sant Hilari no està documentada i només trobem marcat el camí d'Hostalric, Arbúcies, Coll de Revell com a camí de bast . No és fins el 1849[3] que la ruta d'Hostalric a Arbúcies està feta com a camí carreter i que «fou obert per l'extracció dels productes forestals del Montseny» (Font, J., 1999, p.371). Anys més tard, el 1862, es va inaugurar la carretera[4] de caire estatal des d'Hostalric a Arbúcies, «promoguda pel qui fou diputat a Madrid pel districte de Santa Coloma de Farners, el taradellenc Francesc Camprodon i Safont (1816-1870)» (Figueras, N., 2010, p.29). A partir d'aquí la carretera es va projectar fins a Sant Hilari. Pere Estasén escriu el 1888 «...hace muy pocos años ni siquiera había carretera para ir a San Hilario» (Estasén, P., 1900, citat per Figueras, N.,2010 p.29). Tanmateix, la construcció d'aquesta via requeria d'una forta inversió ja que a més del desnivell, es varen haver de fer vorals, parets de contenció i diversos ponts. (figura 2). D'aquests destaca el viaducte de les Comes, conegut com el Pont Gran, que és una obra que requereix d'un nivell d'enginyeria important. Però a més, les voltes de maons acabades amb cantonades, columnes i barana de pedra li donen un caire majestuós. Fins i tot, un cop fet, se'n varen fer diverses postals. (figura 3)

Figura 2: Diferents models de ponts que s'hagueren de fer en el tram de carretera d'Arbúcies a Sant Hilari. Fotos: Pep Molist. Any: 2018

Per tant, a Sant Hilari a finals de segle XIX hi arribaven dues carreteres estatals, la que venia de Santa Coloma de Farners direcció Vic i la que pujava d'Arbúcies. Hom es pot preguntar com era possible que, amb la manca d'infraestructures que hi havia arreu del país, es projectessin dues carreteres estatals en un poble de les Guilleries. En la meva opinió penso que la burgesia barcelonina i el seu «estiueig» hi tenen alguna cosa a veure. Però també, s'ha de tenir en compte la xarxa de correus que s'implementà a partir de 1860.

Sigui el motiu que sigui, el fet és que les carreteres facilitaven la comunicació tant de forans com de vilatans. Aquestes carreteres necessitaven d'un manteniment constant, bé sigui per arreglar els

1. Segons l'Índex d'Informació Cartogràfica que fa en la seva tesi doctoral G. Perán 1988 (Citat per Font, J., 1999, p.79)
2. dins Font, J., 1999)
3. Segons el Diccionario de Madoz
4. Vull fer notar que quan parlem de carretera hem de referir-nos a una carretera de terra. En aquest cas el primer asfaltatge de la carretera no es va fer fins als anys 60 del segle XX.

Figura 3: Postal de principis de S.XX del pont de les Comes. Format per tres ulls amb voltes fetes de maons. Cantonades i folrat amb pedra en ambdós costats. Els peus i pilars són de pedra igual que la barana que va ser espoliada quan es va fer la carretera actual. Font: Arxiu Pep Molist. Foto: L. Roisini

xergais produïts per les pluges o bé per reomplenar els espais buits per facilitar el pas dels vehicles rodats. M'explica en Joan Planeses[5] que:

(...) el meu pare[6] la feina que més feia era la d'acostar la terra dels vorals cap al mig i apissonar-la. Les carretes i els cotxes al fer el revolt la tiraven (la sorra) cap a les vores. Això es va acabar quan a principi dels anys 60 la van enquitranar. Aquesta era la feina del mosso de carretera.

Finalment, entre els anys 1985 i 1987 es va fer la carretera actual que a mes de ser més ampla, es suprimiren revolts i es va variar el trajecte del traçat en alguns punts. Això va suposar anul·lar diversos ponts, baranes i parets de contenció que resten avui en l'oblit o ,com és el cas de la barana del Pont Gran, espoliada.

El peó de la Carretera

Podríem dir que és amb la signatura del Real Decret de Carles III el 1761, l'inici de la posada en marxa d'un sistema de construcció, manteniment i vigilància de la xarxa de camins reials: Reglamento para la conservación de los caminos en general hi deia: «para hacer caminos rectos y sólidos en España, que faciliten el comercio de unas provincias a otras, dando principio por los de Andalucía, Cataluña, Galicia y Valencia» Malgrat que la manca de finançament feia que aquesta iniciativa es desenvolupés molt lentament, el que va iniciar-se va ser la configuració i la posada en marxa de la vigilància dels camins i carreteres. Aquest fet suposà l'aparició del peó de carretera. És a dir, la vigilància va anar per davant de la inversió. El 1790 una Reial instrucció assenyala: «el peón caminero es el encargado de la conservación permanente y vigilancia de la legua (...) tienen además la cualidad de guarda jurado». De fet, posteriorment, i ja dins l'estat liberal en un Dictamen de la fiscalía del Tribunal Supremo de 1867, la Sala segona confirma: «los peones camineros en el desempeño de sus funciones, son verdaderos agentes de la autoridad» (Tribunal Supremo,1867 p.46). L'uniforme que havien de portar, així com els distintius i la capacitat d'anar armats (fins el 1888)[7], emfatitzaven aquest caràcter d'autoritat.

Així doncs, el peó era un obrer i policia de carretera, que havia de cuidar i vigilar una llegua[8] i que estava sotmès a unes normes recollides en el Reglamento para la organización y servicio de los peones camineros y capataces[9]. En realitat aquesta funció dual el convertien en un vigilant ocasional, però en un peó destinat a la conservació i arranjament de la via de forma exclusiva, que més que una feina, semblava una condemna, « Artículo 21: 1.ª Permanecer en el camino todos los días del año, desde que salga el sol hasta que se ponga 4.ª Ejecutar los trabajos de conservación que sus Jefes le ordenen, bien sea por tarea ó en otra forma, sin más descanso que las horas señaladas para almuerzo, comida y merienda.» Un altre article afegia: «- Artículo 25. En los domingos y fiestas de precepto, el peón caminero recorrerá una vez su trozo, y el resto del día se ocupará especialmente en limpiar sus prendas de vestuario.»

Així mateix el fet de trobar, normalment, en el buidatge dels padrons la procedència foranes d'aquests mossos s'explica en l'article 47 del reglament: «- Artículo 47. No podrán servir los peones camineros en un trozo que diste menos de 20 kilómetros del pueblo de su naturaleza ó de la de sus mujeres, sin que estén expresamente autorizados por el Ingeniero Jefe de la provincia.» És possible que la finalitat d'aquest article fos degut al fet d'evitar complicitats amb els veïns. Però, en Joan em comenta:

(...) la feina al meu pare li va aconseguir en Fco. Buixalleu de Breda, que era el que en deien el «salador». Se'n cuidava de manar els capatassos, estava entre el capatàs i l'enginyer, ell li va donar la feina. (...) en Fèlix de la «casilla» d'en Fèlix i en Quico Xaluc, que era cunyat d'en Fèlix, era el que se'n cuidava del tram de carretera des del (km.) 16 fins al trencant de Breda. Aquest no vivia en cap «casilla», vivia en una casa al poble (Arbúcies) a Can Camps.

Per tant, s'establien una sèrie d'interrelacions familiars i personals entre els peons.

En qualsevol cas, els articles parlen de les obligacions que tenien "en su trozo" i per tant, des d'un primer moment al mosso li quedava molt clar la zona destinada i la feina a fer. En Joan així m'ho confirma:

(...) estava molt clar el tros que s'havia de cuidar. Nosaltres, que érem els de la «casilla» de baix, havíem de fer des del (quilòmetre) 16, que era a Arbúcies abans d'arribar el taller de l'Aymerich, fins al (quilòmetre) 22 que era allà on s'agafa ara l'eix, i del 22 fins a Sant Hilari ho feia el mosso de Matamalella.

Altrament, una dels avantatges que tenien els treballadors era un salari fix, una pensió per baixa laboral i una jubilació assegurada: «- Artículo 52. La Dirección General procurará dar las reglas

5. En Joan Planeses és fill de l'últim peó de la carretera que habitaren la «casilla» de baix de la carretera d'Arbúcies a Sant Hilari. És ell qui, tot fent una barreja al bar la Viky, m'ha explicat la vida d'un peó de carretera.
6. El Pare d'en Joan i d'en Paulino era en Josep Planeses Aymeric conegut com en «Pep de la Casilla».
7. Article 12 i 28 del Reglament aprovat el 19 de gener de 1867, descriu que els peons poden anar armats amb carabina o fusell retallat. Aquests articles foren anul·lats en el reglament de 1888. La Guàrdia Civil creada el 1844, es converteix així en l'únic cos armat.2- (dins Font, J., 1999)
8. 1 Llegua equival a 5572 metres
9. El Reglament és de 4 de febrer de 1905 però la majoria d'articles ja figuren en reglaments anteriors

necesarias para la creación de Montepíos, Cajas de pensiones ú otras instituciones análogas, con objeto de asegurar á los peones capataces y camineros, inutilizados por la edad ó el trabajo, ó á sus familias, los medios necesarios de subsistencia equivalentes á los derechos pasivos que disfrutan otra clase de funcionarios.»

El sou tal com mostra la taula 1, era modest respecte a altres oficis especialitzats o de professions liberals però, si el comparem amb feines similars el de jornaler era la meitat i el de sereno era inferior. Tanmateix el seu poder adquisitiu augmentava, ja que el peó s'assegurava un habitatge per ell i la seva família gratuïtament mentre estès treballant a la carretera. Aquestes condicions i el fet que siguessin un grup de caire policial fa que en cap moment els trobem sindicalitzats ni reclamant millores salarials ni socials.

Taula 1: Sous comparats d'oficis any 1934 Viladrau

Ofici	Sou anual en pessetes
Peó de carretera	1400
Secretari ajuntament	3000
Mestre (Home)	4250
Mestra (dona)	4000
Sereno	1100
Jornaler	700
Farmacèutic	3000
Metge	4000
Carnisser	4000

Font: Elaboració pròpia amb el padró de l'arxiu de l'ajuntament de Viladrau (1934).

Un conjunt de peons de carretera formaven una brigada, que es cuidava d'uns 30 kilòmetres de carretera. Aquesta era dirigida per un capatàs, que tenia com a superior seu un enginyer provincial. La funció del capatàs també estava descrita en el reglament, però bàsicament era el de recórrer la secció per controlar les feines dels peons.

Als anys 50 quan s'inicia l'asfaltatge de les carreteres i els medis de locomoció milloren, la brigada i el seu capatàs ja no es quedaven únicament en l'àmbit assignat sinó que, emparant-se en l'article 27 «Los peones camineros están obligados a trabajar en cualquier trozo, aunque no sea de los comprendidos en la sección de su capataz.» Els feien anar allà on convingués.

Paral·lelament i a mesura que l'asfaltatge de les carreteres es completava, les "casilles" es deixaren d'ocupar per nous peons quan hi havia una baixa, fins que la majoria quedaren abandonades cap als anys 90 del segle XX i finalment derruïren.

La carretera d'Arbúcies a Sant Hilari segons m'explica en Joan,

(...) es va asfaltar cap l'any 63-64 o més perquè només ho podien fer a l'estiu, perquè amb el fred no s'enganxava (l'asfalt) i després (un cop la carretera va ser asfaltada), al meu pare el venien a buscar per anar de brigada i el vespre el tornaven. Es passaven més hores voltant que treballant, fins que van posar tots els peons (a viure) en cases juntes. N'hi havia una (agrupació de cases) a Olot, una a Vidreres i una a Vic. El meu pare, com que li faltava poc per jubilar, li van dir que no calia que es canviés i vam viure a la casilla» fins l'any 1996.

La carretera es va asfaltar en aquests anys després de fortes reivindicacions dels veïns, estiuejants i empreses de transport, com la de la Hispano Hilariense. Cal destacar la protesta que hi va haver l'any 1961, en el que es va posar un cartell a la recta de Can Aulet amb la inscripció: Aquí 3000 hilarienses muertos de pena por el estado de esta carretera «fins i tot en Vadó Bosch va aprofitar el tema per vendre més de dues mil postals» (Serradesanferm, A., 2011. p.17).

Les «casilles» de carretera

Aquestes «casilles» es situaven al costat de la carretera, a vegades dins el terreny de l'estat però a vegades havien d'adquirir terrenys de propietats privades:

(...) nosaltres (els Planeses) haguéssim comprat la «casilla» però resulta que la «casilla» era del MOPU[10] i el terreny de can Aulet, i l'un per l'altre no vam poder comprar-la.

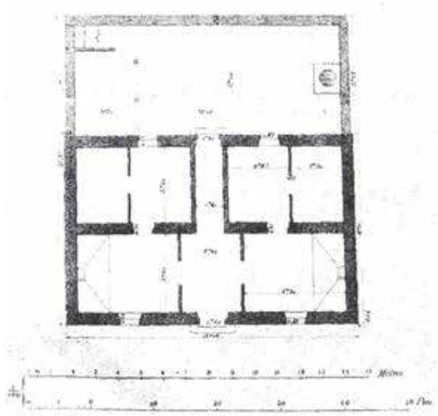

Figura 4: Vista en planta d'una "casilla". Observem la simetria dels dos costats per tal que les dues famílies tinguessin les mateixes condicions. Podem veure com a la part del darrera només hi ha projectat una sola comuna i un únic dipòsit d'aigua. Font: Ortueta, E., (2000).

Aquestes cases estaven pensades per viure-hi dues famílies en idèntiques condicions. Per això podem veure en la figura 4 que, si bé l'entrada era única i centrada en el mig, tenia una estructura simètrica. Cada família disposava de dues habitacions i una cuina amb llar de foc. No tenien terreny ni hort, només un petit pati tancat i sense sortida a la part de darrera que servia per guardar les eines (carretons, malls, magalls, pales...), la llenya, etc. En aquesta eixida hi havia, de forma compartida per les dues famílies, la comuna i la cisterna de l'aigua que, en nombroses ocasions la recollien de rierols, mines i fins i tot de l'aigua de pluja. (Figura 5).

Durant molt de temps anàvem sempre amb galledes des de la cisterna cap a dins. Més endavant vam posar un dipòsit a la taulada i després amb un tub(u) teníem una aixeta a la pica de la cuina i una al xafreig de fora. Cap al diposit li fèiem anar amb un motor des de la cisterna, i si baixava aigua pel sot ja hi anava per la mateixa pendent.

10. *Ministerio de obras públicas y urbanismo*
11. *Fa referència a què el pis de dalt tenia poca alçada degut a la teulada a dos aigües.*
12. *Generador d'electricitat que funciona amb gasolina o gas-oil*
13. *Si algú té coneixença d'alguna altra «casilla» agrairia la seva aportació.*

Figura 5: Tres membres de la família Planeses al pati del darrera de la «casilla» i davant de la cisterna de l'aigua cuidant els porcs. Font: Cristina Planeses. Any: Circa 1960.

L'estructura era molt senzilla, car consistia en un sòcol de rajol o pedra i parets de rajols o tovot arrebossat i emblanquinat amb calç. La coberta a dues aigües, tal com podem veure a la figura 1 i 6, era suportada per un embigat i llates de fusta amb rajola i a sobre teula. La teulada estava envoltada per un voladís de rajol, que encara que pugui semblar un element decoratiu, *(...) servia de suport (per recolzar-se) per netejar i arreglar la taulada.*

No obstant, segons els materials de construcció que es disposaven de forma més propera, a cada regió, així com les necessitats de qui hi vivia, variaven les característiques. Continua dient en Joan Planeses:

(...) Nosaltres vam viure sempre sols i la «casilla» tenia 2 pisos amb 4 habitacions a dalt, que eren molt baixes[11]. Estava molt bé (la casilla) perquè quan el meu pare la va agafar, que va substituir una parella d'avis l'any 52, l'any 1953 la van arreglar i van posar bigues de pòrtland.

Figura 6: Postal de la «Casilla» direcció la Font Picant feta per J. Ximeno Planes. Circa 1920. En aquesta s'hi aprecien les dos xemeneies que pertanyen a les dos llars de foc de l'interior. Font: Joan Escolà /Sútia d'Art.

Tanmateix eren cases que quedaven força aïllades dels nuclis, urbans sense que hi arribés els subministres bàsics, com l'aigua però també el clavegueram:

(...) La comuna anava en una fosa sèptica que era al pati i l'aigua de rentar sortia cap a la cuneta de la carretera i avall. Més endavant, va arribar el telèfon abans que la llum, i el meu germà (Paulino), com que treballava a can Coll (Arbúcies), va comprar una nevera de butà. De llum no n'hi havia, però ell (en Paulino) va comprar una burra[12] per fer-ne, però l'engegàvem poc era més ràpid anar amb el butà. La TV la fèiem anar amb una bateria de cotxe, però això se'n cuidava el meu germà que era el tècnic.

Estava totalment prohibit poder vendre qualsevol tipus de producte, ni vendre queviures, ni una taverna tal com diu l'article 49 del reglament: « Artículo 49- Se prohíbe á los peones capataces y camineros: (...)3.º Despachar bebidas, comestibles ni otros efectos en las casas donde habiten, aun cuando éstas no se hallen en las márgenes de la carretera.» Per tant, el seu únic ingrés era el de peó, que no es pot dir que fos dels més alts. És clar però que en Joan diu:

(...) vam recuperar uns horts abandonats a prop i la mare pujava amb el camió de la llet i anava a vendre al mercat de Sant Hilari. Ja no era cosa de la «casilla».

Figura 7 - Localització de les "casilles" més properes.

1-Casilla de baix (Arbúcies, A l'entrada del Càmping la Sureda)
2-Casilla de Matamalella (Sant Hilari)
3-Casilla de la carretera de la Font Picant (Sant Hilari, Saleta)
4-Casilla plà de les Arenes (St. Hilari. Al punt de sortida de la baixada de carretons)
5-Casilla 3 camins (Cladells)
6-Casilla d'en Fèlix (Arbúcies, abans de la pista que va al Regàs)
7-Casilla Coll de revell (Arbúcies)
8-Casilla (Abans de l'encreuament cap a Seva)
9-Casilla de Collsesplanes
10-Casilla Santa Coloma (A prop d'on avui hi ha la gasolinera)

Nota: Elaboració pròpia. Les posicions són aproximades

Conclusió

Com a fermall podríem dir que, els peons de les carreteres eren en els seus principis vigilants i encarregats de mantenir un tros de carretera, i que aquesta funció va anar derivant cada vegada més en jornalers de manteniment, perdent la capacitat de vigilància, deixant aquesta última per la Guàrdia Civil. La feina era de caràcter exclusiu, però gaudien d'una sèrie d'avantatges socials que eren extraordinàries en l'època, com la jubilació i la seguretat social. Els seus drets i sobretot les obligacions estaven regulades per una sèrie d'articles però que, com qualsevol reglamentació, era de goma i s'adaptava a les circumstàncies de cada lloc i cada moment.

Les «casilles» estaven situades vora els vials i allunyats dels nuclis urbans. A la figura 7, podem veure com es distribuïen algunes de les «casilles» a la zona de les Guilleries[13]. Aquest aïllament, suposava que els serveis bàsics que poc a poc anaren arribant a les poblacions, en aquestes cases es demoraren o s'hagueren d'improvisar i, fins i tot, en algunes no arribaren mai.

Amb la millora de les comunicacions i sobretot dels transports, aquests obrers i «casilles» anaren desapareixent de les carreteres, i les feines es concentraren en brigades mòbils de treballadors que habitaven en nuclis urbans.

Avui dempeus en queden molt poques. Les que hi ha són utilitzades per magatzems de servei i d'altres estan cobertes per la vegetació.

Pep Molist

Bibliografia i Arxiu

Arxiu Municipal de Sant Hilari

Arxiu Municipal de Viladrau

Figueras, N., (2010). «L'economista i jurista Pere Estasén (1855-1913) i les aigües de Sant Hilari» Revista Festa Major. Sant Hilari.

Font, J., (1999). La formació de les xarxes de transport a Catalunya (1761-1935). Editorial Oikos-tau. Vilassar de Mar.

Ortueta, E., (2000). «Modelos de casillas de peones camineros». Actas del tercer congreso nacional de historia de la construcción. p.733-742. Sevilla.

Madoz, P. (1845-50). Diccionario Geogràfico-Estadístico-Histórico de España y sus poseciones de ultramar. Madrid (16 vol.)

Serradesanferm, A., (2011) «Una fotografia reivindicativa i amb història» Revista Festa Major. p.17, Sant Hilari.

Tribunal Supremo (1867) «Dictamen sobre que los peones camineros deben ser considerados como agentes de la autoridad». Revista de legislación 1868.16(32). p.40-46.

Agraïments

Vull agrair l'aportació de la postal que ha fet en Joan Escolà per il·lustrar aquest article. També, el coneixement, fotografies i experiències de la família Planeses i més concretament a en Joan, a en Paulino (in memoriam) i a la seva filla la Cristina.

Figura 8: Dinar de mort de porc a l'interior de la "casilla." Podem veure com a sobre el moble hi ha els llums de butà sempre a l'abast. Font: Cristina Planeses. Any: circa 1992.

L'OLIMP

1 Domus dei et porta coeli

¿Qué se hace a la hora de morir?...
Porque a esta hora ya no hay madre y deudos.
Ya no hay sollozo. Nada, más que un silencio atroz...
Porque lo que sucede no es verdad.
Rosario Castellanos

L'Olimp és la muntanya més alta de Grècia. Segons la mitologia grega en aquest cim hi havia la residència de Zeus i altres déus. Es diu que va ser la ciutat celestial per excel·lència i que sobresortia per damunt dels núvols. Les portes de la ciutat eren, de facto, les portes del cel. L'Olimp, amb el temps, va passar a denominar una regió elevada de l'èter, que és la metàfora del cel superior, on la llum és més pura i més blava i des d'on els déus dominaven la Terra. En aquest món sagrat, doncs, hi vivien els déus i deesses olímpics: de Zeus fins a Posidó.

Un lloc mític, paradisíac, de fantasia, com el poble de les Guilleries d'en Perejaume. L'arcàdia possible: natura i pau. Vila fascinant, tocada per la mà del creador. De primaveres. Per extensió de l'aurea dicta de la façana de l'església, el poble és la casa de Déu (dels déus) i la porta del cel.

Aigua i boscos. L'olor. Perfums de violeta. Primavera d'hivern i d'estiu. Els passejos i excursions són banys de bosc, enmig de la natura festiva i esbojarrada. Mil colors del verd dels arbres i arbustos que canvien a ocre, siena, beix, marró, i tots els vermells, conformen paisatges idíl·lics. Cada dia la natura pinta noves i efímeres panoràmiques impossibles d'imaginar. Un poble magnífic. Déu meu, que bonic que bonic. Bellesa en estat pur que encara enlletgeix més la desaparició d'una dona i el crim d'una nena que s'hi van donar fa més de trenta anys.

El què passa al poble només ho ha de saber el poble i en versió vox populi? Penso que indagar i escriure és trencar el silenci. La millor manera per acabar amb els fantasmes del passat, amb el mutisme pertorbador: espavilar!

Secrets.
Rumors.
Que construeixen relats.
Mentides o mitges veritats!

2 Criatura dolcíssima. 14 anys

I no coneixereu els poemes divins que canto
Mentre que jo us sento i us veig encara...
Vosaltres que m'estimeu prou per no deixar-me mai.
Apollinaire

Escriure és l'art de fer viure el paradís del record que ningú ens pot robar, però que nosaltres mateixos tendim a esborrar. És no conformar-se només amb els fets, sinó anar més enllà, esbrinar com i perquè es van produir. El que ell escriu és el que ha viscut i el que, després d'anys d'oblidar, l'hi queda al cap. Es el pòsit de la memòria que reelabora per donar forma a les idees d'un fet que mai no ha pogut oblidar, d'un tabú que ja és el tòtem del poble i que vol explicar i no sap com ni per on començar, ni com ordenar el que vol dir. Donar veu a qui vulgui parlar i actuar. Un exercici col·lectiu d'explicar allò que va passar un dissabte a la nit, de l'estiu de l'any 1987. I del que deien els diaris. Ningú està preparat per viure només 14 anys. Per morir sense haver tingut un primer amor i sense haver fet l'amor per primer cop, sense saber-se explicar els sentiments que es tenen i menys sense saber-los expressar als altres. Sense tenir possibilitats de fer coses trivials, però experiències vitals i plaents, com fer vivac a Sant Miquel de les Formigues, fer el mort al Mar Mort, nedar de nit, en companyia, en una illa grega o viure l'aventura de viatjar pel món fent autostop.

Sense cap de les grans expectatives acompler-tes. Sense passions, sense plaers compartits i sense vides. Tot es va parar de cop sense temps mort ni cap altra possibilitat de pròrroga. Ella tenia 14 anys i ara en tindria 46. La vida continua sense ella i jo amb l'obsessió de reviure-la.

Potser per això escric. Per poder canviar el final de la vida de la Sita, per regalar-n'hi un de millor. Un cos de recanvi. Escriure aquesta història és un intent d'esborrar una tragèdia a canvi de fer-li una vida a mida. Una vida sencera. Una vida nova. O donar-li més vides en un únic cos. O potser només d'estimar-la, d'intentar-li noms i altres carícies, a la manera de Joan Fuster:

Sí, t'estimava lentament i sorda.
Com s'estimen les coses marcescibles.
Com s'aprèn l'idioma de l'absència.

Ella no sabia ni es podia creure que tot allò que imaginava que seria la seva vida, l'amistat compromesa, l'amor que intuïa descobrir cada nou dia, la febre dels caps de setmana, el món del treball, la decisió de tenir fills o no tenir-ne, l'alegria de viure noves descobertes, els viatges compartits, la dona que substituïa la nena de mica en mica i el destí que triava cada matí sense ni pensar-hi. 14 anys donen per molt, sobretot per fer l'aprenentatge de la vida , però que no tenen sentit si no són per fer-se gran. Per viure els canvis graduals de cada any a venir, al món dels vius. 14 anys no són res si no tenen continuïtat en el joc, en l'amor i en els plaers de la vida rural, del món guiller, on la Sita vivia fins que la bogeria delirant d'un diable, en forma d'home, va deixar petjada al poble i li va arrabasar la vida. Els diables, o millor dit, alguns homes, tenen mil cares i moltes vides. De moltes històries trien la macabre, la més criminal. I allò que ho decideix, a vegades, són unes paraules, un gest o un detall que pot semblar insignificant, acaba per fixar el rumb o el final d'una vida. La Sita va tenir el temps massa just per ser feliç. Per descobrir la vida. I no em voldria pas morir/que això tot just comença, que diria en Pere Quart.

Els anys han corregut i ella té i tindrà per sempre la mateixa edat. De nena perpètua.

Dies d'alegria, anys de carícies acumulades a les seves mans, de petons a punt de dibuixar-se a d'altres llavis, d'amors perduts abans de néixer. Anys sense conèixer el que han viscut les seves amigues, la germana i els germans. I el sotrac i el buit i el trasbals i el dolor de la família que mai acceptarà la renúncia obligada de la Sita. Només la llunyania impostada i hostil de la virtualitat que la mort l'ha comdemnada in eternis.

Ella no va tenir temps de fer allò que fan les nenes, créixer a cops de descobertes, de la vida lenta al poble, de l'enamorament i de les històries de cine a les sessions dobles dels dissabtes i diumenges, de la feina a casa i de les moltes hores al dia treballant fora. De perdre's jugant a nines, de nits de peluig i hores jugant i parlant al carrer amb les veïnes o d'escapar-se algun dissabte a la discoteca. No ha pogut fer realitat el què en algun moment de la seva vida va pensar que faria i no va tenir ni temps ni l'edat adequada per fer-ho. Ni mai dels mais podrà plorar la pèrdua dels pares i en canvi els pares la ploraran més enllà de la vida!

Ella no sap el que és enviar watsaps, ni de maternitats, ni jugarà amb els néts que mai no tindrà, ni sabrà què és fer-se gran, ni veurà les sèries de Netflix ni es baixarà videos del you tube... La Sita té un ifone, però està sola perquè el malànima d'en Perejaume, l'engany diuen, la va matar.

Sita. Quan sigui al cel li explicaré tot a Déu i ell el castigarà i jo no el perdonaré mai. No sabia que hi pogués haver gent tan dolenta com en Perejaume. M'ha pres el que més m'estimava: tothom.

La literatura, d'acord amb Joseba Sarrionandia, és posar un començament i un final a la realitat que no té començament ni final. Però ¿no és una forma de final aquesta impossibilitat d'acabament? La realitat no té punt i final, els punts en literatura no són sinó artificis. Com la vida, com la mort!

La Sita només tenia pocs anys quan va morir, però els records que va anar acumulant des del seu naixement, li van multiplicar per molt la curta existència. La seva vida no tindrà mai un punt i final.

Pepe, el seu pare, no va entendre mai el crim gratuït de la seva filla. El món es va parar de cop i el seu rellotge vital va funcionar descompensat per sempre més. De res va servir tenir una família tan nombrosa, ni la solidaritat de l'escola, ni de molta gent del poble, sobretot de les amigues, de les dones, de l'alcalde i del rector, per apaivagar tant de dol i de tristesa. Tant de dolor el va perdre, com l'home que es perd de beure's la pena barrejada de nostàlgia. Sense psicòleg ni capellans de confiança per parlar va viure ran del daltabaix emocional. Fins que va esclatar.

Pepe. ¿Alguna vegada tornaré a ser jo, em podré treure la pena, el buit i la solitud que sento, el dolor i la llàstima que em faig? Allibe-rar-me de tanta tristesa que em té el cor pres és l'única sortida per ressuscitar el meu cos sense alé i sense ganes de viure. I la malaltia de l'ànima no se'n va, al contrari s'ha quedat i arrela en mi. Que no es pot anestesiar amb res. No es cura, supura.

I ens fa patent que el més important de la vida és viure-la en majúscula, en la versió més gran.Tal com deia John Donne, quan mor algú morim tots una mica. Quan les campanes toquen a morts també hi toquen per nosaltres. I poca diferència hi ha quan toquen a morts o a vida.

Pepe. Ningú es pot imaginar el meu estat d'inanició i de desdesig. Ni d'entendre com viu un mort en vida, sense poder morir del tot. Fins que em mori viuré sense poder acabar de morir mai. No sé si mai podrem tornar a viure sense ella. Mentrestant visc en somort, automedicat, drogat per reduir l'angoixa que no em deixa de petja.

Qui seria la Sita si fos viva com hauria de ser? Com diria Oscar Wilde, la majoria de persones són altres persones. El drama ha fet de cadascú persones diferents. El seu pare ja no és el pare animat i content que arribava a casa cada dissabte amb el sobre de la setmanada a la mà. No és l'home que agafa la dona i surten a celebrar la vida al bar. Una vida ha mort i ara en viu una altra en fals, en permanent estat de shock, i la persona que és és un altre. Ja no és reconeix a si mateix. Un supervivent terminal. D'ell només en queda una ombra del que era, de tan canviat que és veu i amb tan poques ganes de viure que té. No es treu del cap, dia sí i dia també, l'última vegada que van riure junts sense saber que ja no la veuria mai més. La Sita feia riure al pare i a la mare, cantava amb ells i feia ballar als seus germans. No s'acostumen a viure sense ella. No es poden treure l'impuls de buscar-la a cada racó de casa. A tot arreu.

El desfici desfà el pare com un terròs de sucre en un cafè. Es dilueix i desapareix per sempre. Per no ser no és ni un altre: és un noningú. La seva ànima era al cel amb la seva filla, des del mateix moment de l'assassinat.

Ferit.
Supervivent infeliç.
Rèplica sortida d'un.
Mirall trencat, distorsionat.
Paròdia d'un pare.

TONI CLOS

**Aquest text correspon al llibre Flors a l'infern del pantà. L'edició I publicació és prevista per finals del 2020.*
Aquest escrit conté 2003 paraules, que són 3 més que les que Stefen King escriu cada dia i que ell considera l'òptim. Admiració i homenatge al gran mestre.

Dia a dia

Divendres 28 de juny del 2019.

Avui, no sé perquè, he pensat en tu...

Deixa que t'expliqui... Amic Lluís, el dissabte 16 de febrer de 2019 érem al bar Club jugant al canari amb en Joan Muntalt, l'Esteve Moré i altres quan les xarxes d'un mòbil van xiular un missatge. L'Esteve amb gest mecànic el va llegir i va fer un comentari amb interrogant: "S'ha mort en Lluís Serrano...?". Algú va comentar: "He vist l'ambulància davant de casa seva".

Vaig començar a quedar glaçat...!

Amb en Muntalt ens vam creuar una mirada atònita, incrèdula... Quèèèèè????

En Tal va telefonar a la Mariàngels, que poc després li confirmà la notícia. Es disculpà i abandonà la taula de joc. Jo el vaig seguir per anar a casa i fer-me'n a la idea, intentar primer creure-ho i racionalitzar-ho: en Lluís era mort, una llum de referència important a la meva vida s'havia apagat, calia acceptar-ho, calia fer-se a la idea, calia resignar-se, calia ajudar a la Teresa, calien moltes coses i jo no sortia del meu astorament, del meu desconcert. Vaig decidir anar a casa seva. Durant el trajecte vaig trucar a les meves germanes, més que per informar-les, per reafirmar-me a mi mateix en aquesta realitat irreversible.

A casa seva, familiars i amics tractàvem d'entendre, explicar... un atac de cor... La Teresa, una dona forta, encara sota l'impacte dels fets, tractant temes burocràtics i necessaris amb la funerària, en moments del tot inoportuns.

Recordo el Lluís Serrano de la meva joventut, a mitjans dels anys setanta, quan em parlava d'Espriu, de Vinyoli, de Martí Pol, de Foix, d'Estellés i d'altres poetes que jo no coneixia. Anava al seu pis, al costat de can Torrent, a demanar-li algun poema dels seus per a un butlletí local que jo mateix editava, i m'oferia l'ampolla de JB, gots i un grapat de papers amb poemes i deia "Tria!"; sempre m'hi havia sentit ben acollit. Ell era deu anys més gran que jo i reunia les condicions per ser un dels meus referents: havia viatjat a llocs que llavors eren molt llunyans i exòtics, com l'Índia; havia estudiat i viscut a Barcelona, havia guanyat el premi "Viola" de poesia als primers Jocs Florals Universitaris el 1967, organitzats per la Facultat de Dret, amb el poema "Vent de primavera" —es negà a recollir-lo quan va saber que li entregaria en Manuel Fraga—, em descobria una música estranya que ignorava i ens tocaven les tantes parlant de poesia i de literatura.

Col·laborà en tota mena de revistes locals, com Lliroia, Butlletí informatiu, Terra, Temps, A raig, en els programes de la Festa Major i en llibres col·lectius com Poemes per un somriure (1998) i Homenatge poètic a Fina Durán (2002). Ajudà i organitzà festivals, com l'Aplec poètic de Sant Hilari (1996), Un pou de poesia (1997), Fira poètica Serrallonga (1999) o Poesia Eròtica (2000), i participà en altres lectures de fora de Sant Hilari. Publicà quatre llibres, tots de poesia: Roba estesa (Barcelona, Columna, 1995), Breviari (Vic, Emboscall, 1999), Foc de ponent (Vic, Emboscall, 2002) i Cuques de llum (Vic, Emboscall, 2005).

Li agradava viure bé, era un bon vivant, menjar, beure, fumar, tertuliejar, dormir, fer l'amor, viatjar o dedicar i regalar poemes a les noies i també als amics.

Em venen a la memòria pilons d'anècdotes a l'Espelma, al bar Club, al Mínims i a molts altres llocs, com en recordaran també la seva llarguíssima llista d'amics. Curiosament en una persona afectada per depressions com ell, el que més recordo són els molts tips de riure i el bon humor.

Mai vam perdre el contacte i ens vam anar fent grans, però sempre guardà el nen entremaliat dintre seu. Coincidíem en bars, colles, presentacions dels llibres seus, meus i d'altres, a les vetllades i lectures de poemes, incloent aquell delirant "Pou de poesia" que, al crit de "barra lliure!!!", gairebé acabà amb les existències del

bar Club. Quan vaig reeditar a Anton Busquets i Punset, que fins llavors era quasi bé un desconegut, em connectà amb dos primeres espases de la pintura i les lletres: en Fidel Bofill i l'Anton Carrera. Quants viatges a Vilanova de Sau, al can Quelotxo d'en Fidel...!

Ja de jubilat, en les sortides a França amb en Ciscu Máiquez i l'Amadeu Duran, ens explicava que el seu únic objectiu en la vida ja només era ser feliç. Si en la seva darrera etapa no ho aconseguí, s'hi apropà molt. Havent deixat enrere la Jonquera, la visió d'algun cos femení li feia recordar els viatges de joventut i ens deia: "En aquells temps, Europa estava farta de follar i nosaltres encara ens la pelàvem...!". A la darrera època, només publicava a Facebook. Tenia clar que ja no faria cap més llibre i em va encarregar la gestió de la seva obra si algun dia faltava. Una obra dispersa per l'entrega a amigues i amics de poemes sense còpia i treballs d'encàrrec que tampoc conservava. Crec que la seva obra l'hauria de custodiar un arxiu públic.

Jesús Aumatell, el seu editor, diu a Foc de ponent: "...mostra la transmissió immediata de les emocions de la vida, dels efectes que remouen les arrels més fondes, dels actes en definitiva, que, malgrat la seva aparent senzillesa quotidiana, ens commouen i ens desvetllen. Una generosa vocació comunicativa, que, ara en plena maduresa de la vida, s'enfronta a l'ocàs i, davant l'enlluernador ressol del crepuscle, entona un cant d'amor a la vida, enfosquit a voltes per la por o el dubte, però que es redreça sempre amb renovada força".

O en paraules de Josep Maria Uyà, en el pròleg de Cuques de llum: "...destaca la seva figura densa, bonhomiosa i sovint d'alegre dolor: la seva espontaneïtat formal i versificadora, el seu erotisme lliure, d'esplèndida cruesa, la seva capacitat epigramàtica en el poema breu, el seu humorisme intel·ligent, un pèl cínic, en el bon sentit del despullament espiritual dels grecs, i el manteniment d'una tensió propera a les coses concretes, sense cercar elevar-se (ell sol ja és prou elevat), sinó trobant un vol rasant, intens dins la realitat, com de percutor poètic d'un taladre interior que ell té, i que no li falli mai".

En el pròleg del seu primer llibre, Roba estesa, en Quico Danés escrivia: "És encara més gratificant veure com un poeta amb qui al llarg dels anys has mantingut interminables disquisicions sobre la poesia, i a qui saps greument ferit per la dèria d'escriure'n, publica finalment un llibre. Vol dir que d'una vegada, s'ha transcendit l'estèril discurs sobre la necessitat o no de la verbalització explícita i pública de l'íntima experiència poètica, i que el vici recòndit d'escriure mig d'amagat, o per el cercle íntim, es manifesta al carrer com 'roba estesa' als ulls del veïnat".

Deixà dit que, quan li arribés l'hora, volia ser incinerat i que escampessin les cendres. Volia un funeral laic, on no hi faltessin els amics i amigues, el cava, el vi, els poemes i la festa. La inexplicable absència a la vila d'un local on fer-hi enterraments civils, per manca de costum en ple segle XXI, obligà fer el comiat a l'únic lloc disponible, a l'Església, on familiars i amics el vam acomiadar, amb paraules del capellà, d'en Teti Serras, d'en Nani Fauria i d'en Quico Danés.

Finalment va sonar "He mirat aquesta terra", un poema de Salvador Espriu, musicat i cantat per en Raimon, tal i com ell volia.

Va saber viure i va tenir la mort que ell hauria volgut, però ara, gairebé cinc mesos després de la seva sobtada absència, encara em costa pair el buit que ens ha deixat en les tertúlies de bar, en els dinars de la penya gastronòmica dels Fins-de-boca, en debats de sobretaula sobre qualsevol tema. De vegades encara em sembla que el sento arribar al bar Club i amb en Máiquez li cantem allò de "Ya llega Gigi l'Amoroso, conquistador y seductor..." que tant el feia riure.

Ens queda pendent una festa de comiat i molts brindis a la teva memòria, amic Lluís!

Xavier Clos Jordana

Plantes Masó, 32 anys al servei del poble

D'esquerra a dreta, Montserrat Solà Masó, Montserrat Masó Bové i Dolors Masó Bové.

"Les flors són una afirmació orgullosa que un raig de bellesa supera totes les utilitats del món" (Ralph Waldo Emerson)

Montserrat Masó Bové va engegar el negoci el 24 de setembre del 1987, juntament amb la seva germana Dolors. Des de fa més de tres dècades, Plantes Masó es dedica a adornar casaments, batejos, serveis funeraris, actes institucionals i alguns balcons i jardins de Sant Hilari amb les seves flors. "La mare va estar 25 anys al capdavant de la floristeria i si no fos per ella, això no hi seria", recorda Montserrat Solà Masó. La seva mare es va dedicar a la floristeria fins que va morir, just el dia abans de Sant Jordi i a partir de llavors li tocaria a ella donar continuïtat al negoci familiar amb l'ajuda de la tieta, Dolors Masó. L'establiment va néixer al carrer Barcelona, però el 14 de març del 2017 es va traslladar al Doctor Morales amb la idea de millorar l'espai.

La floristeria del poble s'ha anat adaptant a les noves tendències i als canvis d'hàbits de la gent. Han disminuït els batejos, les comunions i els casaments religiosos, però el detall en forma de flors perdura de diferents maneres. "Molt jovent ha marxat del poble i sovint m'escriuen que porti un ram a la mare", explica la Montse. Per altra banda, les xarxes socials han beneficiat el negoci i Instagram s'ha convertit en un preuat aparador virtual: "Pots escriure missa, però una imatge funciona molt millor en floristeria. De vegades em porten una fotografia que han vist a alguna xarxa social per demanar-me allò".

L'arribada de les primeres flors

La Dolors explica que primer la seva germana va obrir una botiga de comestibles i el pas per crear la floristeria va sorgir d'una anècdota ben quotidiana: "Un dia vam anar a buscar geranis pel jardí amb el meu home i vam pensar que seria una bona idea que la meva germana tingués flors a la botiga. D'aquesta manera vam començar a vendre flors i al mateix temps vam fer un hivernacle a casa. Això va ser a la primavera i aviat va arribar tots Sants i ens van començar a demanar rams quan encara no sabíem com fer-los".

Com en qualsevol inici, el més difícil és aprendre de pressa per no perdre oportunitats. Les flors van convertir-se en el producte principal de la botiga, però tenien clar que calia vendre algun altre complement. Primer van ser les sabates i, més endavant, roba per a nens. Plantes Masó ha sobreviscut a la crisi i al fet que l'Eix Transversal convidi a la gent a comprar fora del poble. A més, la Montse constata que, comparat amb altres països europeus, Catalunya té menys cultura floral: "He fet cursos amb professors romanesos i diuen que a Romania el mínim per un casament poden ser 6.000 euros en flors."

Adaptar-se a les noves tècniques de decoració floral

Arreglar rams és una feina creativa i laboriosa i per això de seguida van tenir clar que calia aprendre coses noves. "He anat a Barcelona a fer formacions amb professionals com Rosa Valls, Mònica Vilanova, Sílvia Mir o Nicu Bocancea. També he fet cursos intensius o alguns que duren més temps però que són semipresencials. Faig l'aprenentatge tècnic amb ordinador i els dilluns, que acostuma a ser el dia que les floristeries estan tancades, fem les classes presencials". A la Montse, aquesta autoexigència professional li ha permès conèixer gent, aprendre idees innovadores i, fins i tot, entrar a Temps de Flors des de fa tres anys: "Som tres floristes que hem fet pinya. Decidim un projecte i l'Ajuntament de Girona ens concedeix l'espai. Aquest any, l'Escola d'Enginyers ens ha cedit el seu espai privat i ja tenim idees i propostes de cara l'any vinent".

La Dolors destaca la importància d'aprendre d'altres cultures: "A partir dels anys 80-90 la gent va començar a anar per Europa i es van anar copiant aquells jardins i balcons tan impressionants". Plantes Masó s'omple de plantes de carrer segons la temporada, el clima i la demanda dels clients i sempre que poden intenten anar a cultivadors propers, fet que els ha donat el distintiu de Punt Verd. Tot i així, expliquen que les plantes d'interior acostumen a venir de l'estranger i les flors tallades provenen de l'Amèrica Central. Gràcies a la importació, ara es poden trobar gira-sols o cales a qualsevol època de l'any quan abans era inimaginable.

Curs intensiu de quatre dies a Barcelona amb el florista Nicu Bocancea.

La botiga nova al carrer Doctor Morales, des del 14 de març del 2017.

No hi ha flors alegres i flors tristes

La mort fa córrer a tothom i per una floristeria és una gran responsabilitat atendre cada urgència. Les dues floristes estan d'acord que avui dia no es considera que hi hagi flors alegres i flors tristes, sinó que la diferència més gran entre les decoracions florals d'un casament i les d'un enterrament és l'estil a l'hora de treballar les flors. "Abans potser sí que es feia aquesta distinció. Per exemple, hi havia el crisantem o els clavells que s'associaven més als morts. El gladiol quasi ha desaparegut i l'altre dia vaig fer un bateig tot amb margarides, que potser fa anys hagués estat impensable perquè es relacionava més amb els enterraments", explica la Montse.

Les flors ens acompanyen sempre. Alguns les planten i les cuiden, altres les regalen i altres les reben i en qualsevol d'aquests gestos hi ha la voluntat de donar un toc de tendresa a la vida. És curiós comprovar que la pregunta més difícil que pots fer a una florista és saber quines són les seves flors preferides. Després de pensar-ho molt, la Dolors es decideix per l'alstromelia, el lilium i la rosa. La Montse escull la protea, com a flor tallada; la calathea, com a planta d'interior, i la dipladamia, d'exterior.

Laura Llunell Pagès

Creació,consolidació i futur de la unió europea

Els pares fundadors del que és ara la Unió Europea, eren el que podríem anomenar, fills del 14 que encara recordaven vívidament els horrors de la Primera Guerra Mundial, eren els líders i visionaris europeus que la varen inspirar. No eren tots polítics sinó també advocats, parlamentaris, pensadors... de diferents procedències i que compartien els mateixos ideals per assolir una Europa pacífica, unida i pròspera. Entre altres Konrad Adenauer , Winston Churchill, Nicole Fontaine, Walter Hallstein, Simone Veil, Robert Schuman, Jean Monnet....

TOTS UNITS PER UN PROJECTE COMÚ,
CREAR UNA UNIÓ EUROPEA.

Creació i formació de la unió europea

La Unió Europea va néixer per tal d'acabar amb els conflictes entre els diferents pobles que varen portar la Segona Guerra Mundial. Fa 74 anys, 1949-1950, es va iniciar la unió amb la Comunitat Europea del Carbó i l'Acer, amb tan sols 6 països; el 1957 es va signar la Comunitat Europea , el mercat Comú. Va ser el primer pas cap una unió econòmica i política dels països europeus i així aconseguir una pau duradora.

Els anys 1960, en un molt bon moment de la economia, s'aconsegueix no percebre els drets de duanes per les transaccions comercials entre els països que en formen part. Es controla el conjunt de la producció alimentària. Té lloc el Maig del 1968, el qual es recorda per la revolta estudiantil a París, amb molts de canvis a la societat i d'hàbits de vida; es coneix per la generació del 68.

En els anys 1970, entren a la Unió Dinamarca, Irlanda i el Regne Unit, per tant ja són 9 països. Hi ha una crisi d'energia i problemes econòmics a Europa per la guerra àrab-israelí. Hi ha la fi de les últimes dictadures a Europa, la de Portugal amb el derrocament de Salazar i la d'Espanya amb la mort d'en Franco. Es comença a transferir grans quantitats de diners als països més pobres, per infraestructures i creació de treball. Per primer cop s'elegeix el Parlament Europeu per sufragi universal. La UE crea noves disposicions per protegir el medi ambient i, per primer cop, s'introdueix el concepte que qui contamina paga.

En els anys 80, el sindicat polonès Solidarność i Lech Walesa es fan famosos a Europa per les vagues a les drassanes de Gdansk. Grècia és el desè membre de la Unió l'any 1981, i el 1986 entren Espanya i Portugal, en total ja són 12 països de la Unió Europea. El 1986 és va signar l'Acta única Europea, en la que s'eliminen els entrebancs a la lliure circulació de mercaderies a través de les fronteres de la UE, que conforme l'origen del mercat únic. Al 1989, es produeix la caiguda del mur de Berlín i així s'obre la frontera entre les dues Alemanyes, fet que comporta la seva unificació el 1990.

En els anys 1990, amb la caiguda del comunisme, els europeus es mostren més propers i es culmina la creació del mercat únic amb les quatre llibertats de circulació: mercaderies, serveis, persones i capitals. Es preocupen per la protecció del medi ambient i pels assumptes de seguretat i defensa. És la dècada de dos tractats de Maastricht: Tractat de la Unió Europea i el d'Amsterdam. En el 1995 ingressen: Àustria, Finlàndia i Suècia. L'acord de Schengen, permet gradualment viatjar sense haver de presentar el passaport per les fronteres. Milions de joves poden estudiar a d'altres països de la UE.

En els anys 2000, es crea la nova moneda de molts europeus l'EURO. Cada vegada hi ha més països que l'adopten. A partir de l'atac a les torres bessones, a Nova York, es comença a col·laborar més estretament contra la delinqüència. El 2004, ingressen deu països a la UE i amb l'ingrés de Bulgària i Romania, en el 2007, es tanquen les divisions polítiques entre l'Europa de l'Est i la de l'Oest. Amb el Tractat de Roma, aporta unes institucions més modernes i uns mètodes de treballs més eficients a la UE, és ratificat per tots els membres abans de la seva entrada en vigor, el 2009.

En els anys 2010, colpeja de ple a Europa la crisi econòmica mundial. S'estableix la unió bancària per crear un sector bancari més fort, més segur i fiable. Al 2012, s'entrega el premi Nobel de la Pau a la Unió Europea. Al 2013, Croàcia es converteix el 28è membre de la UE. El 2014, es van celebrar les eleccions europees i els euroescèptics van guanyar escons en el Parlament Europeu. Preocupa el canvi climàtic. S'estableix una nova política de seguretat, degut a l'annexió de Crimea a Rússia. S'incrementa l'extremisme religiós en l'Orient Mitjà i en diferents països i regions de tot el món, que donen lloc a revoltes i guerres, i això comporta a moltes persones fugir de les seves llars i buscar refugi a Europa. La UE s'enfronta al dilema de com atendre'ls i també és objectiu de diversos atacs terroristes.

Consolidar o desconstruir la unió europea

Actualment estem en la fase de poder consolidar aquesta Unió Europea que es veu amenaçada amb molts fronts, tant exteriors com interiors. Amenaces de molts tipus: econòmiques, polítiques, jurídiques, de poder, socials, ambientals... i que cal una unitat amb molts fronts per resoldre d'una manera urgent, com són: refugiats, immigració, Legislació fiscal, seguretat, processos independentistes, política exterior , cessió de poder dels estats membres... i tenir un Projecte Polític Comú i engrescador com el de l'inici de la creació de la UE. Estem en un impàs en el qual hem de tenir clar quin camí hem de seguir, per poder consolidar amb les reformes que calgui o desconstruir la Unió; algú ja vaticina que la Unió, en deu o vint anys, quedarà diluïda i en no res.

En quin punt estem? Si fem un repàs en l'Europa dels estats actuals, ens trobem amb: Espanya amb el creixement d'un partit de dretes nacionalista com VOX, amb una divisió entre dretes i esquerres molt tensa, amb el tema del procés independentista de Catalunya, amb un descrèdit, despropòsit i decadència dels Tribunals de Justícia, Suprem i Constitucional, atur i deute públic molt elevat. A Itàlia amb els populistes que manen. A Finlàndia, amb un partit populista ultradretà, amb un suport important de vots. A la Gran Bretanya amb un Brexit per sortir d'Europa, en el qual es poden afegir altres estats. A Alemanya, amb una retòrica völkisch que diuen que ara la culpa de tot la tenen els musulmans i no els jueus, i que cal recordar l'advertiment de Bertolt Brecht "Encara és fecund el ventre/ d'on va sorgir la bèstia immunda". A Hongria, amb atacs antisemites, on el seu president neoautoritari ha fet caure la democràcia progressista i ha manifestat que "Fa trenta anys crèiem que Europa era el nostre futur. Avui crèiem que nosaltres som el futur d'Europa". El que proposen els partits que manen a Itàlia, Hongria i Polònia és desmantellar l'Europa actual des de dins, per tornar a una imprecisa però òbviament molt menys relligada Europa de les nacions.

La història ens diu que, a Europa, cap acord, ordre, imperi, autonomia, res pública, Reich, concert, entesa, eix, aliança, coalició o unió dura per sempre. Avui Europa té dificultats per seguir sent subjecte i no convertir-se en objecte de la política mundial. Tant Rússia com la Xina, divideixen i governen alegrement el nostre continent, utilitzant el poder econòmic per carregar-se els estats europeus més febles i la desinformació per enfrontar països. Al segle XXI els poders externs s'embranquen en la lluita per Europa.

Actualment hi ha una generació, els fills del 89, que només han conegut una Europa de democràcies liberals, estretament relacionades, i que el concepte d'una Europa unida i lliure segueix sent un ideal, no una realitat. Aquests no veuen Europa com una gran causa, com la veien els fills del 39 i el 68, i manifesten que no cal apassionar-te per una cosa que ja existeix. Des de la crisi financera hi ha molts de joves que pensen que Europa no ha complert el que els prometia. Aquesta crisi mundial, va deixar al descobert tots els defectes inherents a una zona euro a mig construir. L'Eurozona que tenim avui, amb una moneda comuna, sense un tresor comú i que enllaça economies tan diverses com les de Grècia i Alemanya, era insostenible com van advertir inútilment nombrosos economistes. Això va comportar, que la crisi impactés traumàticament sobre el sud d'Europa.

Europa està passant ara per una crisi existencial i és amenaçada des de dins i des de fora. Està pagant un preu dels èxits del passat, que fan que tot el que s'aconsegueix, es doni per descomptat; i també el dels errors del passat, molts dels quals tenen la característica compartida de l'extralimitació liberal.

Quin futur té la unió europea.

Si ens limitéssim a preservar durant els pròxims trenta anys la UE d'avui dia, amb els seus nivells actuals de llibertat, prosperitat, seguretat i cooperació, l'èxit ja seria impressionant. Aquesta Unió Europea no és un país, ni ho serà a curt termini, però és molt més que una organització internacional.

De quins paràmetres partim? Avui és palpa, quan parlem sobre la Unió, que hi ha un cert desencant, el poble està desorientat, a voltes desinformat i descontent. La població europea es va enve-llint ràpidament i no és té clar el futur dels fills i nets, i els països d'on provenen els immigrants, que veuen en aquesta Europa la seva oportunitat davant aquest envelliment. Si és evident que la Unió Europea té uns reptes importants a enfrontar, que calen unes receptes graduals per reformar-la i que per enumerar-ne algunes podrien ser:

Feina- Molt important a resoldre, ja que en el segle XXI és el més gran desafiament de la humanitat. El continu creixement de la Inte-l·ligència Artificial (IA), la robòtica, la infotecnologia i la biotecnologia, tindran un efecte sobre la feina que avui no coneixem i poden reestructurar, no tan sols economies i societats, sinó, fins i tot, els nostres cossos i ments. S'hauran de protegir els treballadors, no els llocs de treball i ensems els treballadors s'hauran de reinventar per assolir els nous llocs que es creïn. Aquestes noves revolucions en els treballs, comportaran unes implicacions polítiques de les seves decisions i que no representen a ningú. Sorgiran unes dictadures digitals que també condicionaran les feines. Això comportarà una pèrdua de drets i es desenvoluparan uns nous models socials i econòmics.

Economia- La constant injecció de diner a les entitats bancàries per part del Banc Central Europeu, aguanten el sistema a un cost elevat a nivell social, sobretot en desigualtats. El creixement minso de l'economia, l'atur en uns països més que d'altres, els interessos pràcticament a zero i la inflació en zona molt baixa, no donen les condicions per ser gaire optimistes a curt termini i per això es parla ja de la tercera crisis. El Brexit, les lluites comercials entre EEUU-Trump i la Xina, i Rússia a l'expectativa, intentant influir a tot arreu, també són condicionants importants a la situació europea. Les xarxes de cadena en blocs i les monedes virtuals, com la bitcoin i d'altres, poden refer completament el sistema monetari, fet que comportarà de manera inevitable, reformes fiscals radicals. És necessària i urgent pel bé de tota la humanitat, una fermesa en el tema del canvi climàtic. Europa, amb aquestes lluites, té una actitud passiva i espera veure com acabarà, però hauria de prendre part aviat, ja que hi pot sortir molt malparada.

D'acord amb Joseph Stiglitz, premi Nobel d'Economia, avui es considera que l'experiment neoliberal -impostos més baixos per als rics, desregulació del mercats de treball i de productes, finançament i globalització-, ha estat un fracàs espectacular. Per succeir-lo, diu que hi ha tres alternatives: el nacionalisme d'extrema dreta, el reformisme de centreesquerra i l'esquerra progressista. Ell considera que cal seguir el tercer, l'esquerra progressista, que podem anomenar el capitalisme progressista, basat amb quatre prioritats: 1-Restablir l'equilibri entre els mercats, l'estat i la societat civil. 2- Reconèixer que la riquesa de les nacions és resultat de la investigació científica i de l'organització social, que permet grans grups de persones treballin per al bé comú. 3- Abordar el creixent problema del poder de mercat concentrat: corporacions, caiguda poder de negociació dels treballadors, assumir un paper més actiu per part del governs. 4- Dissociar el poder econòmic de la influència política. Els canvis s'han de centrar en l'educació, la investigació i les altres fonts veritables de riquesa, així com protegir el medi ambient i combatre el canvi climàtic. És la millor oportunitat que tenim d'escapar del nostre malestar econòmic i polític actual.

Política- Hi ha tres relats polítics que expliquen la història del segle XX : el relat feixista, que va acabar amb la Segona Guerra Mundial; el relat del comunisme, que es va esfondrar amb la caiguda del mur de Berlín; i el relat del liberalisme, que s'ha convertit en la guia dominant i del futur fins avui. Aquest relat liberal, cada cop més, està desil·lusionant a tot el món. Hi ha una resistència contra la immigració i contra els tractats de comerç. Molts governs democràtics soscaven la independència del sistema judicial, restringeixen la llibertat de premsa i dels drets humans, experimenten amb nous tipus de democràcies il·liberals o dictadures, alguns no volen renunciar al seus privilegis racials, nacionals o de gènere, i d'altres han arribat a la conclusió que la liberalització i la globalització són una enorme estafa que dona poder a una elit minúscula a càrrec de les masses. Avui no hi ha cap relat per poder triar. S'ha de trobar un relat que tranquil·litzi i estigui tot molt clar, manca un prisma per poder interpretar la realitat i, per tant, quin paper tindrà Europa amb tot això. Al segle passat, les masses es van revoltar contra l'explotació, i van provar de traduir el seu paper vital en l'economia, en poder polític. Potser en el segle XXI, les revoltes populistes no s'organitzaran contra una elit econòmica que explota la gent, sinó contra una elit econòmica que ja no necessita la gent.

Democràcia.- (govern escollit pel poble) potser necessita una evolució, una modificació, unes normes d'interpretació, doncs pot derivar cap altres tipus d'imposició de governs no plebiscitaris, com poden ser: "Partitocràcia", "Juridocràcia", "lobbycràcia",... doncs sembla que la democràcia està entrant en vicis, en pactes que distorsionen la voluntat i la realitat, i on es provoca i es mira de burlar els resultats de les eleccions i així arribar un punt que vulnera els seus principis bàsics. Segurament, el que realment es pretén és, minvar els drets adquirits i rebaixar tant com és pugui la societat del benestar.

Els estats en el seu dia, varen signar tots els acords i tractats de la Unió i, un cop dintre, alguns no els hi agraden i no els compleixen, per tant calen unes regles molt clares i decisions fermes pel bé de la Unió; és molt important complir les regles i acords internacionals signats per tots els estats, sense restriccions ni dilacions. En la mateixa tessitura, també cal vigilar els estats i polítics, que fora de les normes europees, es fan favors i no compleixen les regles. La incidència dels poders a l'ombra són molt evidents i condicionen d'una manera molt important les institucions europees i els seus dirigents. El descontent del poble en diferents països, provoquen les revoltes i el mal estar, com per exemple les armilles grogues a França. Cal vigilar la pèrdua de llibertats i de drets humans, cal recordar que tots els estats de la Unió els han signat i que no estan complint en alguns d'ells.

Polítics.- Són necessaris uns lideratges ferms, amb coratge per enfrontar els reptes que es presenten a la Unió Europea. Potser avui veiem uns polítics poc engrescats, potser alguns d'incompetents, mirant més pel seu interès personal i pels partits que representen, que per la població que els ha votat i ni tant sols pensant pel conjunt de la Unió Europea, potser estan segregats i condicionats per poders a l'ombra, com les multinacionals, financers, el dels fòrums internacionals, grups com el Bildelberg i altres lobbies..., per la situació social, política i econòmica del moment actual. Veiem com es reparteixen i comercialitzen els càrrecs de les principals institucions entre els Estats i no els elegeixen per votació oberta en el Parlament Europeu. Realment, sembla un club d'estats que s'han conjurat en no cedir més poder a la Unió, que es fan favors els uns als altres per prevaldre els seus interessos i que deixen de complir les lleis i l'esperit de la mateixa Unió. Com exemple sols cal citar a Espanya que, segons Ramon Tremosa, no compleix i estan denunciades exactament en 97 de les resolucions d'obligat compliment entre sentències, normes, decrets de la Unió i no passa res. Actualment la no aplicació de les lleis vigents és una decadència política que la Unió Europea no es pot permetre i d'aquí ve la seva poca credibilitat.

El doctor Yuval Noah Harari manifesta que amb la situació mundial actual, que s'encamina cap a una col·lisió entre problemes globals i identitats locals, deriva en la crisi que ara pateix l'experiment multicultural més gran del món: la Unió Europea. Construïda sobre la promesa de valors liberals universals, la UE és al caire del precipici i està a punt de desintegrar-se a causa de les dificultats d'integració i d'immigració.

Amb tot això exposat, és com tenir un coctkail que tothom el pot sacsejar i el resultat el pot interpretar cada un com vulgui.

Esperem que la Unió Europea, amb aquests nous lideratges sorgits de les passades eleccions, siguin uns nous visionaris i tinguin la clarividència i l'encert per encaminar bé i resoldre les amenaces i reptes que ens depara un futur molt incert, el nostre futur . Que tinguem sort !

EUROPA A L'INICI UNIA, ARA DIVIDEIX.

EUROPA NECESSITA UN PROJECTE QUE IL·LUSIONI I QUE INTEGRI A TOTS ELS SEUS POBLES, MALGRAT ELS POLÍTICS.

Josep Maria Bonvehí Mas — Juny 2019

—Recull d'informació de Timothy Garton Ash (historiador i periodista), Yuval Noah Harari (historiador, pensador i escriptor), Joseph Stiglitz (economista) i d'altres.

Any 1919. Lluís Planas, Antoni Masó i gent del poble... Fotografia cedida per Joaquim Planas.

Any 1930.Tercera fila, J. Fornés, C.Ximeno, M. Broto, M. Fornés, M. Serrat, C. Valls, Maria "del Casal", J.Jordana, M.Bosch Segona fila, M. Camprodon, C.Gubau, R.Vila, J.Broto, C.Fauria, J.Serrat, A.Fauria, S.Noguera, Valls i D. Crous. Primera fila, M.Vilà, M.Ximeno, C.Casas, M.Rovira, R.Gubau, C.Duran, M.Brugues, C.Vernedas. Fotografia cedida per Josep Roura.

Any 1946. Grup d'alumnes amb el mestre Pere Reixach, el Sr. Reixach, que durant molts anys va ser director del Col·legi Públic Dr. Morales, avui Escola Guilleries.
Els alumnes començant per la fila de dalt i d'esquerra a dreta, són:
R. Puig, J.Frigola, J.Collbatallé, J. Bonvehí, J. Güell, S. Pidevall, J. Morera, J. Raset, J. Frigola, F. Miralpeix, Pere Reixach, el mestre, J. Raset, F. Rosquellas, J. Cornellà, Ll. Pascual, A. Gol, P. Belmonte, P. Roura, A. Morera, J. Güell. El més petit de davant és en Joaquim Raset. Fotografia cedida per Pere Reixach.

Any 1961. D'esquerra a dreta: Isidre Vilabella, els dos germans Puig de Sabadell, Paquita Vilabella, Isidre Moragas i Josep Moragas als Clopés jugant amb el cap del porc, durant la matança.

Any 1956. La Matança del Porc. D'esquerra a dreta: Ramon Moragas, Antònia Ripoll, Isidre Duran, Carmen Moragas, Rita Ripoll i Josep Moragas. Fotografia cedida per Marcel Moragas.

Any 1946. Adolfo Casas, Quimet Torrent i Josep Brugués. Fotografia cedida per Joaquim Torrent.

Any 1956. Castell de Saleta. Fotografies cedides per Alfredo Torrents

La de dalt son: Ramon Mimo, Josep Tous, Toni Clos i Marcel Rigalos. Al davant: Fina Duran, Josep Fàbregas, Narcís Bosch, dues components del grup "Viva la gente" i Carles Roura de l'any 1973 a Vallclara. Fotografia cedida per Carles Roura.

Any 1960. D'esquerra a dreta: Maria Vila, dona d'en Tori, Tori, filla d'en Tori i el del Vilà. Fotografia cedida per la família Vidal-Güell.

Set.18 — Encesa d'antorxes

Oct.18 — Fira Guilleries: Trobada de Remeieres

Des.18 — Encesa de llums amb actuació de Pot Petit

Des.18 — Pin de Nadal

Set.18 —Inauguració Plaça 1 d'Octubre

Oct.18 — Presentació Conte de Comerç

Des.18 — Cagatió

Gen.19 — Cavalcada Reial

Set.18 — Ofrenes Diada 11 Setembre

Nov.18 — Cross Sant Hilari

Des.18 — Carter Reial

Gen.19 — Entrega Premis Apardors

Oct.18 — Concell d'Infants

Nov.18 — Dia contra la violència de gènere

Des.18 — Concert de Nadal a l'esglesia

Gen.19 — Presentació nova marca turística

Activitats 2018 - 2019

Feb.19 — Concert de Gospel

Mar.19 — Concert Òpera

Abr.19 — Premis Pintura Ràpida

Mai.19 — Xerrada Fibra Òptica

Feb.19 — Presentació del llibre l'Abans

Mar.19 — Escultura Donants de Sang

Abr.19 — Via Crucis

Jun.19 — Dinar Fi del Ramadà

Feb.19 — Projecte "elteunegoci"

Mar.19 — III Jornada de les Guilleries

Mai.19— Homenatge a Sílvia Cordoba

Jun.19 — Dinar Homenatge a la Vellesa

Feb.19— Xarrada sobre Seguretat

Mar.19 — Presentació llibre "Sant Hilari en veu de dones"

Mai.19 — Premis Punt de Llibre

Jun.19 — Embruix

Mar.19 — Carnestoltes

Abr.19 — Premis Concurs Narració

Mai.19 — Setmana de l'esport - Espining

Jun.19 — Premis Moragues Treball de Recerca

Activitats 2018 - 2019

PROGRAMACIÓ

DILLUNS — 19

2/4 de 10 del vespre

Cinema a la fresca amb la pel·lícula "Campeones" a la plaça de l'Església.

DIMARTS — 20

10 del vespre

Foc de camp simbòlic a la Font del Pic en record dels 43 anys de la "Marxa de la Llibertat" del 1976.

DIMECRES — 21

7 de la tarda

Espectacle de música i dansa amb Men in Swing a la plaça Jacint Verdaguer.

8 del vespre

Partit de futbol de Festa Major,
CE Sant Hilari-Font Vella – CE Farners B.

10 del vespre

Teatre amb l'obra "Línies Obertes", a càrrec del Grup de Teatre de Sant Hilari al Teatre Catalunya.

PARROQUIA

Festa Major en honor a Sant Joan Baptista

Dijous 22
a les 6 de la tarda
Repic de Campanes

Dissabte 24
a les 7 de la tarda
Missa per a tots els difunts de l'any

Diumenge 25
a les 11 del matí
Repic de Campanes
i Missa Solemne de Festa Major
amb la coral Veus Alegres

Durant els dies 23, 24 i 25

Trenet Turístic

punt de sortida C/.Dr.Morales

Dss. 24 i Diu. 25

Fira De Mostres de Tradicions Catalanes

a la Plaça Dr.Gravalosa

— **Teatre**, 8€ anticipada i 10€ a taquilla
— **Ball**, 5€ a taquilla
— **Carrotour**, 10€ anticipada fins el dimecres 21 a la tarda a Can Rovira
— **Gimcana marrana**, 2€ per persona, inscripcions a Can Rovira
— Per la **Festa Holi** les bosses es vendran el mateix dia a la pl.Jacint Verdaguer durant l'espectacle.

PEL SOPAR, CAL FER RESERVA PRÈVIA a l'Ajuntament, fins dimecres 14 al matí

Les entrades anticipades les podreu adquirir a Can Rovira i els tiquets del sopar, a l'Ajuntament.

DIJOUS — 22

11 del matí

Titelles amb la Companyia del Príncep Totilau i l'espectacle "El llop ferotge" als jardins de Can Rovira.
Patrocina Estació de Servei BP.

2/4 de 6 de la tarda

Ball amb Coupé Dansa
a la plaça Jacint Verdaguer.

A continuació, lliurament de premis del concurs d'il·lustració de la portada del programa de Festa Major, a la plaça de l'Església.

2/4 de 7 de la tarda

Pregó de Festa Major a càrrec de "Quan les Mares es Desmadren" a la plaça de l'Església.

2/4 de 8 de la tarda

VI Carrotour.
Inici a la plaça Jacint Verdaguer.
Programes a part.

11 de la nit

Correfoc de Festa Major amb les colles Ratpenats Infernals, Diables de Santa Eugènia del Ter, colla de diables Sa Forcanera i la colla de diables local Guillables. Sortida de la plaça 1 d'octubre.

En acabar, **ball** amb l'orquestra Montecarlo a la plaça del General Moragues.

DIVENDRES — 23

11 del matí

Cercavila amb els gegants i capgrossos de Sant Hilari acompanyats per la Xaranga Tirant lo Band.
Sortida de la plaça Jacint Verdaguer.

12 del matí

Espectacle familiar amb en Toni Vives i la Banda dels Nassos
als jardins de Can Rovira.

4 de la tarda

Campionat de Botifarra a la plaça Dr. Gravalosa. Organitza la Penya Barcelonista de Sant Hilari.

4 de la tarda

VIII Gimcana Marrana a la plaça Guilleries amb la col·laboració del Carro del Mam.

5 de la tarda

Concert de Festa Major al Pavelló Municipal d'Esports amb l'Orquestra La Principal de la Bisbal. ***Entrada gratuïta.***

7 del la tarda

Sardanes amb la cobla Flama de Farners i *Ball de Gegants* a la plaça Jacint Verdaguer. Patrocina Ricard Moragas i fills.

9 del vespre

Colles. Concentració i Photocall de colles amb Tokemxtu.
Inici a la plaça Dr. Gravalosa.

9 del vespre

Sopar Popular de Festa Major al Pavelló Municipal d'Esports.

Preu menú+ entrada ball 20 euros -Tiquets a l'Ajuntament.

11 de la nit

Gran Ball de Festa Major amb l'Orquestra La Principal de la Bisbal al Pavelló Municipal d'Esports. ***Preu 5€.***

DISSABTE — 24

11 del matí

Cercavila amb els gegants i capgrossos de Sant Hilari acompanyats pel grup Els Trempats. Sortida de la plaça Jacint Verdaguer.

38ª Baixada de Carretons
- la més antiga de Catalunya -

A les 3 de la tarda
Carregada de carretons
a la plaça de Cal Ros i C/ Dr. Morales.
A les 4 de la tarda
Sortida dels autobusos.
A les 5 de la tarda
Ambientació amb la banda
"La Principal de Cassà de la Selva".
A 2/4 de 6 de la tarda
Inici de la 38a Baixada de Carretons.
7 de la tarda
Festa de l'escuma amb Dj Puigde
a la plaça del General Moragues.

7 de la tarda

Sardanes amb la cobla La Principal de Cassà de la Selva a la plaça Jacint Verdaguer.

11 de la nit

Havaneres amb el grup Els Cremats a la plaça Jacint Verdaguer.
Hi haurà *rom cremat* per tothom.

DIUMENGE — 25

10 del matí

Exhibició de Puntaires a la plaça Dr Gravalosa. Organitza Casal d'avis "Can Blat" i patrocina Pastisseria Masó.

11 del matí

Festa de l'escuma amb la companyia ¾ de 15 a la plaça Moragues.

5 de la tarda

Festa Holi Dolly amb Delay a la plaça Jacint Verdaguer.

10 de la nit

Fi de festa amb l'espectacle "I ara què més?" d'en *Pep Plaza* a la plaça del General Moragues.

zona BRRQS

DIJOUS

a partir de 3/4 de 2

Plaid Shirt

Savage Dj's

DIVENDRES

12 de la nit

Seguirem

Ebri Knight

Waikiki

DISSABTE

12 de la nit

Gwrando

Juantxo Skalari

Pelukas

Animals Dj's.

PATROCINA:
Ajuntament de Sant Hilari, Font Vella, Font D'or, Ricard Moragas i Fills, Passtiseria Masó, Estació de Servei BP, Balneari Font Vella, Gritesca, Instal·lacions Pallarols i Hermanos Alum.

ORGANITZA:
Regidoria de Festes i la Comissió de Brrqs.

Educació

LA BALDUFA
ESCOLA BRESSOL

10 Anys !!!

La Baldufa va començar a bategar l'agost del 2009, amb 4 educadores acabades de formar, amb molta feina a fer i poc temps abans d'obrir les seves portes. Al llarg del temps hem anat treballant per encaminar la nostra escola, enriquint-nos de totes les persones que d'alguna manera o altra han format part de la Baldufa: famílies, AMPA, Ajuntament, educadores, practicants i especialment els nostres infants. També hi ha persones que formen part de la comunitat educativa, com són: personal de neteja, jardiner, persona de manteniment i personal de cuina.

A dia d'avui, després de **10 anys**, podem sentir-nos orgulloses d'haver creat una escola propera, activa, comunicativa i de reflexió. Això ha estat possible gràcies a totes les famílies que heu passat per l'escola, confiant-nos el vostre tresor més preuat. Per celebrar aquests 10 anys, el 27 d'abril vam fer una festa amb tots els antics alumnes i els seves famílies, on vam poder gaudir tots plegats d'un dia de retrobaments i ple d'activitats.

Autonomia, consciència sensorial, entorn al nostre abast, escola verda, lligam amb la família i metodologia Reggio Emilia, són els trets que fan única l'EBM La Baldufa. Amb aquestes característiques potenciem el respecte dels nostres alumnes envers el seu procés evolutiu. Reconeixem les seves habilitats i acompanyem a l'infant a desenvolupar-se en la seva totalitat. A la Baldufa, els infants aprenen a través de l'experiència directa, de les sensacions físiques i de tot allò que els arriba pels sentits. Els infants s'inicien en l'observació i la manipulació dels fenòmens que els envolten, tot experimentant sensacions i aprenent a distingir les qualitats dels diferents elements.

Considerem fonamental la relació família-escola, el nostre objectiu és compartir i cooperar amb les famílies durant el procés educatiu dels infants, per tal d'aconseguir el seu desenvolupament integral.

Esperem poder seguir sumant anys per crear nous vincles i perquè l'escola continuï creixent.

I com va dir Loris Malaguzzi, *si es fan coses reals, també són reals les seves conseqüències.*

TOT L'EQUIP EDUCATIU DE L'EBM LA BALDUFA US DESITJA UNA BONA FESTA MAJOR!!!

Hem fet camí...

Aquest curs a l'Institut ha estat un període de canvis i renovació d'energies. Vàrem començar amb un nou equip directiu, i amb la rebuda dels nous alumnes. L'acolliment a l'alumnat nou ha estat possible gràcies a la col·laboració de l'Escola Guilleries i del Col·legi Sant Josep. A la sessió inaugural ens va acompanyar l'escriptora i pedagoga Míriam Clopés. A aquests dos centres, i a la Míriam, el nostre agraïment. Era l'inici del camí, el quilòmetre zero del curs.

El camí ens ha dut a fer néixer una nova revista, el Punt7, a participar en concursos literaris i de lectura, a engrescar-nos un any més en la fira de la ciència Ciència entre Tots, a posar en marxa un hort escolar i a crear un espai de reflexió i convivència, l'espai de lectura.

La mediació ha estat una de les nostres apostes per aquest curs, des del convenciment que cada conflicte és una oportunitat per créixer, que no hauríem de deixar escapar.

De camins n'hem fet molts, reals i figurats. Els alumnes de 4t. d'ESO van fer camí fins a la platja de Blanes, en una Transelva que és ja una cita anual de convivència i coneixement de l'entorn. El seus companys de 1r. de batxillerat no es van quedar curts i, recuperant antigues tradicions, van fer camí, o més ben dit, Camino, de Pamplona a Logronyo, en un exercici de superació personal i assoliment dels reptes. I tots, tots i totes, vàrem començar fent camí plegats, cercant crear aquest esperit de centre, de comunitat educativa, de compartir.

El camí no pot acabar sense els agraïments. Agraïment fort per al nostre company Ricard Madrià, que aquest curs s'ha jubilat, però segueix treballant amb nosaltres com a col·laborador. Agraïment a la Susanna Vilar, que ha estat treballant des de la Regidoria d'Educació acompanyant els centres educatius del poble. Agraïment sincer i proper a tot l'alumnat, a tots i a totes, i a les famílies.

I acabo, amb el meu agraïment especial i sincer a l'Ester, la Sònia, en Jordi i a tots els companys i companyes que, dia rere dia, tenen la paciència i les energies per tirar endavant.

Molt bon camí a tots i a totes, i molt bona festa Major!

Escola Guilleries

En els darrers anys, la societat ha experimentat una important transformació que ha portat a les escoles a replantejar-nos els aprenentatges que els nostres alumnes necessiten i necessitaran i la manera com els docents els proporcionem aquests. Un món global on tot està interconnectat, on és fàcil comunicar-se a quilòmetres i quilòmetres de distància, on la imatge és essencial i la cooperació primordial... ha significat la introducció a les aules d'unes noves metodologies per tal de formar infants, que esdevindran persones, capaces i capaços de viure en un món ple d'incerteses.

El fet d'haver de formar persones, que possiblement treballaran en oficis que encara no existeixen, fa que la nostra feina ja no consisteixi tant en la tasca de transmetre aprenentatges sinó més aviat, en el fet de proporcionar-los eines perquè ells i elles els puguin assolir de manera autònoma.

D'aquí que a l'Escola Guilleries treballem cada vegada més amb una metodologia basada en el treball per projectes, on els nostres alumnes construeixen el seu propi aprenentatge, creen hipòtesis i les verifiquen mitjançant la investigació, treballen de manera cooperativa en petit grup on cadascú té una responsabilitat individual i alhora grupal. Aquesta metodologia ens permet que els nens i nenes adquireixin aprenentatges transversals i transferibles a les noves situacions en què de ben segur, en un futur, es trobaran. També ens permet treballar la relació amb els altres. I és que el fet de treballar cooperativament amb els companys i companyes fa que hagin d'aprendre a comunicar-se, a escoltar a l'altre, a respectar la seva opinió, a argumentar el seu punt de vista, a col·laborar perquè el resultat sigui millor, etc. I tot això, evidentment, amb el suport de les noves tecnologies que inclouen la robòtica, la impressió 3D, la realitat virtual, el llenguatge computacional... conceptes que a molts de nosaltres encara ens sonen a ciència ficció.

Hilariencs i hilarienques, molt bona Festa Major!!!

Llar Infantil LES CENT FONTS
Col·legi SANT JOSEP

La Festa Major ens situa a les acaballes de l'estiu, amb les piles carregades per iniciar amb energia i positivisme el nou curs escolar.

La nostra societat canvia constantment i de forma accelerada, el que avui és nou, demà ja no ho és. Davant aquest marc de futur, incert i variable, l'educació ha de permetre als alumnes desenvolupar un tipus de pensament flexible, obert i divergent. L'originalitat i les habilitats per adaptar-nos a noves situacions esdevenen competències imprescindibles per viure en col·lectivitat. Arrel d'aquesta necessitat educativa, hem iniciat un nou projecte de creativitat, compartit de manera transversal per totes les etapes. L'activitat que dona més visibilitat a aquest pla és l'Innovation Day, un dia al trimestre, especial i diferent, on es deixen de fer les activitats o matèries del dia i tots els alumnes, de forma individual o en equip, amb temàtica lliure, han de portar a terme una acció creativa i de desenvolupament personal.

L'escola és un reflex de la societat, per tant, és imprescindible fomentar la participació, la inclusió i la convivència. Així, els projectes dels nostres centres estan encaminats a assolir aquests objectius d'una manera innovadora i enriquidora, que compartim amb tota la comunitat educativa: hem pintat els murs del pati, hem gravat un vídeo informant del funcionament de l'escola, hem vist interpretacions d'obres d'art pictòriques i d'escultures, hem assistit a l'explicació d'un quadre representada damunt de l'escenari, hem pogut escollir una ruta visitant una agència de viatges, hem exposat oralment allò que hem trobat fent recerca o experimentació...

Per acabar, ens agradaria destacar també que, enguany, El Megàfon, el programa de ràdio dels alumnes de tercer de primària ha estat guardonat en els XVI Premis El CAC a l'Escola. Us felicitem!

Hilariencs, bona Festa Major!

Graduacions

P2 Escola Bressol La Baldufa

P2 Llar Infantil Les Cent Fonts

P5 Llar Infantil Les Cent Fonts

6è Col·legi Sant Josep

6è Escola Guilleries

4t ESO Institut Busquets i Punset

4t ESO Col·legi Sant Josep

2n Batxillerat Institut Busquets i Punset

Beca Toni Guzman

El passat 21 de juny es va fer la festa de graduació dels alumnes de 4t d'ESO de l'IES Anton Busquets i Punset i la festa de l'excel·lència, que dona reconeixement als alumnes que han tret una mitjana de més de 8,5 en el curs. En aquest acte, també es va fer el lliurament de la Beca Toni Guzmán a l'alumne amb millor mitjana dels 4 anys d'ESO. És el cas de la Irina Canaleta Mir, guanyadora de la Cinquena Beca Toni Guzmán, que concedeix la família Guzmán i l'Ajuntament i que està dotada amb 500 euros. Aquesta beca té com a objectiu reconèixer la feina i l'esforç que fan els alumnes al llarg de l'Eso i per això l'alumne que hagi obtingut el millor currículum. Un cop més, des de l'Ajuntament i la comunitat educativa es vol agrair la iniciativa de la família Guzmán i de l'esforç que fan per tirar endavant aquesta beca, compartint amb els estudiants l'esperit de superació i lluita del seu fill, alhora que es manté viu el record d'en Toni.

Premi Fòrum Recerca

El passat 15 de gener, es van lliurar els premis de la 3a edició dels Premis Fòrum de Recerca a la Sala Noble del nostre municipi . L'objectiu d'aquest concurs és el de promoure la recerca en totes les àrees de coneixement, implicant tots els agents que conformen la comunitat educativa per motivar i donar suport a l'alumnat i als centres.

Amb el lliurament d'aquests premis, es va decidir els dos representants de l'Institut Anton Busquets i Punset de Sant Hilari Sacalm a la sisena edició de la Mostra de Treballs de Recerca de la Selva. Així doncs, els 3 treballs seleccionats van ser "Estudi de la pila d'hidrogen" presentat per l'alumne Arnau Puig Vilà; "Anàlisi i comparació de l'explicació dels fets relacionats amb el procés independentista català del 20-S i l'1-O a les cadenes de televisió: TV3, Telecinco i TVE-1" presentat per l'alumne Gemma Masó Casadevall i el treball "Ens protegim correctament de la radiació solar" presentat per l'alumne Clàudia Barcelona Suy. Els dos primers varen ser els guanyadors.

Moltes Felicitats a tots tres!

Coincidint amb el Dia Mundial de l'Aigua, el passat 10 de maig es van lliurar els premis dels ajuts de la Càtedra de l'Aigua. Els objectius principals d'aquestes beques són fomentar la recerca entorn del patrimoni natural i cultural de les Guilleries i aprofitar els recursos que ens pot oferir la Càtedra per dotar als estudiants de batxillerat de les eines necessàries per dur a terme el seu treball de recerca.

Aquests ajuts tenen una dotació econòmica de 550€ i inclouen la cotutorització de l'estudiant per part de personal investigador i docent de la UdG i la Uvic-UCC.

Els alumnes becats pel curs 2018-2019 han estat Anna Canals Moré (IES Montsoriu) amb el seu treball "Estudi del raïm de moro, abundància, extensió i depredadors". Guillem Pladelasala de Rocafiguera (Escorial de Vic, Fundació Privada Vedruna Catalunya), amb el treball "Estudi de nius d'òlibes entre Gurb i Viladrau. Anàlisi comparativa i proposta de custòdia".

Enhorabona!

Premi Ajut de Càtedra de l'Aigua

E

Entitats

BONA FESTA MAJOR!

Aquest any gaudiu del joc "La Laura compra a la Selva"

Comerç i Turisme Sant Hilari Sacalm

Aprofitant el ressò que va tenir el conte "La Laura descobreix la Selva" (editat el 2018), l'Associació de Comerç i Turisme de Sant Hilari Sacalm, juntament amb els comerciants dels altres municipis que formem la Federació de Comerç de la Selva, estem treballant en un joc de taula adreçat als infants.

Com a comerciants i botiguers, anem sempre buscant camins per donar bones experiències de compra als nostres clients. Ens impliquem en projectes de col·laboració amb altres comerços de la comarca i ens inventem iniciatives per dur a terme al nostre propi negoci. El joc de "La Laura compra a la Selva" pretén fomentar la compra de proximitat, responsable i sostenible. Es tracta de convidar a la mainada a conèixer que a tots els pobles s'hi pot comprar tot el que necessitem. A més, incorporem la descoberta del patrimoni natural, cultural i turística dels municipis implicats.

Per donar un caràcter més social i responsable al projecte, comptarem amb la col·laboració dels centres d'inserció de joves amb dificultats que tenim a la comarca. Seran ells qui s'ocuparan del manipulat del joc.

A causa de l'important cost del projecte, cada associació disposarà únicament de 20 jocs de taula que distribuirà una part via sorteig a través d'una campanya de fidelització de clients i la resta a les escoles i biblioteca dels pobles participants. S'ha previst, a més, la construcció de jocs gegants que formaran part d'una activitat participativa i de dinamització perquè en festes de cada municipi es puguin presentar i jugar plegats.

La Festa del Comerç o la Fira Guilleries seran el marc on es presentarà el joc. L'activitat de dinamització del joc gegant, formarà part dels actes d'aquesta fira que ja està molt arrelada a la població.

LA SELVA COMARCA DE L'AIGUA

Federació de Comerç de la Selva

Generalitat de Catalunya

Alimentació

CARNISSERIA CAN BARNET	972 86 87 47
CARNISSERIA CAN CISQUET	972 86 82 67
CARNISSERIA PAGESPETIT	972 86 94 76
CARNS I EMBOTITS HOMS	972 86 82 92
CARNS I EMBOTITS MASÓ	972 86 82 41
EL CELLER D'EN JORDI	659 446 469
FLECA DANÉS	972 86 87 97
FRUITERIA I CELLER J. BAYES	972 87 22 48
MAGATZEM COLLSABENA	972 86 86 05
PASTISSERIA L'ARTESÀ	972 87 39 94
PASTISSERIA MASÓ	972 86 94 85
PEIXATERIA LLORÀ	972 86 83 21
SUPERMERCAT SUMA (LA BODEGA)	972 86 87 10

Equipament de la llar

BOTIGUES ROSSELL SL	972 86 80 79
CAN JOMBO	972 86 83 08
DUCA CAN TORRENT	972 86 80 01
LES GUILLERIES GAMMA	660 232 851

Moda i complements

010 SHS	629 009 590
CALÇATS COMAS	972 86 95 26
CONFECCIONS MONTSE	972 86 94 72
DRAPPS	972 86 93 71
JOIERIA I RELLOTGERIA J. BREIX	972 86 80 57
LA GUILLETA JOIES	972 86 95 15

Regals, artesania i oci

BAZAR EL REGALO	
CASA MIMÓ	972 86 80 52
DECOR-A	972 86 88 33
IRENE FOTOGRAF	972 86 85 01
JEIMAR	972 16 24 01
PLANTES MASÓ	972 87 39 04
VIDEO OCA S.L	972 86 96 76

Restauració i hostaleria

BAR RESTAURANT LA PEDRA LLARGA	972 86 86 77
FONDA RITA	972 86 80 09
HOSTAL TORRAS	972 86 80 96
PIZZERIA VILLAVECCHIA	972 86 95 64
RESTAURANT AQUARI "CAN PINOTXO"	972 86 93 69
RESTAURANT ELS CORTALS	972 86 87 95
VILAR RURAL SANT HILARI	972 87 28 20

Salut i bellesa

BEARTISTS PERRUQUERS	972 86 82 94
FILU CENTRE ESTÈTICA	972 86 84 70
OPTICA XICA	972 86 89 60
PERRUQUERIA CARME GARRIGA	972 86 80 20
PERRUQUERIA I ESTÈTICA SILVIA	972 86 82 65
PERRUQUERIA I ESTÈTICA STYL	972 86 82 70
PERRUQUERIA JOSMAY	972 86 93 48
PERRUQUERIA LOUAN	972 87 21 50
SUY ESTÈTICA I SALUT	972 87 23 56

Serveis

AUTOREPARACIONS TGB	972 86 95 06
AUTOTALLER PAU	972 86 82 35
FACA SL	972 87 20 30
GARATGE GUILLERIES	972 86 88 73
GRÀFIQUES MONTSENY	972 86 84 06
INSTAL·LACIONS J. PALLAROLS	972 86 81 64
MCA DIGITAL DISEÑO I ROTULACIÓN	695 358 717
MONTSERRAT PUJOLRÀS / ASSESSORA TÈCNICA COMERCIAL	972 86 91 84
MOTOS MALET	972 86 90 38
NORVETA CONSULTING, SL	972 00 10 14
PLANXISTERIA MASÓ	972 86 94 23
SH CONCEPT FORMACIÓ	672 371 690
TINTORERIA DESTACA	607 701 113
TROFEUS WANSCAT, SC	610 414 076

Gràcies per la vostra confiança

Bastoners

Un cop més, els Bastoners de les Guilleries hem passat un altre any amb molta alegria i superant-nos cada vegada més. Hem fet noves amistats, compromís, tradició, assajos esbojarrats i sobretot riures. Hem incorporat menuts que cada cop aprenen més a seguir els nostres passos.

A més a més, aquest any és molt especial, hem celebrat el 3r Aplec Jove Bastoner de tota Catalunya. Som una de les colles amb més jovent, per això ens vam engrescar en portar al poble una activitat com aquesta, juntament amb la Coordinadora del Ball de Bastons.

De moment l'any està sent un èxit: hem participat en actuacions com la Fira de la Maduixa a Sant Pol de Mar, La Revolta de la Sega a Santa Coloma de Farners, la primera trobada Bastonera del Gironès a Olot, la Trobada Nacional de Gavà i d'altres.

És una gran satisfacció veure que un ball popular de la nostra terra com aquest té tant d'èxit. Us animem a venir-nos a veure i a participar quan vulgueu. Aquest projecte pretén aglutinar totes aquelles persones, petits i grans, que tinguin ganes d'aportar un granet de sorra a la cultura popular catalana i perquè no, al nostre territori. Ens podeu seguir a les xarxes socials i venir a veure cada divendres.

Finalment us desitgem una molt bona Festa Major i...SALTA, BALLA I PICA FORT!

Aula de Música de Sant Hilari

Aquest curs 2018-2019, celebrem el 10è Aniversari com a aula associada a l'Escola de Música i Conservatori de Vic. L'EMVIC va comptar amb Víctor Sunyol (poeta) i amb Antoni Miralpeix (compositor), i els va encarregar la creació d'una cançó que quedés pel record d'aquest aniversari. Els alumnes de l'Aula de Música van gravar prèviament el so i després es van enregistrar les imatges a la Plaça Gravalosa. El resultat final va ser un vídeo on podem veure tots els alumnes que formen part de la xarxa EMVIC cantant la cançó a indrets emblemàtics del seu municipi. Ha estat tot un honor per l'Aula de Música de Sant Hilari Sacalm que la música l'hagi compost l'Antoni Miralpeix. És un cànon a dos veus molt bonic! L'estrena del vídeo va ser durant les cantates que els alumnes de la xarxa EMVIC fan cada any al teatre de l'Atlàntida. Els petits de la xarxa, el divendres 29 de març, van cantar "El follet valent" sota la direcció de Dolors Vidal, i l'endemà va ser el torn dels més grans amb "La tortuga boteruda" sota la direcció de David Gómez. Va ser espectacular veure'l en aquella pantalla tan gran! Podeu trobar el vídeo, la lletra i la partitura a Google, indicant el títol de la cançó (Cantem perquè estimem) i el nom del compositor (Antoni Miralpeix)

Bona Festa Major!

Rosa Badenas
Coordinadora de l'Aula de Música de Sant Hilari
Directora de la coral Petits Cantaires

ENTITATS

Excèntrica

Novament, Excèntrica s'acosta a aquesta petita finestra que veieu tots, una finestra oberta a tot el poble perquè pugui mirar qui vulgui, i aquest any tenim molt per explicar, encara que potser no cal, ja que aquest any hem compartit amb tots vosaltres l'amor per l'art d'una forma novament molt especial. Ens heu visitat a l'Hostal, heu gaudit de les exposicions a la Sala Canals, vàrem celebrar amb tots vosaltres el Dia Internacional de l'Art que, juntament amb Land Art d'Osor, ha estat la festa de l'Art per excel·lència. I no ens oblidéssim de la Fira Guilleries, un èxit total i absolut per la quantitat de persones que vàreu gaudir de les nostres exposicions.

A Excèntrica, aquest any hem tingut el goig de compartir el nostre espai amb artistes de tot arreu: el Caos d'Osor, les Sagir de Sils, la Dolors i la seva gent de Girona. Però això és només un començament, perquè el nostre veritable objectiu sempre ha estat portar l'art a tots els racons del nostre poble i portar l'Art Guiller a tots els llocs possibles, perquè és un art únic i força valuós.

Feliç Festa Major i que l'art us acompanyi.
Excèntrica Aula-Taller d'Art

Inauguració "Inspirats per Leonardo da Vinci": artistes d'Excèntrica , Francesc Miralpeix (doctor en Història de l'Art) i l'alcalde Joan Ramon Veciana.

Coral Amethysta

La Coral Amethysta està formada per uns 25 cantaires d'Arbúcies i Sant Hilari Sacalm i es va presentar en públic oficialment l'any 1991. Té un repertori extens i variat, amb música vocal de tots els períodes, estils i països. En el seu currículum inclou la interpretació de grans obres corals amb acompanyament d'orquestra, diverses misses, oficis nadalencs.

Foto Flash Sacalm

Foto Flash Sacalm és una entitat d'hilariencs i hilarienques que ens agrada el món de la fotografia. Gaudim aprenent diverses tècniques, com el fotoperiodisme, fotografia nocturna, modelatge, bodegons i fem cursos de tècniques fotogràfiques lightpainting i Photoshop de diferents nivells.

Organitzem diverses activitats anuals, com sortides, cursos... Però el que ens agrada més és presentar-vos les nostres imatges en forma d'exposició, que ubiquem a diversos espais municipals, com Can Rovira i a altres poblacions de Catalunya.

Convidem a totes aquelles persones que també tenen passió per la fotografia, a apuntar-se a Foto Flash Sacalm. No dubteu a contactar-nos a ffsacalm@gmail.com

Us desitgem una Bona Festa Major!

Geganters de Sant Hilari Sacalm

Amigues i amics de Sant Hilari, ja ha passat un any de la passada Festa Major, en la qual vam estrenar la nova geganta, la Magdalena Giralt, esposa del General Moragues. Des d'ençà, hem continuat participant en diferents trobades arreu de la geografia catalana. Tot i així, fins el mes de novembre no tancarem la temporada amb la trobada comarcal a Riudarenes.

En aquests dies de festa, ens fa especial il·lusió poder gaudir amb tots vosaltres de les diferents colles geganteres que convidem per la nostra trobada. Són dies per poder passar-ho bé... i quina millor manera que fer-ho amb els gegants del poble!

No hi ha res com veure el somriure dels hilariencs i hilarienques veient passar els seus gegants. Per tant, animeu-vos a formar part de la nostra colla i, junts, aconseguirem que els quatre gegants sempre ballin pels nostres carrers.

Per últim, us desitgem que gaudiu de tots els actes d'aquesta Festa Major i, en especial, de les nostres cercaviles.

En Bernat, la Blanca, en Moragues, la Magdalena i els gegantons de la mainada us desitgem una gran festa!

Salut i fal·lera!

Orquestra Jove de la Selva · Fundació ·

Som l'Orquestra Jove de la Selva. Amb els més de cent joves que en formem part, ens ha fet molta il·lusió poder gaudir d'un any d'intercanvis.

La corda ha anat a Rossell (València), el vent a Palma de Mallorca i el vent inici a Baule (França).

L'experiència de compartir la música amb companys, amb qui sovint no tenim ni la mateixa llengua, és ben màgica! Ens posem davant la partitura, i al seguir al director tot flueix, tot s'uneix en un sol so i creem, del no res, un discurs, una expressió, un sentiment... la música! Ja ho diuen que la música no té fronteres!

Els hem acollit a casa nostra, igual que hem anat a casa seva, compartint i gaudint de l'intercanvi cultural, geogràfic, culinari i humà, a part del musical.

I tornem a casa amb la motxilla ben plena d'experiències i nous amics que sempre més formaran part de nosaltres.

Molt bona Festa Major!

ENTITATS

ASSOCIACIÓ PUNTS DE L'AIGUA SANT HILARI SACALM

En un entorn com les Guilleries, on la natura és ben visible, sovint la bellesa de les flors queda empetitida davant la magnitud del bosc. És per això que, l'Associació Punts de l'Aigua ha iniciat la col·lecció de les seves flors, perquè el col·leccionista i lector les pugui conèixer de prop i posar-les nom. Des del blau de la foixarda, al blanc delicat de l'estramoni, trobareu milfulles belles.

D'altra banda, l'Associació Punts de l'Aigua va editar la col·lecció de fonts de Sant Hilari Sacalm, i és de menester tornar a agrair al programa de la Festa Major i, a tall d'homenatge pòstum, a la feina desinteressada i les explicacions que ens va fer en Josep Masó Solà, que ens ha ajudat a donar a conèixer amb els nostres punts de llibre les nostres fonts.

Cal també esmentar la col·laboració de la Biblioteca Municipal, que anuncia els guanyadors del Concurs de Punts de Llibre, coincidint amb la Trobada d'Intercanvi de Punts de Llibre, que continua celebrant-se cada any i la propera primavera ja complirà el seu 10è aniversari.

Un punt de llibre pot ser la marca que ens deixa l'esma tranquil·la quan no podem continuar una lectura, però des de Punts de l'Aigua desitgem que també us sigui un punt de partida per conèixer el nostre entorn.

Gaudiu i passeu una molt bona Festa Major!

grup sardanista Sant Hilari

Una altra Festa Major ha arribat, plena d'activitats i alegria!

Des del Grup Sardanista Sant Hilari volem agrair aquesta oportunitat que ens dona l'Ajuntament per explicar què anem fent.

Primer de tot, ens agradaria engrescar la gent de Sant Hilari que s'afegís a la nostra entitat a fer país. La sardana és el nostre ball per excel·lència, però mica en mica veiem com els i les catalanes perdem l'interès en conèixer-la i ballar-la. I creiem que això no pot seguir així! Des del Grup Sardanista hem seguit organitzant els vespres dels dijous de juliol i agost, a la Plaça Porxada, les sardanes a la fresca. També hem continuat fent les Sardanes Vermut de diumenge al migdia, una iniciativa que vam endegar l'estiu passat i que va tenir molt bona acollida.

El passat 18 d'agost, es va celebrar un nou Aplec, sent la d'enguany la 33a. Edició. A nivell gironí, l'Agrupació d'Aplecs de les Comarques Gironines celebra els 50 anys d'història. El passat 22 de juny s'organitzà una gran ballada i dinar popular a Empúries, on s'hi van aplegar sardanistes de tot Catalunya. També volem destacar l'activitat sardanista que hi ha a la Catalunya Nord, sent Perpinyà la Capital de la Sardana 2019.

Us engresquem a venir a ballar amb nosaltres i bona Festa Major!

TORNEMI ART

Paraules Revoltades

Aquesta és una petita crònica de Paraules Revoltades, recital de música i poesia que va tenir com a convidats d'honor els poemes d'en Lluís Serrano. Tornemi Art no volia celebrar un acte durant la setmana de Sant Jordi sense que ell hi fos present.

Amb puntualitat, amics, familiars i amants de la poesia, van anar omplint la sala noble de l'antiga Cooperativa dels Roders de Sant Hilari Sacalm. La pianista va encetar els Valsos Poètics d'en Lluís Granados, que ens van acompanyar entre intervenció i intervenció. Al llarg d'una hora i mitja alternarem records, poesia i música, com també poemes dels llibres que en Lluís ha publicat individualment, poemes que han format part de projectes solidaris, poemes oferts als infants perquè hi posessin color (o als músics perquè els acompanyessin amb les seves notes), poemes que en Lluís va dedicar generosament a diferents llocs i establiments de Sant Hilari... Vam escoltar també els versos que l'absència d'en Lluís ha inspirat.

Com vam dir en un moment del recital, a en Lluís la poesia el va ajudar a viure i a nosaltres, aquella tarda, ens va permetre recordar-lo. A la foto de grup que ens vàrem fer al final, vam cridar: Lluiís!

No disposem de prou espai per posar la relació de tots els participants a la vetllada, trobareu més informació de l'acte a https://www.facebook.com/Tornemi.Art

I, si voleu estar al cas de les activitats i accions impulsades per Tornemi Art, també som a http://tornemi.cat/i https://www.instagram.com/tornemi_art/

GTSH GRUP DE TEATRE DE SANT HILARI

Torna l'estiu i és hora d'escriure una miqueta sobre el Grup de Teatre de Sant Hilari.

El cas és que cada any expliquem gairebé el mateix: obres fetes, concursos participats, premis rebuts ... i no està malament, però volem fer quelcom diferent. Aquest any us explicarem una història, una història que ens inspira:

Hi havia una vegada un Roure que anhelava ser els més alt de tots. Li havien dit que des d'allà dalt es veia una vista preciosa i ell no podia pensar en res més. Els seus veïns li deien que mirés el seu entorn, els animalons, les plantes, els camins .... però ell només es concentrava en assolir la major altura.

Va arribar el dia. Ja era el Roure més alt de tots i va confirmar que realment, des d'allà dalt, es veia una vista extraordinària.

Però des d'allà dalt, escoltava les converses dels seus companys, els sentia parlar de nens jugant a corda, de gossets corrent, de papallones aletejant i d'una gran quantitat d'éssers que ell mai podria distingir des de tant amunt. Tampoc els coneixia d'abans, havia estat massa concentrat en arribar ben alt. Fi.

Som una companyia amateur i, a diferència del nostre Roure, a nosaltres ens agrada gaudir de la nostra gent i de la del nostre entorn. Només dir-vos que sou l'energia que ens mou i que fa que seguim creixent, però poc a poc.

Bona Festa Major a tots

Estem engrescats i així volem continuar

Que la coral Veus Alegres està travessant el moment més dolç de la seva història és quelcom que queda palès en cada un dels concerts que ofereix. Allí, i també als assajos, es veu el nou esperit de tots els seus membres i la satisfacció que s'obté del treball quotidià, cosa que fa gaudir de cada actuació. A nivell musical, el creixement ha estat important. Això ha permès afrontar reptes fins ara inassolibles, com l'actuació a l'església de la Madeleine de París, o els concerts que donarem el proper mes de desembre al Viena Advent Festival 2019, al City Hall de l'Ajuntament de Viena, a una missa cantada i al palau de Schönbrunn.

Tots els membres de la coral estem engrescats i així volem continuar. Sota la direcció d'en Xavier Garriga, hem aconseguit consolidar un grup humà de molta qualitat i molt transversal, on no importa l'edat, ni les diverses posicions socials i polítiques. Al grup hi ha una acceptació implícita de cada membre, cadascú amb la seva personalitat i les seves peculiaritats, cosa que fa possible el creixement constant de la coral.

L'aportació de la música en totes les seves varietats i el món coral a la comunitat, és d'un valor incalculable per tots els beneficis que comporta, tant a nivell social, cultural, personal, de salut, econòmic, de benestar... Avui no podríem viure sense ella.

L'any passat, de nou, ens va visitar el grup familiar CATATXECS, que ens va regalar un concert extraordinari. La nostra relació amb aquesta família és molt bona. Gràcies a això, vam poder organitzar una visita a Txèquia, on vam oferir dos concerts, un a Olomouc, que vam compartir amb la coral local Salve i amb la soprano Cecilia, i un altre a Praga, on vam cantar el dia següent una missa a l'església de Sant Tomàs, cooficiada pel nostre Mn. Carles Giol. També cal deixar constància dels intercanvis que continuem fent i que el passat mes d'abril ens van portar a l'Auditori de Manresa, on vam cantar amb les corals Eswèrtia i Flor de Boix.

No podem passar per alt en aquest article l'adéu a Mn. Carles. Fou una persona sempre implicada en la coral, un membre més, així el consideràvem, i ell ho agraïa. Ens va ajudar en tot el que va poder, i sempre estava a punt per col·laborar i obrir-nos alguna porta que, probablement, hauria estat tancada si no hagués estat per ell. Va ser fonamental per poder fer el concert a Roma, i va ser el suport en el de París a la Madeleine, a Montserrat, a la Sagrada Família, a la catedral de Santiago de Compostel·la, a Praga i a molts altres llocs. I sempre que podia ens acompanyava i ens obsequiava amb els seus acudits i les seves aportacions. Sempre el recordarem.

Tenim a l'horitzó la celebració del nostre 75è aniversari, el proper any 2021, en el qual ja ens hi estem esmerçant i pensant en projectes que volem desenvolupar.

Us desitgem de tot cor una molt bona Festa Major!

Josep M. Bonvehí Mas
President Coral Veus Alegres

Mai oblidarem a Mn. Carles, que tant ens va ajudar

Via Crucis Vivent

Com cada any l'Ajuntament ens demana que fem un escrit de la nostra Associació, de les nostres activitats dutes a terme durant l'any i així poder-ho plasmar dins del programa de la Festa Major.

Però aquest any ens dol molt escriure quatre ratlles.

De tots és coneguda la pèrdua del Mossèn Carles Giol i tots en coneixíem les seves virtuts humanes, però el que sí en volem dir des de la nostra entitat, és que Mossèn Carles des del primer moment que va arribar a Sant Hilari es va desviure pel nostre Via Crucis.

És cert que la nostra representació està molt vinculada a la tradició religiosa, dins d'uns paràmetres d'espectacle molt visual, però al mateix temps molt íntims. El mossèn en va saber copsar aquest detall i en va ampliar el lligam, va fer renéixer "els misteris", valorant-ne l'espectacle.

La seva aportació va ser molt valuosa per nosaltres. Descansi en PAU.

Voldríem recordar que, i malauradament és una problemàtica que es troba en la majoria d'Associacions, estem subjectes a unes despeses que cada vegada es van fent més grans, i que part nostra intentem que no se'ns incrementin, l'esforç és majúscul.

I és aquí on volem fer una crida a què la gent es faci soci de la nostra entitat, amb aquesta petita col·laboració ens permetrà poder continuar amb la nostra tradició. Us adjuntem l'enllaç ***(Fig.1)*** per a l'afiliació.

Finalment, com cada any, volem agrair a totes les persones que han contribuït a què la nostra festa acumuli un any més d'història. També volem agrair a les empreses, associacions i entitats locals o foranes que desinteressadament han fet possible que el Via Crucis Vivent de Sant Hilari Sacalm s'hagi pogut dur a terme de nou.

MOLTES GRÀCIES PER AJUDAR-NOS i MOLT BONA FESTA MAJOR.

Figura 1

Foto cedida per PITA BORRAS

Pessebristes

Aquest any l'associació vol dedicar l'escrit al Mossèn Carles Giol, que ens va deixar el passat 31 de maig. Ell va formar part de l'associació i li volem donar les gràcies per col·laborar amb tots nosaltres.

Us deixem un escrit que va fer el mossèn i va ser publicat a la revista de la 38ª Trobada de Pessebristes de Catalunya i Balears, que es va celebrar a Sant Hilari Sacalm.

Encara aquell estiu lluu des de dalt...
Encara hi ha pastors aquí a la terra...
Encara el cant de Pau lluita amb la guerra...
Encara el món, si viu...viu el Nadal!
(Nadala 1965 de Mn. Francesc Planas , fill de Sant Hilari Sacalm)

Ens demanen unes ratlles de salutació per a la Trobada de Pessebristes de Catalunya i les Illes, que enguany es fa al nostre poble. Ho fem amb més il·lusió que traça. No cal dir que els pessebres els he rebut de Sant Francesc d'Assís:

L'home que anomenava germana a la pobresa:
Buscava fer-nos Déu ben proper, amb carn i cara humana, envoltat de pastors -els marginats de la societat, en diríem ara – una menjadora, palla, l'ase i el bou, símbols de la senzillesa i de la pau. Això sí, amb Josep i Maria, serens i acollidors, davant el Misteri i les circumstàncies d'aquell naixement.

Els pessebres ens han arribat de mil maneres, però sempre, com diuen aquests versos de Mn. Planas, amb un estel d'il·lusió. Figures guardades, potser a la capsa de les sabates, pastors, amb qui ens volem sentir una mica identificats, perquè, tots, almenys aquell dia, aquella nit, com diu el Poema de Nadal, de Josep Mª de Sagarra, "volem ser gent de bona voluntat"; pessebres d'artistes i pessebres d'infants, amb cases més altes que les muntanyes i els rius de plata amunt i avall. També els Reis van fer camí des de darrera les muntanyes; davant aquest pessebre, tota la família hi canta i hi prega demanant Pau. I permeteu-me recordar el poeta de l´encapçalament: "Encara el món, si viu ... viu el Nadal!"

Diorama on es veu representada la casa Pairal del Giol, a Santa Coloma Sasserra. Allà hi va passar la infantesa Mossèn Carles Mª Giol.

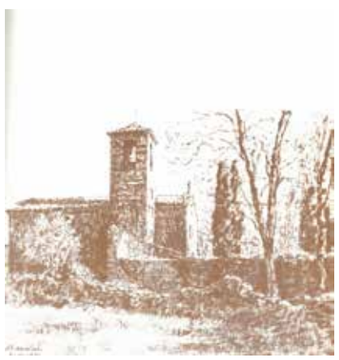

Església de Santa Coloma Sasserra on descansa en Pau.

Carnet de l'associació de Mossèn Carles Mª Giol.

He vist pessebres de casa nostra i també d'altres terres. A Rwanda, a l'Àfrica, on he viscut molts anys de missioner, els pessebres encara eren més senzills. El de l'església de la Parròquia no tenia gaires secrets. Una taula, coberta amb fulles d'eucaliptus (allà no hi ha molsa), els tres personatges i uns pastors equipats amb impermeables i fulles de plataner i alguna figura d'ovella o vaca. Però el més interessant era el dia de Nadal. Acabada la missa, amb cants i danses a desdir, tota la mainada corria a veure el pessebre. Amb molt de respecte es posaven al voltant, amb silenci, admirant l'art i la bellesa, amb algun sospir de "oh!", posant-se la mà davant la boca. Llavors venia el gest bonic, tots portaven el seu present: dins un petit tros de drap, uns quants grans de mongetes tendres. Els deixaven davant la cova (cal dir que aquells dies a Rwuanda és en ple estiu i comencen les collites), i deien: "les primícies per Umwana w´Imana (el Fill de Déu), ja que és ell qui ens ha donat la collita, nosaltres li fem aquest petit present".

Que a casa nostra no es perdin les tradicions i costums, com la del pessebre a cada casa. L'Associació de Pessebristes de Sant Hilari hi col·labora amb art, esforç , temps i paciència. Exposicions, concursos, visites a altres associacions de les comarques veïnes i amb el pessebre gran de la Parròquia, fet amb els nens i nenes de la catequesi i amb l'ajuda de pares i mares. El diumenge abans de Nadal, en una celebració festiva, beneïm i inaugurem el pessebre i l'arbre de Nadal que, si en algun lloc no pot faltar, és, precisament , aquí a la terra dels avets . Els pares tenen cura d'ornamentar-lo amb els dibuixos i estels dels infants de la catequesi. I des de més lluny avis i àvies s'ho miren cofois..., amb l'objectiu de l'aparell fotogràfic a punt. Un tast ja de Nadal.
Que la breu estada a Sant Hilari i aquesta trobada us siguin ben agradables i profitoses!

(Mn. Carles Mª Giol, rector)

L'estiu ha arribat i amb ell hem acabat el curs escolar 2018-2019. Un curs que ens ha portat un nou equip directiu ple d'iniciatives, com la jornada familiar que es va fer el desembre i que va tenir molta participació.

Els alumnes de 1r de Baxillerat han recuperat la tradició de fer la ruta del camí de Sant Jaume i els de 2n d'ESO seran els protagonistes de Ràdio Sant Hilari. Parlant dels de 3r d'ESO destaquem que continuen duent a terme la seva tasca de servei comunitari, mentre que els de 4t d'ESO han dut a terme el seu viatge de fi de cicle a Mallorca. Els de 1r de Batxillerat han recuperat la sortida que es solia fer al Camí de Santiago i els de 2n de Batxillerat han acabat els seus treballs de recerca. També s'ha creat la revista de l'Institut, i l'hort i la biblioteca comencen a funcionar!

Com cada any, hem rebut amb il·lusió els nous alumnes que han entrat a formar part d'aquesta gran família i ens sentim orgullosos dels que ens deixen per començar nous reptes. Endavant!

Recordar-vos que l'escola és de tots i l'AMPA és un puntal per al bon funcionament d'aquesta. Us animem a formar-ne part! Tots sereu benvinguts.

Bon estiu i fins setembre!

AMPA Guilleries

Des de l'AMPA de l'Escola Guilleries aquest ha estat un curs ple d'activitats. A la tardor, vam recuperar la volada d'estels, una activitat que ja s'havia fet al poble fa anys i que va ser tot un èxit. Els nens i nenes van fer el seu propi estel, acompanyats pels seus pares, i el van fer volar al Pla del Vent tot menjant xocolata desfeta.

Per celebrar l'arribada del Nadal, com ja és tradició a la nostra escola, vam celebrar el concert de Nadal, que també va ser un gran èxit, amb el pavelló ple de gom a gom i els nens i nenes interpretant i ballant temes de Personatges Singulars.

Al febrer, vam participar en la 2a Xocolatada Solidària que organitzava l'hospital Sant Joan de Déu, amb la qual vam arribar a recaptar 438 euros, que es van donar íntegrament a projectes pioners en la investigació i tractament del càncer infantil.

Aquest curs hem posat en marxa també tallers per a famílies. El primer, dedicat al Món interior del nen, i pensat per a famílies d'Educació Infantil. El segon, Explorant tresors familiars, fet per a les famílies i nens d'Educació Primària.

Al mes de maig vam organitzar, juntament amb en Dani, el nostre professor d'Educació Física, la 7ª Bicicletada, que ens va portar a descobrir racons del nostre entorn i que va comptar amb un bon nombre de participants!

Com a membres de la Taula de Ciutadania de l'Ajuntament, estem col·laborant en el projecte Maletes Viatgeres, aquest any dedicat a treballar per millorar la convivència a nivell municipal.

D'altra banda, com a AMPA, fem aportacions a l'escola amb l'objectiu de millorar-ne la qualitat educativa. Hem col·laborat arreglant l'hivernacle i el galliner, com també el sistema de so de l'espai on es fan les obres de teatre. A més a més, hem aportat mobiliari nou adequat a la metodologia de treball destinat a projectes que duu a terme la nostra escola. També hem invertit en projectors i pissarres que permetin incloure les noves tecnologies a les aules, i en instruments i material de música per seguir innovant en aquesta matèria.

Finalment, arribant ja l'estiu, hem finalitzat el curs amb una gran festassa. Un dia ple d'activitats per a tota la família. Al matí vam tenir jocs de fusta gegants, vam pintar cares i vam fer un concert amb la Cuca Animadora. A la tarda, la tan esperada gimcana de final de curs, que ens porta a divertir-nos amb amics i família pels racons de Sant Hilari.

En definitiva, aquest ha estat un any viscut intensament!

I amb aquesta energia i ganes de passar-ho bé, l'AMPA de l'Escola Guilleries us desitja la millor Festa Major!

APFSHS

La Comunitat que formem **l'Associació de Pares de Família de Sant Hilari Sacalm (APFSHS), el Col·legi Sant Josep i la Llar Infantil les Cent Fonts** volem expressar el nostre condol i acompanyament a tots els familiars de Mossèn Carles i a tots els seus col·laboradors més propers.

Mn. Carles era membre de la Junta de la nostra Associació i, tot i els darrers temps, sempre assistia a totes les reunions, així com també a les nostres assemblees i diferents actes i celebracions escolars durant el curs.

Ell sempre tenia una paraula senzilla però directa per dir-nos que a més d'educació en coneixements és imprescindible l'educació en valors. Insistia en la importància que els nostres alumnes creixin essent generosos, servicials amb els altres, justos, etc.

A Mn. Carles li agradava sentir els alumnes jugant al pati i als estius, quan tothom estava de vacances, sempre deia que enyorava aquest acompanyament. Quan entrava a l'escola, els alumnes l'envoltaven i el saludaven. Això el feia content i el cert és, que sempre aprofitava l'hora d'esbarjo per venir-nos a veure.

Amb els mestres, professors i secretàries hi tenia molt bona relació i establia conversa amb gran facilitat a partir d'una notícia que havia llegit, un apunt d'educació, una broma, etc.

Mossèn Carles, gràcies per tot el que hem pogut compartir! Ha estat per a nosaltres una persona exemplar i molt estimada!

El trobarem molt a faltar!

Descansi en Pau!

ENJOY CHILDREN
SOCIAL JUMP

TALLER JUGAR AMB PARAULES : és una descoberta vital, poder posar contingut a qui soc, qui són els altres, als valors, a tots els detalls que m'envolten, a cada element de la natura, etc. Juguem! Tenim un conjunt de jocs bàsics i també fem jocs creats especialment per a cada infant. A més d'altres activitats creatives, artístiques i dinàmiques. A l'estiu, cada dia anem a la natura, a localitzacions diferents pels voltants de Sant Hilari Sacalm. Durant el curs, acostumem a ser a la Casa de Cultura.

A l'estiu: també al setembre!

Durant el curs escolar:
Divendres, de 17:15 a 19:00 h: Per a nenes i nens de 5 a 12 anys.
Divendres de 16:45 a 17:15 h: infants de 1 a 4 anys, acompanyats de mares i/o pares.

TALLER DE DANSA CONTEMPORÀNIA: Per a gent jove amb moltes ganes de descobrir totes les possibilitats corporals pròpies, experiències múltiples, coreografies, creació d'espectacles, expressivitat i comunicació corporal, tècnica, etc.

A l'estiu: Tallers intensius

-Del 8 al 12 de juliol, de 18:30 a 20:00 h
-Del 2 al 6 de setembre, de 18:30 a 20:00 h

Durant el curs escolar:
Dijous: de 17:30 a 19:00 h

CONTACTE:
enjoychildrengroup@gmail.com
632511977

Amb Blanca Pugés

C.E.S. HILARI Font Vella

Des del Club Esportiu Sant Hilari Font Vella, no podem fer altra cosa que estar molt contents per la trajectòria ascendent que està seguint el Club els darrers anys:

A nivel de futbol base, cada cop tenim més jugadors i això està permetent tenir una continuïtat en els grups, de manera que el futbol dels nostres equips millora any rere any: hem pogut consolidar el Cadet, l'Infantil disposa d'una plantilla àmplia i amb gran qualitat, hem mantingut dos Alevins una altra temporada, el Benjamí ha fet un joc espectacular al cap de l'any, els Pre-benjamins han fet un gran paper al Consell Comarcal i l'Escoleta ha treballat tant bé, que alguns han pogut acabar la temporada amb els Pre-benjamins.

El primer equip ha fet una temporada espectacular: ha acabat en tercera posició d'un grup molt competitiu i ha quedat molt a prop de l'ascens directe a Tercera Catalana.

Hem engegat l'equip Femení que, tot i que ha tingut diverses baixes, ha pogut acabar la temporada del seu naixement.

Totes aquestes grans fites ens impulsen a intentar fer un pas més de cara la propera temporada i a mirar d'aconseguir consolidar el Femení, per la qual cosa necessitem que més jugadors s'animin a unir-se al Club; aconseguir l'ascens del Primer Equip i seguir millorant el futbol base. Per fer-ho, seguirem comptant amb la doble Coordinació esportiva i administrativa i una plantilla d'entrenadors, que ensenyaran els valors del nostre Club als nostres jugadors i els conduiran per aprendre a gaudir del futbol i del joc en equip. #socdelsanthilari

club bàsquet SANT HILARI

Cada any en aquestes dates, es demana a les entitats del poble que facin un petit escrit pel programa de Festa Major, i cada vegada és la mateixa sensació i el mateix pensament el que tenim quan això passa: quina sort poder-ho fer, quina sort poder seguir comptant amb l'entitat del bàsquet!

En una època on l'oferta esportiva és tan enorme, resulta tot un repte seguir coexistint amb la resta d'esports. Fa dos anys enrere, en aquest mateix programa, compartíem amb el poble el nostre objectiu com a club: apostar per un nou projecte on s'engresqués i es tirés endavant altre cop el Club Bàsquet Sant Hilari (tot fent esmena i reconeixement als tres equips amb els quals comptàvem).

A dia d'avui, ja hem passat de tres a cinc equips, encara amb perspectiva de seguir creixent. A més a més, ho fem amb una gent sana i jugant net i amb esforç, ja que just aquesta temporada un equip del club s'ha emportat el guardó als valors de l'esport. Moltes felicitats altra vegada a l'equip del pre-mini!

També ens agradaria recordar que la junta fundadora del club va ser finalista al Mèrit Esportiu de l'any. De fet, a l'hora de presentar-la com a candidata, s'adjuntava una fotografia del programa de Festa Major de l'any 1988. Tot un tresor.

Tant de bo d'aquí 30 anys poguéssim fer el mateix. Poder mirar enrere i veure que el bàsquet segueix viu. Visca el Bàsquet Sant Hilari i, sobretot, visca tota la gent que el fa possible!

Bona Festa Major a tothom!

ENTITATS

Club Tennis
Sant Hilari Sacalm

Un any més, la junta del Club Tennis Sant Hilari agraeix aquesta secció del programa de la Festa Major, l'oportunitat de poder donar a conèixer al poble les activitats i novetats que s'han dut a terme durant l'any en el club. D'aquestes, entre d'altres, en podem destacar:

El XXXIè Open Josep Masó de Tennis.

El Torneig de Tardor i Primavera de Pàdel.

La Lliga d'Hivern de Tennis i Pàdel.

Les Americanes i comarcal de pàdel.

El campus d'estiu de tennis i pàdel.

A més, una de les novetats d'aquest any és que hem tingut un canvi de junta. Aquesta està formada per un grup de joves del poble que han entrat amb força i ganes de tirar el club endavant, oferint un ventall d'activitats diverses per a tothom i així poder gaudir-ne tots junts.

Per concloure aquest escrit, volem donar les gràcies a tots els socis, patrocinadors i a l'Ajuntament, que any rere any segueixen amb nosaltres, atès que sense ells el funcionament del Club Tennis no seria possible, essent aquests indispensables.

Molt bona Festa Major 2019!

GRUP EXCURSIONISTA FORCES, FORTS I FERMS DE SANT HILARI

Una vegada més tornem a ser amb totes vosaltres i ens agrada la possibilitat de poder-vos fer cinc cèntims del que ha set i estat sent el nostre any. La temporada l'estem omplint amb el màxim de sortides a la muntanya, com per exemple el Coma de Vaca, el Pedraforca, sense oblidar la pujada del pessebre a Sant Miquel de les Formigues. També hem col·laborat en l'organització de la Trail Guilleries, cursa en la qual hi hem posat molta energia, per portar-la al màxim nivell de les curses de muntanya.

Des dels Jardins de Can Rovira, on hi tenim el local i el rocòdrom, continuem gestionant els carnets federatius de la FEEC i FEDME, per a tots els que volen practicar als esports de muntanya. L'entitat continua posant a disposició de tothom material de lloguer, com raquetes de neu, kits per fer vies ferrates, material d'escalada, així com mapes per fer tot tipus de sortida sense perdre's.

Tant si sou dels que us perdeu per la ciutat, com dels que busqueu un racó de muntanya perquè no us hi puguin trobar, no us deixeu perdre l'oportunitat de conèixer el món amb els peus!

BONA FESTA MAJOR!

indrets

Heu pensat mai, que en els dies que vivim la majoria de les persones tenen el cervell cansat de la rutina i el cos desactivat? Doncs això també els hi passa als més petits de casa nostra.

Una setmana a les rutes d'Indrets es tradueix a desconnexió. Són uns dies de tornar a activar els sentits, els músculs de tot el cos i relaxar la ment. Durant uns dies, convivim tots plegats, compartim, prenem decisions collectivament, i sempre a l'entorn natural.

Són un dies d'estar lluny dels més estimats, d'aprenentatge, de superació personal... on tots tornem més grans i més autònoms i espavilats.

Un any més, doncs, seguim amb els campaments pels petits (de 4 dies), les rutes dels mitjans per les Guilleries (de 6 dies) i les rutes més enllà dels nostres boscos dels més grans (de 6 dies).

Com l'any passat, ho tornem a fer perquè creiem en aquest projecte, perquè és molt positiu per a tots els que en formem part. Així que, molt bona Festa Major, i no us descuideu, de tant en tant, de desconnectar i sortir a caminar per l'entorn tan privilegiat que tenim a la nostra vila.

MOTO CLUB Sant HILARI

Aquest any, organitzarem 2 curses. Una el dia 5 de maig, del campionat de Lliga Catalana de Motocròs i l'altra durant la tardor/hivern, del Campionat social. Voldríem destacar alguns dels pilots del Moto club Sant Hilari i els seus resultats:

La Carla Magallón, va estar subcampiona de Catalunya durant 4 anys i 1 any campiona. El 2017 va ser campiona de la Lliga Catalana. També va acabar com a tercera classificada durant 3 anys en el Campionat d'Espanya de motocròs. Va competir en curses de nivell Europeu, incloses proves del Campionat de Món, on ha estat la primera catalana en puntuar. Aquests últims 3 anys, també compagina les curses del nostre país amb les del campionat francès. Val a dir, que la Carla és una font d'inspiració, ja que tot i la complexitat de tantes curses i entrenaments, ha estat capaç d'estudiar el Grau de Química, cursar un Màster i actualment està fent un Doctorat.

Per altra banda, en Joan Vilalta, també pilot del moto club Sant Hilari, va acabar en 1a posició de la Lliga Catalana el 2017, l'any passat campió de Catalunya de resistències i 4t del Campionat de Catalunya de Motocròs. Actualment va 1r de la Lliga Catalana Mx3, 3r del Campionat de Catalunya Mx3 i 4t del Campionat d'Espanya de Màster 35.

Com sempre, us animem a que us apropeu al nostre circuit i, a part de gaudir d'un entorn idíl·lic, pugueu veure de primera mà una cursa de motocròs.

Salut, gas i bona Festa Major.

Joan Aguilar pilot del Moto Club Sant Hilari

ENTITATS

Societat Esportiva d'Ocellaires de Sant Hilari

En primer lloc, bona Festa Major de part de la Societat Ocellaire de Sant Hilari. Aquest any, ha estat un any en el qual hem canviat de junta, han entrat a formar-ne part gent jove amb ganes de tirar endavant la societat i amb propostes de projectes, com seria el de crear un local social on poder dur a terme tot el que ens proposem. Tot i els entrebancs que ens posa l'administració per poder dur a terme la nostra afició, cada cop som més socis.

Aquest any, hem celebrat el 45è Concurs Ocellaire. Vam creure convenient canviar l'emplaçament habitual (vam passar de la plaça Moragues a la plaça Gravalosa) i va ser un canvi encertat, ja que la nova ubicació va agradar molt a tothom. El dia de l'esdeveniment ens vam trobar amb un cel ennuvolat, no gaire adient per fer el concurs, però cal dir que, tot i el mal temps, va ser una jornada de deu, atès que tot va sortir rodat. Esperem que l'any que ve puguem celebrar una altra festa com aquesta.

Des de la junta, volem donar les gràcies a l'Ajuntament perquè sense ells no ho podríem haver dut a terme.

Gràcies, i fins l'any que ve!

Penya Barcelonista de Sant Hilari

Apreciat Penyista, primer de tot, volem demanar la llibertat dels presos polítics i el retorn dels exiliats, el dret a un judici just, a la llibertat d'expressió i a l'autodeterminació.

Acabem una altra temporada que ha estat bastant bona a nivell de Club. Aquest any, tot i alguna gran decepció, s'ha tornat a guanyar la Lliga de futbol, la de futbol sala, la d'handbol i la d'hoquei patins. El bàsquet ha guanyat la Copa del Rei. En totes les seccions professionals s'ha lluitat fins al final pels grans objectius. Menció apart mereix el futbol femení, la gran alegria de la temporada. Tot i no guanyar, van assolir la final de la Champions Femenina. Un fet històric al Club.

Pel que fa la Penya, cal destacar que continua pujant el nombre de socis i la participació en tots els actes organitzats. Gràcies a tots vosaltres, es pot continuar fent l'arrossada, la gran Quina de Nadal o la barraca de Festa Major, entre d'altres.

Aquest any celebrarem els 50 anys de la fundació de la Penya. Estem preparant una gran festa per celebrar aquesta efemèride. Esperem que sigui tot un èxit organitzatiu i participatiu. Ja us anirem informant.

Ja per acabar, només agrair la confiança en la penya més antiga de la província de Girona i esperar que la propera temporada podem aixecar tots els títols possibles i seguir gaudint del nostre gran Club.

Visca el Barça, visca la llibertat i visca Catalunya!

Tennis Taula

Any rere any, i ja gairebé en fa vint, el Club Tennis Taula aprofita aquesta secció del Programa de la Festa Major per donar a conèixer les fites de la nostra entitat. Aquesta temporada ha estat dura. Les circumstàncies personals dels qui fa ja fa anys que juguem van canviant i malauradament, no sempre tenim el temps necessari per dedicar-nos a tot allò que volem. Però, combinant algun entrenament i els caps de setmana, hem tirat endavant la Lliga. No ens ha anat gens malament. Hem quedat quarts, una posició que gairebé no somiàvem al principi de la Lliga i que és la mateixa de la temporada passada.

A les poques competicions individuals que hem pogut anar, cal destacar el tercer lloc de la parella Miquel Guti i Jordi Fogueras, al torneig de dobles que es va fer a Arbúcies. En Miquel també va fer un molt bon torneig de veterans, quedant en quarta posició.

Cada any animem a la gent gran o petita, noi o noia..., en fi, tothom que vulgui apuntar-se al Club. Només essent colla podem seguir endavant i no deixar que una entitat del poble desaparegui. Més que mai apostarem per la canalla. Posant-nos en contacte amb les escoles del poble, farem el possible per la formació dels joves. Només així, veiem futur pel nostre esport a Sant Hilari.

Les taules del pavelló són a disposició de qui vulgui. Podeu demanar informació a la recepció de la piscina del poble. Segur que us ho passeu molt bé fent unes partides!.

Molt Bona Festa Major a tothom!

Societat de Pesca Esportiva La Gorga de Sant Hilari

A la Gorga, a part de ser pescadors, també som defensors dels nostres rius i del medi natural.

Un any més, seguim denunciant les captacions d'aigua, l'abocament de deixalles, els moviments de terres que maten els rius, la utilització de pesticides i herbicides... En definitiva, lluitem amb l'esperança que els culpables de totes les agressions algun dia prioritzin protegir la natura abans que omplir-se les butxaques de diners.

Ja fa temps que la Gorga i l'Ajuntament treballem per habilitar un camí de Sant Hilari a Osor per la riera, el camí dels carboners. Està senyalitzat amb una rodona blava i un punt negre al mig. La rodona representa l'aigua i el punt negre els carboners que tant havien treballat a la nostra zona. Esperem que el gaudiu.

S'han fet els concursos de ciprínids al pantà de Susqueda i al riu Ter. Els classificats del Campionat Social del 2018 foren: en primer lloc, Josep Masó; en segon lloc, Ramon Garriga; i en tercer lloc, Carles Elias.

També es van fer concursos de modalitat infantil i juvenil, com també un concurs femení. A tots els concursos sempre hi ha premi per a tots els participants.

L'equip de pesca de la Gorga, amb la modalitat de coup, va participar al Campionat de Catalunya de lliga de clubs al riu Llobregat. Van quedar a la cinquena posició.

Si tens ganes d'ajudar-nos o formar part de la nostra entitat, escriu-nos un correu a lagorgasanthilari@gmail.com.

Gràcies a tots els que ens ajuden i donen suport.

Bona pesca!

ENTITATS

Bojos pel temps

Segurament heu observat que les altes temperatures i els fenòmens meteorològics severs (pluges torrencials, grans nevades, etc.), cada vegada són més habituals arreu del món. El nostre clima està canviant cap a un escalfament planetari gairebé sense pausa i potser sense retorn. De fet, al llarg de la història de la terra hi ha hagut diversos canvis climàtics que s'han produït de forma natural, per èpoques de mínims solars, etc... però el problema actual és, que a causa principalment de l'activitat humana, aquest canvi podria tenir conseqüències devastadores a tots els nivells sinó s'actua de forma ràpida.

El temps també és divideix en cicles climàtics, que són períodes no gaire llargs en què predomina majoritàriament un patró meteorològic concret (hiverns freds, estius calorosos, pluges abundants, sequeres, etc.). Per tant, hem de saber diferenciar entre canvi climàtic o cicle climàtic ja que són dues coses diferents. Dins de l'escalfament climàtic, també tindrem cicles amb nevades, fredorades, etc., que potser seran més destacables que en l'actualitat.

Els Bojos Pel Temps volem dedicar aquest escrit al nostre amic i company Mossèn Carles, que ens va deixar fa uns mesos.

BONA FESTA MAJOR.

Bombers voluntaris de Sant Hilari Sacalm

Salut hilariencs i hilarienques! Ja tornem a tenir aquí la Festa Major i un any més, com és de costum, aprofitem aquest anuari per fervos un breu resum de l'actualitat del nostre col·lectiu.

Des del cos de Bombers voluntaris de Sant Hilari, volem felicitar i donar les gràcies a la feina que està realitzant el nostre Ajuntament per poder tirar endavant el nou parc de bombers situat al polígon Mas Garriga. Sabem que és una feina costosa i que hi ha moltes dificultats, per això només podem agrair tot el que estan fent per tenir-lo operatiu al cent per cent.

A dia d'avui seguim essent onze bombers voluntaris al parc de Sant Hilari, tot i que en breu tindrem cinc noves incorporacions, cinc aspirants que han passat unes proves amb molt de nivell i que de ben segur ens donaran un plus de motivació i de professionalitat que ens vindrà molt bé.

Per la nostra part, continuarem amb la formació i les pràctiques necessàries per poder prestar el millor servei als nostres convilatans. Així doncs, no cal recordar-vos que restem a la vostra disposició per a qualsevol emergència, trucant al 112.

Amb això, només ens queda dir-vos: salut, precaució i bona Festa Major!

A.D.F. Guilleries-Montseny

Com cada any, ens tornem a trobar en aquestes dates amb motiu del programa de la Festa Major.

És d'admirar la col·laboració de tots els voluntaris, que desinteressadament fan possible l'existència d'aquesta associació i en conseqüència, la cura i preservació del nostre patrimoni forestal.

Cal agrair la participació del nostre Ajuntament, que ens permet tenir unes instal·lacions en condicions per fer la feina, guardar els equips d'extinció d'incendis i de telecomunicacions.

Com a novetat, dir-vos que els municipis d'Espinelves i Viladrau , a petició pròpia, ja no formen part de l 'A.D.F. Guilleries-Montseny, sinó a l'A.D.F. Portal Guilleries, en motiu de pertànyer els dos municipis a la comarca d'Osona.

Resta desitjar-vos una feliç Festa Major, amb companyia de familiars i amics

Bub Bub's

La Protectora Bub Bub's és una entitat sense ànim de lucre de Sant Hilari Sacalm. Es va fundar l'any 2015 a través de diferents persones amb un únic objectiu comú: rescatar els peluts dels carrers de Sant Hilari Sacalm.

Amb l'aportació anual de l'Ajuntament i diferents donatius, fins el dia d'avui Bub Bub's ha pogut rescatar dels carrers a més de cent gossos, dels quals una seixantena han pogut tornar a la seva llar, mentre que una quarantena han trobat una nova casa, una nova vida feliç.

Any rere any, intentem millorar les nostres instal·lacions i serveis per tal que els nostres peluts estiguin el mínim possible a les nostres gàbies i trobin una família que els estimi com es mereixen i que, mentre hi són, tinguin una estància el més bona possible, ajudant-los en rehabilitacions, pors, nervis, etc.

Per això, volem donar les gràcies a tots els voluntaris i professionals veterinaris que han passat i estan a la protectora per ajudar els nostres peluts en aquesta etapa, i a totes les donacions econòmiques i materials que rebem. Sense elles, Bub Bub's no seria possible.

Els peluts i nosaltres us estem molt agraïts.

Podeu seguir-nos per Instagram i Facebook, venir a veure els nostres peluts i fer donatius a la web www.bub-bubs.cat i contactar amb nosaltres trucant o enviant un whatsapp al 643 223 025.

Us desitgem una molt bona Festa Major 2019!

ENTITATS

Tot just fa un mes que som una associació, però portem molt de temps ajudant als gats. A part de ser animalistes, nosaltres vetllem sobretot pels felins més comuns als nostres carrers.

Normalment, la gent no els vol al costat de casa. Ara bé, el que no se sap és que ells també ajuden al nostre ecosistema. De quina manera? Doncs, per exemple, evitant que hi hagi més rates o serps al voltant de les nostres llars.

Si cada cop hi ha més gats és perquè la gent els abandona. Cal tenir en compte que molts d'aquests no estan esterilitzat, cosa que provoca que es vagin reproduint, fent que la població felina vagi en augment.

Operem tots els animals trobats per evitar aquest problema i, un cop recuperats, els tornem al seu hàbitat habitual.

Com a Guillacats, estem oberts a tot tipus d'ajudes i donacions. Solem rebre pinso, mantes velles, ajudes a l'hora de fer refugis i a tallar herba, etc. Tota ajuda és més que benvinguda.

Moltes gràcies i bona Festa Major!

assemblea
SANT HILARI SACALM

Aquest ha estat, sens dubte, un any molt dur. Després del judici als nostres representants polítics i dos activistes socials, la repressió que continua, les multes milionàries, parlamentaris a Europa, al congrés dels diputats i un regidor, que no poden exercir els càrrecs pels quals han estat escollits, les picabaralles entre partits.... Quan escrivim aquestes línies, no sabem encara la sentència del judici però tot fa pensar que les condemnes seran dures.

Hem tingut però una gran victòria a la Cambra de Comerç de Barcelona, amb la Candidatura de País que ha guanyat per majoria absoluta. Amb una bona estratègia compartida s'aconsegueixen grans fites.

Aquest 11 de setembre hem de tornar a omplir Barcelona, mobilitzant-nos de manera pacífica i contundent. No fallarem, ni ara ni mai, ens mantindrem tossudament alçats, sense defallir, fins assolir el nostre objectiu: la independència.

Bona Festa Major

ÒMNIUM
LLENGUA CULTURA PAÍS
SELVA INTERIOR

Per la Festa Major, no hi som tots...

La fi de l'agost anuncia cada any l'esperada Festa Major del nostre poble, i un any més, no hi som tots.

Fa pocs mesos, un grup de persones, amb el suport de la Junta d'Òmnium Selva Interior, vam decidir que era un bon moment perquè Òmnium arrelés a nivell local per poder donar a conèixer els diferents projectes que desenvolupa l'entitat.

Òmnium Cultural és una entitat que treballa per la cultura, la llengua catalana, la cohesió social, i en aquests últims temps s'ha vist amb el compromís d'apel·lar al discurs polític en defensa dels drets humans. Per tot això, creiem que és important poder arribar a tota la població de Sant Hilari Sacalm, sempre respectant la tendència política de cadascú.

D'aquesta manera, i malgrat els temps que estem vivint, us desitgem que tingueu una molt bona Festa Major i que mai falti la paraula Llibertat a les vostres converses de sobretaula!

Visca la Festa Major!

SÚMATE

En Súmate estamos muy preocupados por la situación de represión política y social que vive el pueblo de Cataluña por parte del Estado español.

Actualmente tenemos más de mil represaliados, limitada claramente la libertad de expresión. Tenemos intervenidas las finanzas públicas desde Septiembre del año 2015. Hemos sufrido la aplicación del artículo 155 de la Constitución Española y ahora la tenemos encima como una espada de Damocles. Somos una autonomía intervenida por el poder español.

Nosotros, como entidad, apoyamos al Consell per la República porque es la única institución republicana que nos queda libre del artículo 155. Os animamos a apuntaros: https://consell.republicat.cat. Asimismo, a nivel de nuestro pueblo, Sant Hilari Sacalm, impulsaremos junto a otras entidades la inscripción de todos vosotros y vosotras. Otro momento decisivo que viviremos próximamente es cuando salga la sentencia contra los presos políticos. Entonces, como pueblo, deberemos afrontar ese momento difícil, pero nosotros sabemos que el pueblo de Cataluña es fuerte y seguro que tiraremos adelante.

¡Nada ni nadie nos hará desfallecer en conseguir el gran objetivo: la independencia de nuestra Nación!.

ENTITATS

ESQUERRA REPUBLICANA
Sant Hilari Sacalm

Gent de Sant Hilari, ja la tornem a tenir aquí! És la nostra festa gran, la Festa Major i com acostumem a fer, volem aprofitar aquestes quatre línies per fer un petit balanç del que portem d'any. Un any, políticament parlant, molt intens; amb eleccions espanyoles i europees, però també municipals, on ERC Sant Hilari ens hem de congratular pels 3 regidors obtinguts, entrant així, de nou, al consistori. Volem donar-vos les gràcies, ja que sense la vostra confiança no hagués estat possible. Farem una oposició constructiva; aportarem idees i lluitarem pels projectes que creiem que siguin beneficiosos per a tothom. Aquí el PIG ens trobarà sempre amb la mà estesa. Però també volem ser crítics amb tot allò que no ens agradi; i és per això que direm les coses pel seu nom.

Finalment, volem tenir un record pels nostres presos i exiliats polítics. Darrerament els hem pogut veure en el judici de la vergonya, on s'ha demostrat que no han fet cap delicte. Esperem, de tot cor, que tornin aviat a casa amb les seves famílies i no els privin més de la seva llibertat.

Només ens queda desitjar-vos una MOLT BONA FESTA MAJOR! Esperem, des d'ERC Sant Hilari, que la passeu envoltats dels vostres familiars i amics.

Salut i República!

JUNTS PER SANT HILARI

Un any més els hilariencs i les hilarienques ens retrobem al programa de Festa Major. Durant els darreres mesos han tingut lloc les eleccions municipals. Doncs, en primera instància voldríem donar les gràcies als 481 votants que vau confiar en el nostre projecte i que ens donàreu el vostre suport. Les nostres regidores defensaran els vostres interessos i intentaran que tinguin veu en el ple municipal.

Tanmateix, la realitat és que el poble de Sant Hilari ha donat la majoria absoluta al PIG, per tant, des de Junts per Catalunya els volem felicitar i animar-los a treballar incansablement per Sant Hilari i la seva gent. Per altra banda, també els voldríem encoratjar a millorar alguns aspectes del municipi com són el manteniment, la neteja, la millora dels enjardinaments... Alhora, també volem demanar que el govern municipal centri gran part dels seus esforços en la promoció econòmica, que hauria de ser un dels temes principals, ja que afecta de forma directa als habitants del nostre poble.

En definitiva, farem una oposició exigent i de control al govern municipal que ara comença a caminar, però sempre ho farem en caire positiu i amb ganes de sumar, i que els resultats beneficiïn els hilariencs i les hilarienques.

Per acabar, volem desitjar-vos molt bona Festa Major i que aprofiteu aquests dies per gaudir de la nostra vila.

Visca la Festa Major i visca Sant Hilari.

PIG PARTIT INDEPENDENT DE LES GUILLERIES

Sant Hilari renova la confiança en el projecte del PIG

En les eleccions municipals del passat 26 de maig els ciutadans i ciutadanes de Sant Hilari van renovar la confiança en el Partit Independent de les Guilleries per als propers quatre anys. Volem agrair molt sincerament el suport rebut en la nostra aposta per una política mediambientalista, participativa i amb caire municipalista, i ens agradaria pensar que s'ha vist en nosaltres un grup de gent capaç i preparada per fer avançar Sant Hilari. En els últims quatre anys s'ha millorat una situació econòmica dolenta i s'ha preparat Sant Hilari per al futur, i en els propers anys volem seguir en la mateixa línia i ser més ambiciosos, ja que comptem amb més experiència, amb més regidors i regidores i també amb més recursos econòmics.

Tenim molts reptes al davant i volem afrontar-los amb el màxim de consens possible en aquells aspectes rellevants per al municipi. I per fer-ho és necessari comptar amb la col·laboració de tota la gent del poble i, per suposat, d'Esquerra Republicana de Catalunya i de Junts per Sant Hilari. Tenim l'obligació de buscar punts d'acord, de treballar plegats molts aspectes estratègics de futur i d'arribar a consensos en temes importants. La política de retrets i insults no serveix per a res, i és molt millor per al futur de Sant Hilari enfocar els problemes en base al respecte a totes les opinions polítiques i la cerca de solucions conjuntes que tinguin en compte tots els punts de vista. Segur que si ho fem així el poble en sortirà beneficiat.

Desitgem a tothom que passi una molt bona Festa Major!

Independents per Sant Hilari Sacalm
CP

SANT HILARI SACALM, està de celebració. La festa major del poble és un moment dels més esperats de l'any. Tots els veïns i veïnes gaudeixen de la música, les actuacions i les activitats programades. La festa esdevé, en un marc de diversió, un espai per compartir moments, vivències i records. Tots plegats, gràcies a una gran tasca col·lectiva fruit de la solidaritat, l'esperit de pertinença, la dedicació i la il·lusió.

Finalment, agrair l'oportunitat que ens doneu amb la possibilitat de saludar-vos i agrair a totes les persones que han deixat el seu vot de confiança.

Desitjo a tothom una molt bona Festa Major.

PSC-CP de Sant Hilari Sacalm.

Joana Roura

ENTITATS

Hola Sant Hilari, hi havia una vegada una nena nascuda a un poble de les Guilleries, rodejada d'un entorn amb natura i molta aigua. Un entorn molt especial, igual que ella, però la nena encara no ho sabia.

A mesura que va anar creixent, li sortien moltes taques a la seva pell, taques de color marró amb diverses tonalitats. No paraven de reproduir-se pel seu cos i com que ja tenia una mica d'enteniment, preguntava perquè els altres nens no en tenien i ella sí. Tot va esdevenir quan a la piscina uns altres nens li digueren que tenia la pell bruta.

Aquí va ser quan la seva família li va explicar que era una nena molt especial i una mica diferent dels altres nens.

Però per què soc diferent ? Jo no vull ser-ho, va respondre.....

El fet de ser diferent no és dolent, qui ho ha dit que tots som iguals? Però, com fas entendre aquesta resposta a una petita?

Com veieu no sé trobar la resposta, no sé com acabarà aquesta història, el que puc dir-vos és que no és fàcil imaginar els pensaments que té aquesta nena tan especial.

De moment ella es dona per satisfeta, creient que ser especial vol dir anar sempre a metges. Tenim la sort de tenir un equip format per oncòleg, neuròleg, oftalmòleg, dermatòleg, psiquiatra infantil i psicòloga.

Tots uns professionals que la porten i intenten fer entendre a tota la societat que aquests nens i nenes no son estranys, sinó que estan afectats per una malaltia estranya, fet que condicionarà per sempre la seva vida i la de la gent que els envolta.

Com veieu, aquesta vegada el que he fet ha estat intentar ficar-me al pensament d'una nena de 6 anys que, innocentment, fa una pregunta i que em trobo amb una diversitat de respostes que ni jo mateixa puc expressar.

Ja sabeu tots el que és la Neurofibromatosis, sabeu que l'única esperança és la investigació per trobar la cura de la malaltia.

I esperem que amb la vostra col·laboració ho aconseguirem.

Diuen que sempre s'ha de treure el millor de qualsevol situació, nosaltres podem donar les gràcies que una malaltia ens ha unit a tota la FAMÍLIA NF, som moltes persones que ens fem costat, malgrat la distància i compartim cada dia l'evolució dels nostres petits valents.

Moltes gràcies a tots per seguir col·laborant d'una manera o altra amb nosaltres, tingueu present que continuarem lluitant i mai ens rendirem. ENDNF.

SINF-ACNEFI us desitja BONA FESTA MAJOR 2019 !!!!

L'AECC-Catalunya contra el Càncer és una Organització No Lucrativa, privada, declarada d'utilitat pública i acreditada per la Fundación Lealtad, que, fundada pel pròcer gironí Josep Biosca el 1953, porta 66 anys treballant com a entitat pionera en la lluita contra el càncer.

Dedica els seus esforços a millorar la realitat del càncer, detectant àrees de millora i posant en marxa un procés de transformació social que permeti corregir-les per abordar-lo de manera integral i multidisciplinària. Forma part del seu ADN estar al costat de les persones. Per això, el seu treball s'orienta en ajudar-les a prevenir el càncer, acompanyar-les a elles i a les seves famílies durant el procés de la malaltia diagnosticada i millorar el seu futur impulsant la investigació oncològica. En aquest sentit, la seva Fundació Científica aglutina la demanda social d'investigació contra el càncer, finançant per concurs públic programes d'investigació científica oncològica de qualitat. Avui en dia, és l'entitat social i privada que més fons destina a investigar el càncer, amb 56 milions d'euros que financen 334 projectes en desenvolupament des del 2011.

L'AECC-Catalunya contra el Càncer integra pacients, familiars, persones voluntàries i professionals que treballen units per prevenir, sensibilitzar, acompanyar les persones afectades i finançar projectes d'investigació oncològica que puguin permetre un millor diagnòstic i tractament del càncer. Estructurada en 52 seus provincial i present en més de 2.000 localitats, la seu de la província de Girona compta amb més de 220 voluntaris, 3.729 socis i 13 professionals.

Durant el 2018, l'AECC Girona va atendre a 4.523 pacients i familiars amb suport professional i acompanyament voluntari.

BONA FESTA MAJOR!

T'escoltem, et guiem i t'ajudem

El passat 24 de juny, diada de la Festa Major petita de Sant Hilari, i com en anys anteriors, el Casal Can Blat organitza el tradicional Homenatge a la Vellesa, en el qual, i durant el dinar, es fa entrega d'una placa commemorativa a les persones que enguany compleixen els seus 90 anys.

En l'edició actual celebrem el 73è aniversari. Dita celebració es pot dur a terme amb l'ajut de tots els associats del Casal, la col·laboració de moltes entitats locals i el suport incondicional de l'Ajuntament de Sant Hilari.

És per això, que des d'aquest petit escrit en el programa de Festa Major, voldríem animar als hilariencs i hilarienques a fer-se socis del Casal, si és que no ho són, en especial als nats l'any 1954, ja que els ha arribat l'esperada jubilació.

Quan més associats tingui el Casal, més activitats es podran dur a terme. Moltes gràcies.

La junta del Casal i els associats desitgem una bona Festa Major a tothom.

Visca la Festa Major, visca Sant Hilari i visca Catalunya!

El diumenge 9 de juny del 2019, la Comunitat Islàmica de Sant Hilari Sacalm, va organitzar un dinar popular obert a tota la gent del poble.

El dinar es va realitzar un cop finalitzat el Ramadà, en què s'ha tastat menjars, pastes i begudes típiques de la cultura del Marroc, durant el Ramadà i fora del Ramadà.

És la segona vegada que, des de la Comunitat, s'organitza una activitat d'aquest tipus, ja es va fer un sopar fa alguns anys. Creiem haver assolit l'objectiu de l'activitat, que era demostrar una comunitat oberta i amb ganes de realitzar activitats conjuntes amb els vilatans i vilatanes del poble.

Estem molt satisfets amb la resposta que va tenir la iniciativa, ja que va tenir una molt bona assistència, tant de la gent del poble com de la comunitat. Això ens anima a realitzar futures activitats conjuntes.

Per últim, volem donar les gràcies a tota la gent que ha fet possible l'activitat, Ajuntament per la col·laboració i facilitar-nos les eines per dur-la a terme, els vilatans per assistir-hi i sobretot a les dones i homes que van preparar el menjar amb tota la seva bona voluntat.

ENTITATS

Aquest estiu, anima't a donar sang i #gifvida

35.000 donacions de sang faran falta durant aquest estiu als hospitals catalans per atendre tots els malalts i accidentats. Per això, el Banc de Sang ha programat diverses extraccions per ajudar a sumar totes les donacions possibles i contribuir a mantenir les reserves a l'estiu.

Enguany, la campanya d'estiu està protagonitzada pels professionals del Banc de Sang. Tant ells com l'equip del Laboratori d'Elaboració de Components Sanguinis, persones d'Atenció al Donant o part de l'equip de comunicació i promoció s'han convertit en la imatge d'uns divertits GIFs animats que serviran per agrair el gest dels donants, i fer-los somriure.

El motiu d'aquesta campanya és que a l'estiu les donacions baixen al voltant d'un 30% respecte la resta de l'any. Les vacances, empreses i universitats redueixen l'activitat i moltes persones canvien els hàbits i deixen de donar sang. I enguany, a més, l'onada de calor va començar força aviat i va fer minvar les donacions abans de l'habitual.

L'objectiu d'aquest escrit és animar-vos a donar sang durant aquest estiu per ajudar a augmentar el nombre de reserves de sang. S'han programat arreu de Catalunya 60 campanyes cada setmana i també estaran obertes les sales de donacions dels hospitals de referència. Tota la informació la podeu trobar a ***www.donarsang.cat.*** Recorda: ***Aquest estiu, #GIFvida!***

Bona Festa Major!

Campanya d'estiu 2019 – Banc de Sang

FUNDACIÓ ONCOLLIGA GIRONA
Lliga catalana d'ajuda al malalt de càncer
DELEGACIÓ SANT HILARI SACALM

La Fundació Oncolliga disposa de molts serveis, entre dels qual destaca, des de fa pocs anys, el servei d'estètica per fer que el malalt tracti més saludablement, tant físicament com mentalment, la seva malaltia.

Avui, més que mai, la societat valora i admira la joventut, la salut i la riquesa i, per tant, ser vell, pobre o estar malalt no està ben vist. Als vells, als pobres o als malalts se'ls acostuma a deixar al marge.

En el transcurs de la vida, ens podem trobar amb alguna malaltia, de vegades benèvola i d'altres punyent. Quan això arriba, hem de saber manifestar les nostres temences, desitjos, necessitats i mai hem de permetre que se'ns deixi al marge, que se'ns margini. Hem de ser acollits i respectats, tenir el dret a sentir-nos malament i deixar que surtin de dins nostre els sentiments més dolorosos. Hem de viure saludablement la nostra malaltia.

L'estètica ha estat un tema de gran interès i preocupació des de l'antiguitat. Per als grecs, un cos bonic era considerat l'evidència d'una ment bella. Fins i tot, tenien una paraula per això: kaloskagathos, que significava ser agradable per a la vista i, per tant, ser una bona persona. Plató manifestava que l'home té inclinació a buscar la perfecció, la bellesa, i que aquesta es pot aconseguir a través de l'amor, que és un camí de coneixement, una energia que ens orienta. Si és que hi ha quelcom pel que val la pena viure, és per contemplar la bellesa –deia.

www.oncolligagirona.cat , Facebook: Oncolliga Sant Hilari, Telèfon: 686 81 85 71 (Fina Serrat)

Des d'Oncolliga Sant Hilari, us desitgem una bona FESTA MAJOR!

GOSS.O.S. STH K9 UNITAT CANINA

Ajuntament de Sant Hilari Sacalm
Generalitat de Catalunya Institut Català de les Dones

L'Associació Gossos K9, primer de tot, vol agrair a les persones que formen part de l'entitat i a les que hi col·laboren de diverses formes, perquè fan que aquest projecte sigui possible.

Seguim acompanyant a les víctimes de violència de gènere, però també a la realització de teràpies amb gos o sense per treballar la part emocional, social, física i cognitiva de qualsevol persona. Els gossos són estímuls per facilitar la comunicació. Val a dir que hi ha un treball d'entrenament al darrera pel què fa als tècnics canins de la nostra entitat. Com també uns Plans de Treball Personalitzats per treballar el que necessiti cada persona.

L'experiència viscuda ens diu, que el vincle i l'amor que pots trobar en un company gos és per sempre. És com amb aquelles persones que t'agafes de la mà amb força i mai la deixes i sempre camineu junts. Gràcies a ells, s'obren clarianes cada dia. El nostre camí és aquest, obrir clarianes...

Tenim il·lusió per seguir treballant amb nous horitzons, noves col·laboracions,... Per això us convidem, si us ve de gust, a conèixer el projecte i formar-ne part.

Bona Festa Major!

La Violeta

Les Violetes caminem juntes els dissabtes. És saludable, agradable, divertit i, a vegades, espectacular pel paisatge. Caminem per diferents itineraris, sense pressa, passejant, parlant, observant, compartint... Alguna vegada ens acompanya en Ramon Bohils, que ens indica nous camins i explica curiositats de Sant Hilari, de la natura, de les fonts... Gràcies Ramon!

Volem també dedicar unes lletres a en Josep Masó, amb qui teníem pendent que ens acompanyés i expliqués la seva experiència en alguna de les fonts que cuidava amb tanta estima. Com a Violetes, estem molt contentes de la resposta del poble de Sant Hilari, el passat 27 de gener, a la sortida a la Font de la Sefa, per recordar-lo i retre-li un petit homenatge. Sempre el recordarem.

Com a associació, seguirem caminant, fent pinya, fent poble i fent salut. Apunta't, afegeix-te a aquesta iniciativa d'apropar-te a la natura tot acompanyant-nos.

A part de caminar, també anem d'excursió, al cinema, a sopar, col·laborem amb la Marató de TV3. A més, ens impliquem, organitzem i col·laborem amb les activitats del 8 de març, el Dia Internacional de les Dones, i del 25 de novembre, el Dia Internacional per a l'Eliminació de la Violència Contra les Dones. I aviat un altre cop riure, amb el taller de Risoteràpia. Molt saludable també.

Si encara no ets una dona Violeta, fes-te sòcia i gaudiràs de totes aquestes activitats i algunes més que estem preparant. Ens agradaria tenir més col·laboradores, aniria molt bé per tasques concretes d'alguna activitat. Anima't!

Aprofitem per desitjar-vos una molt bona Festa Major!

EL MOVIMENT DEMOGRÀFIC DEL 2018

ha estat positiu, hi ha hagut un increment respecte a l'any anterior. A l'inici del 2018 estaven empadronades a Sant Hilari 5.756 persones i en acabar-lo n'hi havia 5.782, per tant hi ha hagut un creixement positiu de 26 persones.
Pel que fa a naixements, n'hi ha hagut 60 i mentre que 83 defuncions. Per tant, el creixement natural ha estat negatiu en 23 persones, però si tenim en compte que les dades globals de l'any són de 26 habitants més , això vol dir que hi ha hagut un increment positiu només de 3 persones.
Quan analitzem la procedència de la població actual de Sant Hilari, veiem que un 19´88% de les persones que viuen al poble no és de l'estat espanyol. Ho concretem per continents: d'Amèrica del nord, central i sud n'hi ha 91, de l'Àfrica 640, del continent Asiàtic 16 i de la resta d'Europa 396. Aquestes dades constaten que tenim una població molt diversa culturalment, tal com s'està donant últimament arreu del país.
Pel que fa als matrimonis, durant el 2018 se'n van celebrar 17.

Defuncions

Joan Prat Boix	04/01/2018	Àngel Busquets Busquets	17/07/2018
Cinta Jordá Radua	05/01/2018	Luís Danés Crosas	20/07/2018
Pedro Bayés Bruguera	06/01/2018	Joan Miralpeix Bayés	24/07/2018
Josep Pallarols Codinach	11/01/2018	Jaume Masó Rosquellas	20/08/2018
Joan Parareda Gubau	13/01/2018	Mercè Mas Masnou	28/07/2018
Ricardo Crous Aragonés	13/01/2018	Inés Pallarols Suñé	28/08/2018
Ramon Crous Isach	15/01/2018	Rosario Carvajal Ruiz	30/07/2018
Concepción Ros Hernández	17/01/2018	Joan Arumí Riera	02/09/2018
Dolores Molist Muntal	17/01/2018	Ignacio Aranega Lizandara	02/09/2018
Maria Bohils Massó	18/01/2018	Àngela Font Mas	11/09/2018
Rita Fauria Duran	19/01/2018	Montserrat Malian Planiol	11/09/2018
Concepción Planchart Gascons	19/01/2018	Dolores Costalago Llorente	13/09/2018
Montserrat Bayés Riera	20/01/2018	Montserrat Andreu Roura	13/09/2018
Daniel Vilà Vilà	30/01/2018	Coronada Vargas Silva	14/09/2018
Salvador Planchart Gascons	10/02/2018	Martín Juanhuix Juanhuix	16/09/2018
Rosario Planchart Gascons	12/02/2018	Maria Teresa Paradell Paradell	18/09/2018
Àngel Valls Andreu	15/02/2018	Jaume Collbatallé Danés	26/09/2018
José Olmo Pinos	24/02/2018	Pilar Prat Bayés	27/09/2018
Ferran Moner Matavacas	26/02/2018	Rafael Cobo Guerrero	27/09/2018
Rosario Ripoll Cornellà	05/03/2018	Baldomero Osuna Ballesteros	06/10/2018
Roser Guerra Costa	08/03/2018	Roser Bassó Casas	11/10/2018
Montserat Bayés Camós	09/03/2018	Miquel Molist Muntalt	12/10/2018
Manuela Mayorgas Pulido	12/03/2018	Ramon Corominas Brugarola	15/10/2018
Pedro Vilà Farrés	13/03/2018	Maria Puig Vernedas	26/10/2018
Marcel Arqués Andreu	16/03/2018	Jaume Pallarols Bruguera	27/10/2018
Maria Luisa Miró Socias	17/03/2018	Dolores Fortet Arimany	31/10/2018
Josep Pujol Canaleta	01/04/2018	Maria Rosa Aragonés Segarra	06/11/2018
Carmen Almaluez Palos	16/04/2018	Maria Burgos Cabrera	07/11/2018
José Maria Masó Plenacosta	28/04/2018	Ascensión Roca Julià	12/11/2018
Oriola Reus Andreu	09/05/2018	José Massaguer Rocosa	13/11/2018
Juan Almeda Vila	15/05/2018	Maria Pidemont Fausch	15/11/2018
Natividad Fugueras Masmiquel	18/05/2018	Carmen Obiols Tarrés	20/11/2018
Dolors Isach Solà	18/05/2018	José Masó Solà	20/11/2018
Asunción Aguilera Porras	30/05/2018	Eduardo Frigola Nadal	29/11/2018
Pedro Parramon Comajuan	14/06/2018	José Roquet Riera	30/11/2018
Rafael Siles Muñoz	17/06/2018	Rafael Tarrés Reixach	01/12/2018
Clara Ferrer Casas	01/07/2018	Encarnación Perálvarez Pareja	23/12/2018
Luís Badia Albo	01/07/2018	Úrsula Molas Julià	24/12/2018
Dolors Mas Bayés	10/07/2018	Carmen Carmona Jiménez	24/12/2018
Valentín Font Auledas	10/07/2018	José Juan Busquets	26/12/2018
Francisco Pérez Ariza	16/07/2018	Miguel Castillero Ruz	29/12/2018
		Ramon Villacosa Hernandez	30/01/2018

Naixements

Aura Bartolomé Gonçalves	03/01/2018	Jana Ezzahouani El Annasi	03/06/2018
Aina Gómez Baena	04/01/2018	Lina Talhaoui Jamaa	08/06/2018
Siraj El Allali Samdouni	06/01/2018	Jad Kibach	12/06/2018
Zaynab Adnaouan Boujnan	11/01/2018	Roeya Trichin Ez Zine	16/06/2018
Aliyah Melane Da Silva	10/01/2018	Zakaria Adnaouan	19/06/2018
Biel Alves Soldevila	26/01/2018	Sajid Lemkadmi	24/06/2018
Isona Serrano Masmiquel	01/02/2018	Aitor Gabarró Redondo	04/07/2018
Ayman El Ghourba El Kandoussi	10/02/2018	Malak Mtiche	06/07/2018
Ot Badia Luque	11/02/2018	Wassim El Assri Ezrizar	10/07/2018
Ritaj Hadra El Hassadi	20/02/2018	Mohamed Haddouzi Hazmi	14/07/2018
Zaina Mounaim Farchich	21/02/2018	Genís Álvarez Casellas	21/07/2018
Jan Adillon Garcia	10/03/2018	Isaac Fontané Nogués	07/08/2018
Martí Illamola Valls	09/03/2018	Yasmin Akif Asri	15/08/2018
Lina Dardouri	03/04/2018	Aran Panella Pérez	22/08/2018
Jounaida Benrharda	07/04/2018	Biel Beulas Malet	01/09/2018
Ismael El Hamdani Sánchez	07/04/2018	Shems Aouni	10/09/2018
Amira El Jarrayi Farchich	08/04/2018	Ignasi Andreu Serradesanferm	14/09/2018
Eloi Ribé Dias	29/04/2018	Alexandra Mosoll Garcia	25/09/2018
Adam El Kandoussi El Hassouni	05/05/2018	Douaa El Haik Ezghaoui	11/10/2018
Ranim Abenali	10/05/2018	Chaimaa El Haik Ezghaoui	11/10/2018
Nour Al Hamca Hajjioui	17/05/2018	Najoua Barrahdoun Ajarray	15/11/2018
Inas Boulil	17/05/2018	Enzo Expósito Viscun	05/12/2018
Ahlam Boulil	17/05/2018	Mohamed Rayan El Alamy Baba	24/12/2018
Khadija Mounaim	18/05/2018	Sergi López Vilà	28/12/2018
Inas Azzahi	21/05/2018	Queralt López Malet	30/12/2018

Matrimonis

Ariadna Calvo Costa	Albert Masó Donadeu	13/01/2018
Marta Herranz Pujós	Jordi Tarrés Cornellà	27/01/2018
Laia Giralt Rull	José Antonio Garcia Membrive	17/03/2018
Ariadna Toro Rico	Rafel Ruiz-Ruano López	07/04/2018
Marta Brugué Roura	Gerard Moré Busquets	15/04/2018
Marta Valverde Garcia	Mikel Garcia Acosta	26/05/2018
Núria Oliveras Roca	Gabriel Recasens Pedraza	30/06/2018
Rosa Ros Castells	José Antonio Miró Sureda	06/07/2018
Isabel Font Garcia	Albert Sánchez Hidalgo	15/07/2018
Raquel Núñez Vilardell	Miquel Cullell Parareda	01/09/2018
Núria Ruiz Soler	Albert Pérez Mayolas	08/09/2018
Aida Sánchez Martínez	Jaume Masó Floriach	15/09/2018
M. Teresa Palaus Montserrat	Roberto Borja Manzanares Zaldívar	29/09/2018
Camila Ayelen Alegre	Irene Campos Rojas	06/10/2018
M. Dolors Pallarols Cullell	Francisco Ripoll Parés	19/10/2018
Soumia Abenali El Malaab	Ilyas El Jarrayi	11/12/2018
M. Teresa Cornet Serra	Antonio Brugarola Pujol	24/12/2018

Ajuntament

Ajuntament (oficines)	**972 86 81 01**	ajuntament@santhilari.cat
Biblioteca	**972 86 80 08**	biblioteca@santhilari.cat
Casa Cultura	**972 86 86 56**	casadecultura@santhilari.cat
Deixalleria Municipal	**972 86 88 51**	natalia_germansalum@hotmail.com
Espai Aqua	**972 98 19 10**	promocioeconomica@santhilari.cat
Espai Jove	**620 05 37 27**	tecnicjoventut@santhilari.cat
Instal·lacions esportives municipals i piscina Municipal coberta	**972 86 97 62**	santhilari@sportgest.com
Museu Guilleries	**972 86 94 47**	museuguilleries@santhilari.cat
Oficina de Turisme "Can Rovira"	**972 86 96 86**	oficinaturisme@santhilari.cat
Ràdio Sant Hilari	**972 87 23 00**	radiosanthilari@gmail.com
Residència Gent Gran	**972 87 28 00**	residenciaggshs@sumaracciosocial.cat
Tanatori	**972 20 23 35**	tanatorigirona@memora.es

Serveis Diversos

Aula de Música Municipal	**606 67 41 58**	femmusicajunts@gmail.com
Casal de Gent Gran "Can Blat"	**972 86 87 32**	associaciocanblat@gmail.com
Escola Guilleries	**972 86 87 29**	b7003434@xtec.cat
Col·legi Sant Josep	**972 86 94 83**	col-santjosep@xtec.cat
	972 86 81 46	
Correus	**972 86 94 00**	santhilari_sacalm.girona@correos.com
Escola Bressol Municipal La Baldufa	**972 87 28 88**	labaldufa@santhilari.cat
IES Anton Busquets i Punset	**972 86 93 58**	b7004517@xtec.cat
Llar Infantil Les Cent Fonts	**972 86 80 61**	llar-centfonts@xtec.cat
Parròquia de Sant Hilari	**972 86 82 22**	carlesgiol@gmail.com

Emergències

Emergències	**112**	
Mossos- Santa Coloma -	**112**	
Violència Domèstica	**016**	900900120@gencat.cat
	900 900 120	
Guardia Municipals	**972 86 81 23**	guardiamunicipal@santhilari.cat
	652 19 63 82	
	699 49 20 60	
Àrea Bàsica de Salut -CAP-	**972 87 22 77**	
Ambúlàncies Guilleries	**972 86 84 57**	
	607 54 86 33	
Framàcia Broto	**972 86 80 98**	joseprbroto@cofgi.org
Farmàcia Muntalt	**972 86 90 49**	fxaviermuntalt@cofgi.org

Col·laboradors

COL·LABORADORS

AGÈNCIES DE VIATGES

Rossell Vacances	972 86 80 79		lluis@rossellvacances.cat
Viatges Noves Rutes (Sta. Coloma de Farners)	972 87 74 85	972 84 10 27	info@novesrutes.com

ARQUITECTES, ARQUITECTES TÈCNICS I ENGINYERS

C2 ARQ SLP (gestió integral de projectes)		625 448 904	c2arq@c2arq.cat
Gstió arquitectes & arquitectes tècnics (Gerard Tordera)		619 906 578	info@gstio.cat
Isabel Font Mercader (arquitecta)	972 87 20 41	693 454 258	fontmercader@hotmail.com
Jaume Pallarols Canaleta (enginyer tècnic industrial)	972 86 81 64		info@jpallarols.com
Jordi Rotllant (arquitecte tècnic)		620 207 315	jrotllant@aparellador.cat
Maria Cerver (arquitecta tècnica)	972 86 93 06	630 685 930	mariacerver@gmail.com
Mª Carme Saurina Porta (dissenyadora d'interiors)		610 562 233	estudienblau@infonegocio.com

ASSESSORIES I ASSEGURANCES

Agència Suy	972 86 88 33		agenciasuy@gmail.com
Gestoria A.C.A. J. González	972 87 21 75		assessoria.aca@gmail.com
Mapfre - G. Assegurador	972 86 90 50		nripoll@mapfre.com
Núria Torrent	972 86 90 68	689 862 741	ntempreses@gmail.com
Saballs Gestió, S.L	972 86 81 15		sthilari@saballsgestio.com
Vilabella Assessoria i Gestió, SLU	972 86 81 82		info@vilabella.net

BARS

Bar Ca la Fina	972 86 86 48		
Bar Chapete	972 86 99 94	615 515 586	
Bar Club	972 86 99 07		
Bar Juani	972 86 83 69		
Bar Felix		625 447 211	
Bar Florida			
Bar Granja Tivoli	972 86 80 42		
Cafeteria Bar Moragues	972 86 91 23		
Pub la Cabanya			

BENZINERES

Estació de Servei Sant Hilari BP	972 87 20 30		nfloriach@centraldebenzineres.com

CARNISSERIES I CANSALADERIES

Carns i embotits Homs	972 86 82 92		albert.santaugini@gmail.com
Can Barnet	972 86 87 47		canbarnet@gmail.com
Carnisseria Pagespetit	972 86 94 76	686 178 312	tarres.josep@gmail.com
Carns i embotits Masó	972 86 82 41		
Carnisseria i xarcuteria can Cisquet	972 86 82 67		carnisseria.cancisquet@hotmail.com
Joan Valls Bosch	972 86 82 11	625 408 616	

CENTRES DE BELLESA

Àngels Suy (Estètica i salut)	972 87 23 56	619 183 371	suyestetica@yahoo.es
Clips	972 87 28 53	680 289 256	shsclips@gmail.com
Estètica i Teràpia E.Elias	972 86 92 85	649 591 237	estetica_elias_04@hotmail.com
Estètica Styl- Làser de Diode	972 86 82 70		evallsa@hotmail.com
Filu centre estètica	972 86 84 70	699 968 480	info@esteticacarme.com
Maria Roquet	972 86 84 14		
Silvia Cornellà	972 86 82 65		
Rosa Crous	972 86 88 37	607 318 658	

CLÍNICA DENTAL

Clínica Dental Dr. Joan Mª de Ribot i Porta	972 86 98 14		
Clínica Dental Sant Hilari		675 462 460	

CLÍNICA VETERINARIA

l´Eriçó Blau	972 86 87 53	630 177 405	cveterinariblau@gmail.com

COMERCIALS

Comercial Màiquez S.L.	972 86 91 28	fax: 972 86 95 79	comercialmaiquez@sinto.net
Comercial Filor	972 87 21 32	684 166 531	jordi@comercialfilor.cat

COMESTIBLES

Aliments Es-Pla		667 756 760	
Carns i embotits Homs	972 86 82 92		
Bonpreu	972 12 92 58		s0109@bonpreu.cat
Fruiteria i Celler Jordi Bayés	972 87 22 48		fruiteriajordi@gmail.com
Magatzem Collsabena	972 86 86 05		rafi.collsabena@hotmail.com
Pastes Canigó (Joan Vidal)	972 86 80 33	650 602 675	pastescanigo@gmail.com
Productes agroalimentaris Ponet	972 87 22 84	659 909 583	rosellmoragas@hotmail.com
Supermercat Charter Consum	972 86 92 87		
Supermercat Condis	972 86 85 61		c0295@condis.es
Supermercat Suma (celler)	972 86 87 10		superferra@gmx.es

CONFITERIES

Pastisseria Duran	972 86 81 14		annaduranfuguet@gmail.com
Pastisseria Fornés	972 86 80 85		
Pastisseria l'Artesà	972 87 39 94		
Pastisseria Malet-Torrent	972 86 93 08		info@malet.cat
Pastisseria Masó	972 86 94 85		josepmariamaso@hotmail.es

CONSTRUCCIONS METÀL·LIQUES

Art Català	972 86 82 91		artcatala@grn.cat
Rolen- Moca	972 86 80 81		
Metalls Contrains, S.L.U			metalls.contrains@gmail.com

CONSTRUCTORS D'OBRES I SERVEIS IMMOBILIARIS

Albert Baena Prat		617 291 173	
Antoni Brugué	972 87 21 25		antonibrugue@gmail.com
Construccions Àngel Toro	972 86 92 43	610 228 381	atoroluque@hotmail.com
Construccions Casas (Albert Casas)	972 33 65 67	660 001 671	construccionscasas@gmail.com
Construccions Josep Carrillo		690 870 989	carrillo.jose.1969@gmail.com
Construccions i reformes Dani Juvanteny		649 591 546	
Construccions A.Juvanteny		626 773 856	constructora.j2@telefonica.net
Construccions Roc, S.L	972 86 83 39	605 824 965	construccionsroc@gmail.com
Obres i reformes Vilamala		650 117 315	
Obres Molist, S.L.	972 86 87 18	639 394 103	
Obres Montseny, S.L.		699 141 748	
Obres Salvador Bosch	972 86 95 00	688 919 980	vadobosch1970@gmail.com
Obres Jordi Marcó	972 86 95 52	650 326 973	obresjmarco@gmail.com
Roura Construcció - Joan Roura Font	972 87 20 92	620 361 282	rouraconstruccio@gmail.com

SERVEIS IMMOBILIARIS			
Finques Valls	972 16 27 19		valls@finques-valls.com
Gstió Arquitectes & arquitectes tècnics (Gerard Tordera)		619 906 578	info@gstio.cat
Vilabella Assessoria i Gestió, SLU	972 86 81 82		info@vilabella.net
DISTRIBUCIONS DE BEGUDES			
Distribucions Josep Molas		625 335 510	jmolas67@gmail.com
DROGUERIES			
Dispunt	972 86 80 01	699 615 342	marmora.65@gmail.com
ELECTRICITAT INDUSTRIAL			
Mecalec Solucions,S.L	972 87 39 67	972 01 17 48	mecalec@mecalec.cat
ELECTRODOMÈSTICS			
Botigues Rossell-Confort electr.	972 86 96 95		joseprossell@confort-electro.com
Electro-Porcel (venda i reparació)	972 86 87 42		satporcel@perfil.cat
Josep Garcia (reparació i manteniment)		646 597 278	
Lampisteria Can Vilamala	972 86 93 14	670 895 563	canvilamala@canvilamala.com
Singh Telecom	972 86 99 59		singhtelecom1@hotmail.com
ENSENYAMENTS			
Centre Formació Permanent d'Adults	972 86 86 56		escoladadults@gmail.com
CEIP Guilleries	972 87 87 29		ceipguilleries@centres.xtec.es
Col·legi Sant Josep	972 86 81 46		col-santjosep@centres.xtec.es
Escola de Música de St.Hilari	972 87 21 64	626 937 855	aulesmusicals@gmail.com
IES Anton Busquets i Punset	972 86 93 58		b7004517@centres.xtec.es
Llar Infantil "Les Cent Fonts"	972 86 80 61		b7003458@centres.xtec.es
Escola Bressol Municipal "La Baldufa"	972 87 28 88		labaldufa@santhilari.cat
SH Concept Formació		672 371 690	info@shconceptformacio.cat
ESCOLA IDIOMES			
One Way (serveis lingüístics)	695 178 543	665 123 198	info@oneway.cat
ESTANCS			
Casa Mimó	972 07 48 61		ilamo639090@gmail.com
Estanc Duran	972 86 80 05		
ESPECTACLES			
Cinema Catalunya	972 86 81 46	972 86 94 83	apf@colsantjosep.cat
ESPORTS			
Piscines municipals	972 86 97 62		santhilari@sportgest.com
EXCAVACIONS			
Excavacions i Àrids Joan Rovira		616 446 688	info@excavacionsjrovira.com
Excavacions Pagès, SL	972 87 21 94	606 936 940	excavaciopages@gmail.com
FARMÀCIES			
J. R. Broto Soucheiron	972 86 80 98	646 593 929	joseprbroto@cofgi.org
Xavier Muntalt Brugués	972 86 90 49		fxaviermuntalt@cofgi.org
FERRETERIES			
Camó-Ridorsa, Can Jombo	972 86 83 08		canjombo@qfplus.com
FERROS FORJATS I CARROSSERIES			
Art Català	972 86 82 91		info@artcatala.es
Bonjoch, S.L. carrosseries	972 87 39 00		bonjoch@bonjoch.net
Serralleria d'alumini Sacalm	972 86 96 18	605 800 148	alu.sacalm@gmail.com
Serralleria Solà, SL	972 87 21 57	648 122 443	serralleria.sola@gmail.com
Serralleria Toni Juvanteny		635 629 575	tjserralleria@gmail.com
FLEQUES			
Antiga Casa Forner Nou	972 87 28 91		
El Crostó (granja-cafeteria)	972 86 94 56		elcrostodesanthilari@gmail.com
Fleca Artesania Danés	972 86 87 97		
Forn de pa Solà	972 87 21 07		
La Dama d'Ayma	972 86 94 12		
FLORS, PLANTES, JARDINERIA I CULTIUS FORESTALS			
Cultius La Pedra Llarga	972 86 95 71	646 711 567	lapedrallarga@gmail.com
Cultius Miralpeix SL	972 86 89 26		cultius@miralpeix.com
Cultius Sacalm		606 100 877	
Plantes Masó Sant Hilari	972 87 39 04	680 959 343	plantesmasosanthilari@gmail.com
Vivers Guilleries, S.L	972 87 21 94	606 865 399	info@viversguilleries.com
FOTÒGRAFS			
Irene Fotògraf	972 86 85 01	635 480 924	irenefotograf@gmail.com
FUSTERIES I MOBLES			
Avet Blau	972 86 97 23	Fax: 972 86 97 22	mobleslavetblau@hotmail.com
Bellmoble	972 86 81 86		info@bellmoble.com
FIAM - Aymerich	972 86 81 72		fiamaymerich@gmail.com
Fusteria Damià Masó		626 757 170	
Fusteria Viladelbosch	972 86 91 09	639 411 107	fviladelbosch@hotmail.com
JMJ Fusteria i Decoració	972 86 97 70	675 655 575	info@jmjfusteriaidecoracio.com
Joan Jumbert Solé	972 86 87 66	616 436 032	joan.jumbert@gmail.com
Miquel Rovira S.L.	972 86 82 48	630 679 444	
Ramon Llopis	972 86 87 14	696 575 299	fusteriaramonllopis@gmail.com
Fusteria Muntalt - Joan Juvanteny	972 87 22 80	630 622 917	fusteriamuntalt.joanjros@gmail.com
FUSTES			
Cornellà , S.C.P. (serradora)	680 222 805	608 432 369	serradoracornella@live.com
Fustes Sant Hilari, S.A.	972 87 21 80	692 945 528	antoni@maderassanhilario.cat
GRÀFIQUES I PUBLICACIONS			
Gràfiques Montseny	972 86 84 06		info@montseny-impressors.com
HOTELS, HOSTALS, FONDES, CASES RURALS I RESTAURANTS			
Hotels, hostals i fondes			
Vilar Rural de Sant Hilari	972 87 28 20		infosanthilari@vilarsrurals.com
Hotel Balneari Font Vella	972 86 83 05		info@balnearifontvella.cat
Hotel Ripoll Restaurant	972 86 80 25		info@hotelripoll.com
Hostal Torras Restaurant	972 86 80 96	649 087 563	info@hostaltorras.com
Fonda Rita	972 86 80 09		fondarita@gmail.com
Restaurants			
Bar Restaurant Aquari " Can Pinotxo"	972 86 93 69	649 192 438	restaurantaquari@hotmail.com
Bar Restaurant Ca la Fina	972 86 86 48		
Bar Restaurant Bar Montseny	972 87 29 67		annasoler.cat@gmail.com
Bar Restaurant Ca La Marta	972 86 89 18		restaurant@calamarta.com
Els Cortals	972 86 87 95		www.elscortals.cat
L'Isard	972 86 96 09	637 989 613	
La Pedra Llarga	972 86 86 77		lapedrallarga@hotmail.com
La Roda	972 87 39 60		larodasthilari@gmail.com
Mª Verdolet	972 86 81 06		info@verdolet.cat
Cooking Box (menjar per emportar)		660 703 647	
Pizzeria Braseria Villavecchia	972 86 95 64		villavecchiascp@gmail.com

JOIERIES I RELLOTGERIES

Joieria i Rellotgeria J.Breix	972 86 80 57		
La Guilleta Joies	972 86 95 15		mercenogueras68@gmail.com

LAMPISTES I MANYANS

Argemí Instal·lacions	972 86 95 24		info@argemi.cat
Instal·lacions Carreras (tècnic superior en PLC)	972 86 81 43	607 547 878	i.carreras@outlook.com
Instal·lacions J.Pallarols, S.L.	972 86 81 64		info@jpallarols.com
Lampisteria Can Vilamala	972 86 93 14	670 895 563	canvilamala@canvilamala.com
Lampisteria Insteny - Xavi Juvanteny	972 86 81 04		info@insteny.com
Remiendos Paco Rojas (Tot tipus de manteniment per la llar)	972 86 93 87	648 254 837	pacorojas.r@gmail.com

LLENYA

Llenyes Josep Valls	972 87 20 52	628 090 165	ancose68@gmail.com
Riudecos (llenyes i productes forestals)	972 86 04 53	609 832 112	riudecos@riudecos.com
Excavacions i llenyes Pagès, S.L	972 87 21 94	606 936 940	excavaciopages@gmail.com

LLIBRERIES, COPISTERIES I PREMSA

Can Vilamala	972 86 93 14	670 895 563	canvilamala@canvilamala.com
Casa Mimó	972 86 80 52		
Jeimar	972 16 24 01		jeimar@telefonica.net

LOTERIES

TrèvolDolç	972 86 99 61	609 767 846	teredias84@gmail.com

MANANTIALS EN EXPLOTACIÓ

Font del Subirà	972 86 82 40		ceam@fontsubira.com
Font Vella	972 86 82 50		
Fontdor	93 300 43 18	972 86 90 26	fontdor@vichycatalan.es

MANTENIMENTS INDUSTRIALS

Agustí Donadeu (Cayo)	972 86 82 66		tmcayo@gmail.com
Mecanitzats Macavi, SL	972 87 39 92		oficina.macavi@gmail.com
Mecanitzats Cersa, S.L	972 86 95 48		mecanitzatscersa@gmail.com

MECÀNICS I COMPRA-VENDA DE COTXES

Autotaller Pau	972 86 82 35		autotallerpau@gmail.com
Autoreparacions TGB (Mecànica de cotxes)	972 86 95 06	665 517 502	info@autoreparacionstgb.com
Autoreparacions Viladelbosch	972 86 94 70		viladelbosch@gmail.com
Garatge Guilleries-Citröen	972 86 88 73		estserveiguilleries@soc.redcitroen.com
Garatge Trima, S.L. Seat (Grup Volskswagen) Servei de grua	972 86 83 28		taller@garatgetrima.com
Grup Cadere (venda de cotxes Renault, Dacia i Nissan)	972 84 28 11	682 291 672	pep@grupcadere.cat
Motos Malet, S.L.	972 86 90 38	600 375 891	motosmalet@hotmail.com
Motos Villegas (venda i reparació de motos, bicicletes i maquinària agrícola)	972 87 22 12	665 527 433	motosvillegas@hotmail.com
Planxisteria i pintura Toni Masó	972 86 94 23	625 071 037	planxisteriatonimaso@gmail.com
Tallers Casas-Güell - Opel - Suzuki - Hyundai	972 86 80 95		jcasas1801@gmail.com

MODA, MERCERIES I CONFECCIÓ

Confeccions Montse	972 86 94 72		montse.confeccions@gmail.com
Drapps	972 86 93 71		drapps15@hotmail.com
Teresa Ripoll	972 86 82 08		info@teresaripoll.com
010 SHS		629 009 590	010shs.complements@gmail.com

MEDICINA, MEDICINA ALTERNATIVA I ALTRES

Centre de fisioteràpia Teresa de Ribot	972 86 92 08		
Joan Torres, medicina i dietètica	972 86 89 42		guitartlourdes@hotmail.com
Jordi Vila, osteòpata		669 175 929	info@osteopatiajordivila.com
Sacalm Salut, centre de Fisioteràpiai Osteopatia	649 546 081		sacalmsalut@gmail.com

OBJECTES DE REGAL

deCOR-a	972 86 88 33		agenciasuy@gmail.com

ÒPTIQUES

Estrada Centre Òptic (òptica i aparells auditius)	972 86 95 42		www.opticaambulatori.com
Òptica Xica	972 86 89 60		opticaxica@gmail.com

PEIXATERIES

Peixateria Llorà	972 86 83 21		

PERRUQUERIES

BeArtist	972 86 82 94		
Clips	972 87 28 53	680 289 256	shsclips@gmail.com
Carme Garriga	972 86 80 20		cgllopis@hotmail.com
Carme Ramon (home i dona)	972 86 89 51		carmeramonbasela@gmail.com
Louan	972 87 21 50		louan@louan.net
Maria Roquet	972 86 84 14		perruqeriamariaroquet@hotmail.com
Perruqeria Silvia	972 86 82 65		silviacornella@yahoo.es
Perruqueria Elias	972 86 92 85	649 591 237	estetica_elias_04@hotmail.com
Perruqueria Elvira (home i dona)	972 86 94 58		verdolet54@hotmail.es
Perruqueria Imatge (home i dona) i estètica	972 86 97 82		imatge2003@hotmail.com
Perruqueria Josmay (depilacions)	972 86 93 48		josmay.27@hotmail.com
Perruqueria Montse i Sílvia (home i dona)	972 86 89 97	658 257 750	p.montsesilvia@gmail.com
Perruqueria Styl (home i dona)	972 86 82 70		evallsa@hotmail.es
Rovira Perruquers	972 86 85 08		roviramaso@gmail.com

PINTORS

Pintures Teodoro Arteaga - Andreu Arteaga	972 86 82 32	670 201 046	info@pinturestarteaga.cat
Pintem, SL	635 685 440	636 771 814	
Pep Molas pintura		660 311 191	

PSICOLOGIA

Estímul (logopèdia, pedagogia, psicologia)	972 87 38 18	676 428 145	nuriafabregasc@gmail.com

SABATERIES

Calçats Comas	972 86 95 26	628 120 599	calçatscomas@hotmail.com

Reparació de calçat

Boutique 4 elements (Reparació de calçat, tintoreria i esmolat d'eines)		627 374 508	sabaters4elements@icloud.com

TORNERIES

Artesania Artidecoració, S.L.	972 86 82 14	617 539 455	joaquimsaurinaporta@gmail.com
Artesania Danés, S.L.	972 86 87 97		art.danessl@grn.es
Artesania i mobles J. Teixeira	972 87 23 03		teixeira@artesaniateixeira.com
M.D.C., S.A	972 87 22 26		mdc@mdc.es
Manufactures Sacalm	972 86 90 41		mansacalm@gmail.com
Packaging Solà. SLU (Albert Puig)	972 86 88 55		

TRANSPORTISTES

La Hispano Hilarienca, SAU	972 20 48 68		info@hispanohilarienca.com
Transports J. Valls	972 87 20 52	628 090 165	ancose68@gmail.com
Transports Jordi i Carles Elias	606 918 061	636 015 722	transjelias@hotmail.com
Transports Josep Canaleta i fills	972 86 92 01	699 978 314	
Transports Ricard Moragas i Fills	972 86 86 07		moragas@moragas.com
Transports Soler	972 86 83 74		trans.soler@hotmail.com

TROFEUS, PUBLICITAT I REGALS D'EMPRESA

Trofeus Wanscat. Grup Wanscat	972 87 22 23	610 414 076	info@wanscat.cat

VARIS			
Aporta	972 87 23 51		
Assercat suport, s.c	678 878 311	617 899 691	
Autoescola Vial-2	972 86 88 38	610 420 419	vial2@vial2.cat
Cinema a la Fresca (J. Jumbert)		616 436 032	joan.jumbert@gmail.com
Fedor, S.A.	972 86 82 00	609 738 870	fedorsa@fedorsa.com
Hidroserveis Guilleries, S.L. (Bombes d'aigua i instal·lacions)		659 430 864	hidroserveis@gmail.com
Magatzems Sant Hilari	972 86 80 11		
Material Construcció Guilleries, GRUP GAMMA	972 87 21 05		guilleriesgamma@gmail.com
SH Concept Formació		672371690	info@shconceptformacio.cat
Tapisseria Cuberta	972 86 83 33		tapisseriacuberta@gmail.com
Tintoreria Destaca		607 701 113	

VINS I BEGUDES			
Art&vi (celler degustació)	972 86 88 52	649 964 415	
El Celler d'en Jordi		659 446 469	cellerdenjordi@gmail.com
Magatzem Collsabena	972 86 86 05		rafi.collsabena@hotmail.com
Productes agroalimentaris Ponet	972 87 22 84		rossellmoragas@hotmail.com

GRÀCIES

A Bonpreu
compartim
les festes
amb tu!
Vine a visitar-nos

TANCAMENTS FUSTERIA
JMJ
ALUMINI PVC
C/ Mn Palà, 10
17403 Sant Hilari - Gi -
972 86 97 70
info@jmjfusteriaidecoracio.com

INSTAL·LACIONS CARRERAS
Miquel Carreras Artigas
- Aigua, Gas i Electricitat.
- Calefacció, biomassa, aire condicionat.
- Antenes TV.
- Automatització.
- Programació d'Autòmats.
- Manteniment Industrial.
Oficina: Passeig Font Vella nº19
Telf: 607547878 972868143
i.carreras@outlook.com
17403 SANT HILARI SACALM
GIRONA

Vilar Rural
de Sant Hilari Sacalm
SERHS

DISTRIBUCIONS JOSEP MOLAS
Distribucions Josep Molas
C/ Tres creus, 72
17403 Sant Hilari Sacalm
Girona
Josep 625 335 510
Nati 696 765 909
jmolas67@gmail.com

Mobles avet blau
C/Piscina, 117 - tel. 972 86 97 23
17403 Sant Hilari Sacalm
mobleslavetblau@hotmail.com
www.mobleslavetblau.com

Adeslas
Nº 1 en Seguros de Salud
Delegación Girona
C/Manel Quer 9
17002 - Girona
Lorena Ciriello Suárez
Agente de Seguros Exclusivo Adeslas
617641633
ciriellol@agente.segurcaixaadeslas.es

PRODUCTES AGROALIMENTARIS PONET
Josep Rosell
Gerent

Filor comercial

ROLEN
ROLEN-MOCA TECHNOLOGIES

GSTIO
arquitectura & immobiliaria
GERARD TORDERA XANDRI
www.gstio.cat / info@gstio.cat / 619.906.578

LAV
Laboratori d'Arquitectura i Vida
www.lav.cat / 972 200 222

Editat per les Àrees de Cultura i Festes de l'Ajuntament de Sant Hilari.

De les fotografies antigues, se n'indica la procedència. L'Ajuntament ha convidat a participar totes les diferents entitats del poble i s'han publicat tots els escrits que han arribat. L'Ajuntament no comparteix, necessàriament, l'opinió dels autors. No és permesa la reproducció total o parcial dels escrits i de les fotografies sense permís dels autors. Coordinació: Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Sant Hilari Sacalm.

"Que comenci la Festa" — Il·lustració de Núria Maiquez